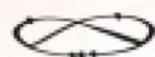
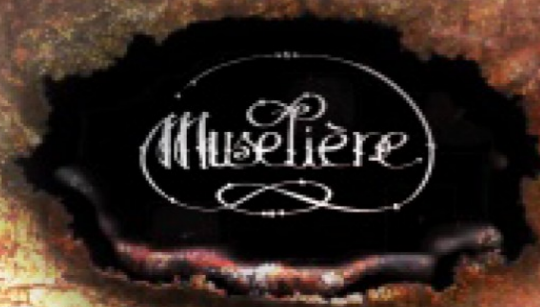

A Muselière
alkotócsoport bemutatja

Bűjj-ssz

Bújj-Bújj!

Muselière
2021

„A sötétség ura” © Alan Dave Darel, 2021
„Trip” © Anita Boza, 2021
„Bújj-Bújj” © Estell Ivy, 2021
„Elmeccsapda” © Estell Ivy, 2021
„Noir et Blanche” © M. Z. Chapelle, 2021
„Dühös lélek” © Remy Dalmore, 2021
„A bárd” © Ronnie W. A., 2021
„A fogoly” © Szemán Zoltán, 2021

Borítókép © Iván Eszter, 2021

Szerkesztette: Pálffy Gergő
Korrektúra: Boza Anita, Kiss Ildikó

Museliére Alkotói Csoport

2021

ISBN 978-615-01-0902-2

A gyűjtemény 16 éven aluliak számára nem ajánlott.

A kötetben szereplő műveket részleteiben vagy egészében a szerzők engedélye nélkül megosztani TILOS.

Minden jog fenntartva!

Tartalomjegyzék

[Tartalomjegyzék](#)

Estell Ivy – [Bújj-bújj](#)

Anita Boza – [Trip](#)

Estell Ivy – [Elmecsapda](#)

M. Z. Chapelle – [Noir et Blanche](#)

Szemán Zoltán – [A fogoly](#)

Ronnie W. A. – [A bárd](#)

Alan Dave Darel – [A sötétség ura](#)

Remy Dalmore – [Dühös lélek](#)

Bújj-bújj

Az ajtóban állok, a kertet nézem.

Az égen ragyog a nap. A fénye éles kontrasztot rajzol az asztalok körül gubbasztó zilált hajú, karikás szemű nők arcára, akik a velük szemben ülő, szépen sminkelt, tiszta tekintetű hölgyekkel beszélgetnek. Legalábbis a szájuk mozog, de az énektől nem hallom őket.

– *Bújj-bújj zöld ág, zöld levelecske...*

Az udvaron a kislányok vidáman ugrálnak az élénkzöld fűvön. Arcuk csupa derű, kacagnak, apró kis kezük összefonódik. Vértől vörös ujjaik néha meg-megcsúsznak a beleken, amiket pántlikaként lóbálnak maguk között, de ez nem akasztja meg a játékot.

Egykedvűen nézem őket, de egy gondolat nem hagy nyugodni. Elfelejtettem valamit.

– *... nyitva van az aranykapu, csak bújjatok rajta!*

Az egyik kislány visongva átbújik két társa karja alatt, és egy pillanatra megcsúszik a fehér deszkakerítés tövében felhalmozott ember- és kutyahullák kiontott belső szerveiben. A toccsanó hangtól összerezzenek. A kislány szerencsére nem esik el, csak egy kis vér fröccsen fel rózsaszín ruhácskájára, mielőtt továbbsszalad.

Elmosolyodom. Olyan édesen ártatlanok a mozdulataik, olyan őszinte az öröm az arcukon!

Egyre erősebb bennem a késztetés, hogy meg kell találnom valakit. Igen, ez az, meg kell találnom azt a fickót!

Befordulok a házba, a hatalmas, halványkékre festett nappali üres. Persze, hiszen mindenki kiment, hogy élvezze a napsütést, még akkor is, ha az oszló tetemektől elviselhetetlen a bűz. De mégiscsak szép idő van!

A házban úgy indulok el, mintha célom lenne. Keresek valamit, amit magammal kell vinnem. Forró víz! Forró vizet keresek!

Lépteim fehér csempével burkolt helyiségbe vezetnek. A berendezés is fehér, minden sterilnek tűnik, habár a mosogatót a lepattogzott zománc helyén fekete foltok pettyezik.

Egy férfi áll a csap mellett. Pontosabban nekitámaszkodik, mert nem tud megállni a lábán. Ahogy közelebb lépek, megcsap a belőle áradó alkoholszag, majd a hányás bűze, ami a kagylóból árad. A férfi fel sem néz, miközben kiveszek egy poharat a szekrényből, és megtöltöm forró vízzel.

Megvan, amit akartam!

Újra az ajtóban állok.

– Bújj-bújj zöld ág, zöld levelecske...

Újra a kislányokat nézem. Hosszú sorban kígyóznak, még mindig játszanak.

A forró vizes pohár melegíti a kezem. A szél dögszagot hoz a kerítés felől. Nem emlékszem, hogy kerültem ide megint, vagy miért.

Meg kell találnom azt a fickót!

Újra bemegyek a házba, átszelem a halványkék szobát. Az ablakok rácsai árnyéksávokkal szeletelik fel a helyiséget. Nincs jó illat, izzadt emberek, koszos műbőr székek és hipo szaga keveredik idebent.

Lelki szemeim előtt megjelenik a keresett férfi arca. Ismerős. Régről és homályosan, de ismerős. Egy volt munkatárs, akihez nem köt különösebben semmi, csak ez a pohár forró víz, amit el kell vinnem neki, mert meg akarja inni.

Vajon miért kell neki forró víz?

A kérdés hamar tovaillan, igazából nem érdekel. Csak célba akarok érni a pohárral.

Végigsétálok a folyosón; a lemosható, almazöld falakon kéznyomok csillognak. Ezúttal nem tudom, merre megyek, fogalmam sincs, hol lehet az ismerősöm.

Újabb folyosón haladok, szobákba nézek be. Fertőtlenítőben áztatott, napon száradt ágynemű ropog a dunyhákon, a párnákon. Mindenhol ugyanolyan.

Mindenhol ugyanolyan.

Újra az ajtóban állok.

– *Bújj-bújj zöld ág, zöld levelecske...*

A kislányok között hol egy vékony alkarhoz, hol egy pirospozsgás archoz csapódik hozzá nedves cuppanással a nagy lendülettel lóbált bélszalag.

A forró vizes pohár melegíti a kezem.

Az egyik asztaltól feláll egy erősen sminkelt nő, és megindul felém. Fáradt mosolyt erőltet az arcára, fehér köpenye vakít a napfényben.

– Minden rendben? Ma nagyon zavartnak tűnik.

– Csak az ismerősömet kerestem, hogy odaadjam neki ezt a pohár vizet – magyarázom nyugodtan. – De már nincs itt.

– Nem is volt itt senki. – A nő lassan, tagoltan beszél, tartja a szemkontaktust. – Ma nincs látogatás.

Töprengve nézek rá. Vajon mi köze ennek a nőnek ahhoz, hogy ki mikor látogat meg a saját szülővárosomban, a saját házamban?

– Biztos, hogy jól van? Nem kér egy nyugtatót?

– Nem, köszönöm. De ha megtenné, hogy elveszi a kislányoktól azokat a rothadó beleket... – mutatok a gyerekek felé. – Tiszta vér lesz a ruhájuk.

A nő szeme elkerekedik, egy pillanatra oda néz, ahova mutattam, majd vissza rám.

– Milyen kislányok?

Összeráncolom a homlokom. Alaposan szemügyre veszem a kerítés mellett kifacsarodott tagokkal heverő emberi hullákat, a torz fintorral kimúlt ebeket, majd a vidáman daloló kislányokat.

A forró vizes pohár égeti a kezem.

Nem, nem otthon vagyok.

Az ajtóban állok.

– *Bújj-bújj zöld ág, zöld levelecske...*

- *Estell Ivy* -

Üdvözöllek itt minálunk, érezd otthon magad!

Anita Boza Trip

Davis-Monthan légi támaszpont, Tucson, Arizona, USA

Az elmúlás is a lét egyik formája – fut át a fejemben, miközben meredten bámulom a repülőgép-temetőt. Odalent, amerre a szem ellát, mindenfelé vasmadarak állnak; néma cinkosai az emberi ösztönök leggyilkosabbjának: a hatalomvágynak.

A Bell UH–1 Iroquois katonai helikopter utasterében akkora a zaj, hogy a saját gondolataimat is alig hallom. A velem szemben ülő fiatal katona rezzenéstelen tekintettel figyel, ez sem javít a hangulatomon. Nincs kedvem farkasszemet nézni vele, próbálok a légzésemre koncentrálni. Mindjárt vége, és újra földet érezhetek a talpam alatt.

Talán. Ha elég ideig mantrázom, hamarabb megtörténik.

Ver a víz a félelemtől, a körmeim az ülés kárpitjába mélyednek. A nap szemmagasságban feszül a látóhatáron, a húsvörös fény úgy ömlik végig az alatt húzódó támaszponton, akár a felszakított aortából a vér az ember mellkasán.

– Leteszem Huey-t – hallom a fülemben a pilóta hangját. Nagyon bizarr, hogy ez a meglett férfi úgy becézgeti a négytonnás gépet, mintha legalábbis a gyereke lenne.

Útitársam szája sarkában lekezelő mosoly bujkál, amint az ülésbe mélyedő ujjaimra pillant. Nem érdekel, de kényszerítem magam, hogy ne hunyjam le a szemem. Fogadok, neki is van valami félelme. Mindannyiunknak van.

Zökkenőmentes a leszállás, csak egy apró döccenés jelzi, hogy talajt értünk. Az eddig visszatartott levegő árulkodó sóhajjal távozik az ajkam közül, a katona most már nyíltan vigyorog. Bekaphatja!

Megvárom, amíg elül valamelyest a por, ami ártó szellemként kavarg körülöttünk, majd kicsatolom az övet, és ahogy nyílik a helikopter ajtaja, kipattanok a vasszörnyből. Visszafelé inkább autóval megyek, még ha háromszor annyi ideig tart is majd az út.

Magas, ősz bajszú, szigorú tekintetű férfi vár. Homlokát mély ráncok barázdálják, két vastag szemöldöke közé függőleges árkokat vájt a sok töprengés. Komor a tekintete, feszes testtartása belső nyugtalanságról árulkodik. Egy pillantást vetek az őrnagy rangjelzésére, és tisztelgésre emelem a karom.

– Emily Woodrow hadnagy, szolgálatára, uram!

– Mason – viszonozza a tisztelgést szűkszavúan, majd int, hogy kövessem.

Próbálok lépést tartani vele, ugyancsak szednem kell a lábam, ha nem akarok lemaradni. A por tüsszentésre ingerel, de visszafojtom a késztetést.

– Mit mondtak magának, mielőtt ide vezényelték? – kérdezi az őrnagy.

– Nem sokat, uram – vallom be. – Két nappal ezelőtt kaptam a parancsot, hogy pakoljak, és...

– Woodrow, felejtse el, bármit is hallott! – vakkant közbe. – Ez a hely a világ legnagyobb repülőgép-temetője, az ötvenes években hozták létre. Mára több mint huszonnégy négyzetkilométeren ötezernél is több hadrendből kivont, leselejtezett katonai repülőgép és helikopter sorakozik itt. A száraz, alacsony páratartalmú levegő konzerválja őket, a korrózió minimális. Tud követni?

Felszalad a szemöldököm a kérdés hallatán, de nem veszi észre, így nyugtázom a szavait.

– Igen, uram.

– A múzeum kivételével a terület többi része a látogatók előtt szigorúan elzárta, hadi őrizet alatt áll. Magának bejárása lesz mindenhol, de ne mászkáljon céltalanul, mert könnyen el lehet tévedni.

– Nem fogok, uram – válaszolom, miközben egyre gyűlik bennem a feszültség.

A fickó kétlábon járó ideggörcs, ráadásul teljesen idiótának gondol.

– Gondolom, nem kell figyelmeztetnem magát, az ügyel kapcsolatos minden információ szigorúan titkos, és ekként kezelendő! – fontoskodik tovább az őrnagy, de közben csörtet előre rendületlenül. – Senkinek semmilyen körülmények között nem beszélhet róla!

– Természetesen, uram.

És bassza meg! – teszem hozzá magamban, mert alaptól nem pofázhatok a munkámról senkinek.

– Maga azért van itt – folytatja pattogó hangon –, mert a közelmúltban történt pár furcsa haláleset a bázison. Ki kell vizsgálnia, mi áll ezek hátterében.

Megtorpanok, a szavai a földhöz szegeznek. Észreveszi, hogy lemaradtam, megáll, és amikor visszafordul felém, arcán ingerültség feszül.

– Őrnagy – emelem fel kissé a hangomat –, az én szakterületem a vegyi fegyverek és...

– Tudjuk. Pontosan ezért magát hívtuk.

Kell pár pillanat, hogy leessen, mire céloz.

– Úgy érte, vegyi támadás érte a bázist? – kérdezem elhűlve.

Az agyam máris vészhelyzeti üzemmódba kapcsol, kutatva pillantok körbe. Minden normálisnak tűnik, katonák mászkálnak fel-alá a barakkok közt, teherautók verik fel a port, ahogy a távolabb álló hangár felé igyekeznek. Megfordul a fejemben a gondolat, hogy a francba is, ha itt lenne a két munkatársam, Bob és Amalie, nem érezném ennyire elveszettnek magam. Ők rendszeresen járnak terepre, de én...

– Majd maga megmondja, mi történt – szakít ki a gondolataim közül az őrnagy olyan hangsúllyal, mintha kételkedne a saját állításában. – Bemutatom Rivers őrmestert, vele koordinálja majd a vizsgálatot. – A hátam mögé int. Megfordulok, és a helikopterben velem együtt utazó katonával találom szemben magam. Fogalmam sincs, mióta jött utánunk, de ugyanaz a gunyoros félmosoly játszik az arcán, mint a gépben. – Rivers őrmester, Dr. Emily Woodrow, a hadsereg biolaborjából. Mostantól maga a hadnagy árnyéka.

– Értettem, uram! – csattan a válasz, szinte várom, hogy bokázzon egy kiadósat.

– Remek – mormolom.

– Rivers őrmester megmutatja a szállását – közli velem az őrnagy hidegen –, és válaszol minden kérdésére.

– Köszönöm, uram!

Az őrnagy biccent, és kimért léptekkel elindul a közeli homokszínű barakk épülete felé, amire fekete, elnyújtott árnyékcsíkokat rajzol a lemenő nap fénye.

Szemügyre veszem az őrmestert. Szemtelenül fiatalnak tűnik, lebarnult arcát, nagy, kerek szemét remekül hangsúlyozza a terepmintás egyenruha. A haja rövidre nyírva simul a koponyájára, vastag szájából kivillannak hófehér fogai, ahogy beszél.

– Van kérdése, hadnagy? – kérdezi.

– Milyen halálesetekről beszélt az őrnagy?

– A szállásán van a jelentés az eddigi vizsgálatokról. Nyolc katona hunyt el az elmúlt két hétben.

– Az őrnagy utalt rá, hogy furcsa körülmények között. Ez mit jelent?

– Hát... – Zavart mozdulattal megvakarja a füle tövét. – Szerintem jobb, ha elolvassa a jelentéseket és megnézi a képeket.

Nyolc katona két hét alatt! Vagy egy sorozatgyilkos garázdálkodik a bázison, vagy...

– Öngyilkosok lettek?

– Igen – bólint Rivers. – Mégpedig elég bizarr módon.

– Hogyan ölték meg magukat?

– Lekaparták a saját bőrüket. Főleg... az arcukon. Tíz körömmel estek önmaguknak. Leharapták az ujjait. A helyszínek úgy néztek ki, mint valami elfuserált horrorfilm forgatás, mert...

Tovább beszél, de a szavai mintha valami buborékon keresztül jutnának el hozzám. Cseng a fülem és kiszárad a szám, fémes ízt érzek a nyelvemen, amitől hányingerem támad. Felemelem a kezem, intek az őrmesternek, hogy hallgasson, miközben mélyeket lélegzem.

Most nem ül Rivers arcán a gépben látott gunyoros mosoly, ami megkönnyebbülés helyett riadalommal tölt el. Nem akarom tudni, mi van azokban az aktákban.

Amikor némán elindulunk a szálláshelyem felé, a rám telepedő baljós félelemtől összeszorul a gyomrom.

A szobám kicsi és barátságtalan. Egyetlen pozitívuma a nagy, függönytelen ablak, ami egyenesen a repülőgép-temetőre néz. Már biztos, hogy este nem fogok pucéran táncolni előtte a telefonom hangjára. Az ágy a szokásos kényelmetlen tábori borzalom, a mellette álló mini hűtőgép hangos zümmögése ez első pillanattól idegesítő. Barna, agyonhasznált asztal támaszkodik az egyik falnak, fölötte parafatábla színes szögekkel. Az őrmester az asztalon heverő dossziéra bök, nagyot nyelve odapillantok.

– Elég lesz egy óra? – kérdezi Rivers. – Hatra visszajövök magáért, és körbeviszem. Később már nem érdemes elindulni, itt hidegek az éjszakák.

Biccentek, mire kilép az ajtón. A táskám az ajtó mellett vár, de nem akarok időt vesztegetni azzal, hogy kipakolok. Benézek a hűtőbe, és kiveszek belőle egy üveg vizet, majd az ágyra huppanva nagy kortyokban nyelem a hideg folyadékot. Amikor kiürül a palack, átülök az asztal melletti forgószékre, ami neheztelő nyikorgással adja meg magát a súlyomnak. Tétován megérintem a dosszié tetejét.

Ez nem az én terepem, fogalmam sincs, miért engem küldtek ide, de... minél előbb túlesek a vizsgálaton, annál hamarabb magam mögött hagyhatom ezt a helyet. Nagy levegőt veszek, és kinyitom a dossziét.

Az első oldalon nevek, azonosítók és különféle személyes információk sorakoznak, annak a nyolc katonának az adatai, akik végeztek magukkal. Hangosan felszisszenek, amikor meglátom, hogy az egyik áldozat nő volt, pont annyi idős, mint a húgom, Rebecca. Átfutom a sűrűn telegépzelt sorokat, első pillantásra nem sok összefüggést találok bennük. Az elhunytak különféle rangban szolgáltak, tizedestől a századosig. A koruk is változatos, a legfiatalabb huszonkettő, a legidősebb negyvenhárom éves volt. A következő oldalon képeket találok róluk, nézem a nyílt tekintetű, egyenruhás férfiakat és a rövidre nyírt hajú nőket, miközben a szívemben furcsa sajgás ver tanyát.

Lapozok egyet, és olvasni kezdem a helyszíni jegyzőkönyveket meg a halotti anyakönyvi kivonatok másolatait. Eszembe jutnak az őrnagy és az őrmester szavai. „Furcsa halálesetek”, „brutális”, „elfuserált horrorfilm”. Nem volt igazuk. Ez több mint különös vagy szörnyű. Ez egyszerűen... félelmetes. Nyolc ember, nyolc halál, válogatott kegyetlenséggel mind. A tekintetem végigfut a sorokon:

... testének nyolcvanhat százalékan harmadfokú égési sérülések, melyek...

... torkán keresztirányú, vágott seb, mely átvágta a nyaki artériát és mintegy lemetszette a fejet...

... a mellkason áthatoló, nyolc centiméteres vasdarab átszúrta a szívburkot...

... a gyomortartalomban arzént mutattak ki, melynek mennyisége elegendő volt arra, hogy...

... a kötélt eltörte a nyaki csigolyákat és...

... a golyó a koponya alulsó részén, a nyelvcsont alatt hatolt be, szétroncsolta a...

... a sav szétmarta a bőrt, a szöveteket, a test csak a fogazat alapján azonosítható be...

... mindkét csuklón hosszanti irányban egy-egy tizenkét centiméteres vágás...

Döbbenettel vegyes kíváncsisággal lapozok, és szemügyre veszem a helyszíneken készült fotókat.

Gyomorforgatóan undorítóak, akár egy mészárszék. Láttam már pár szörnyű dolgot, de hasonlót még soha, és ez megint elgondolkodtat. Miért én? Miért csak engem hívtak, és nem a teljes csapatot? Mind a hadseregben szolgálunk, és valamennyien aláírtuk a titoktartási szerződést.

Sóhajtva pillantok újra az asztalon heverő dossziéra.

Az első képen fiatal katona fekszik a földön, alatta hatalmas vértócsa. A feje természetellenes módon hátrabicsaklik, majdnem a koponya felső részén támaszkodik, a szétmetszett ádámcsutka és a légcső porca jól kivehetők a sebben. A fül mellett kétoldalt lefolyt a szájból és orrból előbugyogó vér. Alaposan megszemlélem a sebből kilátszó szöveteket, amiket egyértelműen egy éles tárgy metszett ketté, majd a következő képen más szögből is megvizsgálom a vágást. Most látszik csak igazán, mennyire mély, és ettől kétségeim támadnak. Első pillantásra nem tűnik öngyilkosságnak a dolog, még akkor sem, ha a katona mindkét keze könyékig véres, ahogy a mellette heverő tör is a vértócsában fekszik. Ilyen sebet senki nem ejt saját magán!

A második áldozat fotójáért nyúlok, majd azonnal félre is dobom. A felismerhetetlen emberi torzó láttán egyetlen pillantásból meg tudom állapítani, hogy sav marta szét a húsmócsingra hajazó, magzatpózba gömbölyödő testet. Egyszer láttam ilyet Indiában, és már ott sem tetszett.

A harmadik kép visszafogottabb az első kettőnél, mert csak egy akasztott ember van rajta, mégis ez az a pont, amikor úgy érzem, hogy muszáj felállnom. Lever a víz, megszédülve kapaszkodom az asztal sarkába, a torkomat előnti az epe. Ismerős az érzés, a pályám elején nemegyszer tapasztaltam ilyet, amikor terepre vittek, de már régóta nem vettem részt külsős vizsgálatokban. A labor és a petricsészék világában érzem otthon magam.

A mosdókagylóhoz tántorgok, hideg vízzel megmosom az arcom, majd a falon lógó tükörbe bámulok.

Mibe keveredtem?

Tele a fejem kérdésekkel, tűkön ülve várom az őrmestert, és amikor meghallom a határozott koppantásokat, késlekedés nélkül feltépem az ajtót.

– Maga látta az áldozatokat?

– Csak O’Rileyt és Bakerst. – A zavarodott arcom látva folytatja: – O’Riley beleszaladt egy vasdarabba és felnyársalta rá magát, Bakers befeküdt egy kád sósavba.

Időtlennek tűnik a köztünk kifeszülő csend.

– Van valami feltételezés arról, hogy miért tették? – kérdezem végül rekedten, a fejemben torz emlékként kavarnak a nemrég látott képek, akár egy elromlott, irtózatoss kaleidoszkóp mintázatai.

– A haláluk előtt mindannyian zavartak voltak. Rémekeket láttak, hallucináltak, furcsán viselkedtek. Ezért gyanakszunk valamiféle... vegyi fegyverre, tudatmódosító szerre, vagy mit tudom én.

– Ehettek a megszokottól eltérőt, bármiben különlegest, mielőtt tüneteket kezdtek produkálni?

– Mindannyian ugyanazt esszük.

– Az áldozatok egy helyen voltak elszállásolva?

– Nem.

– Egy helyen szolgáltak?

– Igen. Jöjjön, körbevezetem, és megérti.

Szívesen megyek vele és hagyom ott a szobát, benne a szörnyűségeket rejtő dossziéval. Átvágunk az udvaron, és kilépünk a repülőgépek közé. Ugyanolyan félelmetes és nyomasztó látvány, mint fentről. A többtonnás gépek némán, mozdulatlanul állnak, szürke monstrumok a sárga homokon. Némelyiket ponyvával letakarták, de a legtöbbjük úgy áll ott, mintha bármikor felszállhatna. Vannak itt vadászgépek, bombázók, utasszállítók, harci helikopterek és katonai teherszállító repülőgépek is. Többnek az oldalán felirat díszel: U.S. AIR FORCE, F-14, TR-233, USAF. A plexi búrakon megcsillan a lemenő nap utolsó, erőtlen fénye.

Egy ideig nem szólal meg egyikünk se, az őrmester hagyja, hogy kibámészkodjam magam.

– Menő, mi? – kérdi végül, amikor visszakanyarodunk a szállásom felé.

– Mason őrnagy azt mondta, több mint ötezer gép van itt.

– Igen. Az itt elhelyezett repülőgépeket különböző csoportokba soroljuk: vannak a lekonzervált repülők, amelyek szükség esetén újra hadrendbe állíthatók. Például azok ott, a B-52-es nehézbombázók. Aztán a szétszedett, de még értékesíthető gépek, illetve amik már csak alkatrészként használhatóak fel. Hátrébb van egy rohadt nagy lerakat, csupa rotor nélküli, leselejtezett helikopter. És végül a muzeális értékű repülőgépek, például John F. Kennedy elnök saját gépe, amivel annak idején az elnök a világot járta.

– Megnézhetem? – csapok le mohón a lehetőségre.

Az őrmester felnevet.

– Holnap megmutatom.

– Hogyan lehet ilyen jó állapotban itt minden?

– Az ide szállított repülőgépek konzerválási folyamaton esnek át. Kiürítik az üzemanyag, hidraulika- és olajtartályokat, aztán feltöltik konzerváló szerrel. A légbeömlő nyílásokat pormentesen lezárják, a gép többi részét pedig egy különleges fényvisszaverő szerrel fújják be, ez a felmelegedés ellen szükséges. A roncstelep értéke hozzávetőlegesen harmincötmilliárd dollár, kétszázharminc fő őrzi. Heti forgásban vagyunk, azok, akik öngyilkosok lettek, az alkatrésznek szétszedett gépek területére voltak beosztva.

– Az lesz a kiindulópont – motyogom. – Mi a cél tulajdonképpen ezzel a temetővel?

– A gépek nagy részét akár négy-öt hét alatt újra hadrendbe tudnák állítani. Látja ott azokat az F-14-eseket? A saját idejünkben, a hetvenes években a haditengerészet legjobb gépei voltak. Több mint ötszáz rostokol itt. „Így múlik el a világ dicsősége.”

– „Most Vihar s Elmúlás borúl, Jelenre, Múltra, konokul, Jövőm ragyogjon énvelem, Szép reménnyel neked s nekem” – mormolom.

– Edgar Allen Poe? – vigyorodik el az őrmester.

– Szereti a költészetet? – Igyekszem leplezni a csodálkozásomat.

– Nem, de az itteni könyvtárban elég csekély a választék. Vagy Poe, vagy A szürke ötven árnyalata. Poe-t választom századszorra is.

– Meg tudom érteni. – Még egyszer végigpillantok a karcsú, mozdulatlan repülőgépek tömött sorain, majd felsóhajtok. – Holnap... látnom kéne a helyszíneket, ahol... megtalálták a holttesteket.

Megborzongok, ahogy lelki szemeim elé tódulnak a fotókon látott véres halottak üveges tekintetei.

– Fél nyolcra magáért megyek.

– Rendben – felelem, pedig legszívesebben azt válaszolnám, ne jöjjön, mert nem akarom ezt az ügyet. Nincs jó megérzésem ezzel az egészrel kapcsolatban, márpedig, ha mást nem is tanultam meg életem huszonnyolc éve alatt, azt az egyet igen, hogy a belső hangomra érdemes hallgatni.

Rémálmok gyötörnek az éjjel, pedig elalvás előtt nem néztem bele a dossziéba. Izzadtságban úszva ébredek, és a telefonom kijelzőjére pillantok. Alig három órát aludtam, azután hajnalig hánykolódom, miközben a gyomrom görcsben, a hátamon futkos a hideg és egyre jobban fáj a fejem. Fél négyre megunom a forgolódást, felkapcsolom a lámpát és az asztalhoz ülök. Újra kinyitom a dossziét, és torkomban dobogó szívvel olvasom át ismét az adatokat. Felkészültebb vagyok, amikor a fotókhoz érek, de ugyanúgy megviselnek, mint amikor első alkalommal láttam őket. Kinyitom a laptopom, papírt és tollat veszek elő, majd jegyzetelni kezdek. Másfél óra múlva már sajog a nyakam és a fejemet abroncsba fogja a fájdalom, de van egy elméletem. Visszafekszem, és álomba ájulok, de megfizetem az árát az éjszakai munkának, mert amikor a telefonom ébreszt, alig bírom kinyitni a szemem.

Rivers őrmester pontosan érkezik értem, valamiért megkönnyebbülök, amikor meglátom az ajtóban ácsorogni. Elsétálunk a kantinba, és evés közben próbálom nem felidézni a fényképeken látott vértócsákat, kiomló beleket, csontról félig lemállott húscsücsöket. Végül félretolom a rántottának kinézű valamit, és inkább elkortyolgom a méregerűs kávémát, miközben alaposan szeműgyre veszem a körülűttűnk reggelizű katonákat. Békésnek, normálisnak tűnik minden, egymáshoz koccanű evűeszkűzűk, asztalhoz koppanű bűgrűk, tányűrokon csikorgű kűek. Igyekszem nem arra gondolni, hogy ha folytatűdik az öngyilkosságsorozat, vajon ki lesz a követkűzű? Kinek a vűre fog csordogálni legkűzelebb a falakrűl?

– Kellene nekem pár eszköz a laborombűl – dűnnyűgűm Riversre pillantva.

– Adjon egy listát, és továbbbűtom az őrnagynak.

Szűtlanul elű tolom, amit elűzűleg megűrtam. Átolvassa, majd rám nűz, a szűja sarkában mosoly bujkál:

– Ezekbűl repűlűgűpanyahajűt épűt?

– Nem, csak ki akarom zárni a vegyi fegyver lehetűségűt, mert szerintem nem az áll az öngyilkosságok hátterűben. Ha arról lenne szű, sokkal tűbben és egyszerre betegedtek volna meg.

– Akkor mire tippel?

– Nem okos dolog tippelgetni – vonok vállat, bár van elműletem, csak még nem akarok elűrukkolni vele.

– Pedig fogadni mertem volna, hogy maga szereti a szerencsejűtűkűt.

– Tűnyleg? És még mire fogadna velem kapcsolatban? – Lesűtűm a tekintetem, amikor rájűvűk, ez elű flűrtűlűsen hangzott. Semmi sem állna tűvolabb tűlem, mint kűkezdeni az őrmesterrel.

– Hogy repűlűsfűbiás.

Felhorkanok, amikor felidézem, milyen gúnyos mosollyal az arcán figyelt a helikopterben.

– Jót röhögött rajtam az idefelé úton, mi?

Nem válaszol, hosszú ujjai között megforgatja a listámat.

– Ezt odaadom az őrnagynak. Fejezze be a reggelijét, kint találkozunk fél óra múlva.

A leselejtezett repülőgépek a főépülettől messzebb találhatók. Dzsippel megyünk, az őrmester vagányul vezet, némelyik kanyart úgy veszi be, mintha valami rali pályán lennénk. Masszív porfelhő kavargat utánunk, ahogy végighaladunk a gépek közötti utakon. Drótkerítés választja el ezt a részt a mellette lévőktől, ahol fehér testű, nagyobb, még ép repülők sorakoznak.

Amikor kiszállunk, az őrmester int a kerítésnél álldogáló két katonának, azok hevenyészetten szalutálnak.

– Ezek itt AH-64 Apache-ok – magyarázza nekem az őrmester. – A nyolcvanas évek elején fejlesztették ki, de sorozatgyártásra nem került. Szétszerelték őket, a kompatibilis alkatrészeket felhasználták más gépekbe, vagy eladták. A maradék részeket itt látja.

A „maradék” részek erősen hasonlítanak valamiféle hatalmas, szárny nélküli szúnyogra. Karcsú géptest, áttetsző ablak, amin megült a por. A felső és hátsó rotorok nélkül groteszkül hatnak.

– Van, amelyik háborút járt? – kérdezem.

– Persze, nem is egy.

Elképzelem, ahogy ezek az áramvonalas, fekete gépek a levegőből lőni kezdenek az alant futkosó emberekre, és megborzongok. Vajon, amikor meglátták őket feléjük szállni, már tudták, hogy a nyers halál közeledik? Hogy a golyózápor kettészeli a testüket, a kilőtt bombák apró cafatokra tépik és szétszórják a zsigereiket?

– Az áldozatokat ide osztották be? – kérdezem rekedten, a gépekre mutatva.

– Igen.

– Bejárásuk volt a gépek közé? Vagy csak ott kellett állniuk a kerítésnél?

– A feladatuk annyi volt, hogy őrizték a területet.

– Hány roncs van ezen a részen pontosan?

– Harminckettő. Miért?

– Mert át kell néznem mindet – szusszantom bosszúsan.

Amikor behajtottunk a gépek közé, már sejtettem, hogy alábecsültem a roncstelep nagyságát.

A felszerelésem késő délutánra érkezik meg. Kapok egy üres szobát, ahova felállítom a mikroszkópjaimat, és elrendezem a lombikokat, kémcsöveket, főzőpoharakat, a gázfelfogó hengert és a többi eszközt. Kértem egy hűtőt is, két katona cipeli be és teszi le nyögve az egyik falhoz. Már is egy fokkal jobban érzem magam, hogy a saját eszközeim vesznek körbe. Összepakolok mindent, amire úgy gondolom, szükségem lehet kint a mintavételhez, magamhoz veszem a becsomagolt védőruházatomat, majd felhívom az őrmestert, hogy szeretném, ha visszavinne a roncsokhoz.

Tíz percet várok rá az épület előtt, közben a látóhatár alján vöröslő napkorongot figyelem. Innen úgy tűnik, mintha remegtetné az alatta elterülő homokos buckákat.

Beszállok az őrmester mellé, és félig felé fordulva az arcélét figyelem, amíg vezet. Nyugodtnak tűnik, de az ujjával szorosan markolja a kormányt, és ahogy a száját összeszorítja, megfeszülnek az arcán az izmok.

– Mindig magáé a hálátlan feladat, hogy az idegenek békisittere legyen?

– kérdezem, mert valamiért az az érzésem támad, jobban is el tudná tölteni az estjét, mint hogy engem gardírozzon.

– Nem. Én kértem, hogy a kísérője lehessenek.

Meglep a válasza.

– Miért?

– Mert... az első... öngyilkos, Arthur Morgan a barátom volt. És tartozom neki annyival, hogy segítsek kideríteni, miért ölte meg magát.

Bennem szorul a levegő, amint felidézem magamban a képet. Morgan tizedes a jelentés szerint leöntötte magát kerozinnal, majd rágyújtott, aminek következtében leégett az arcáról a bőr. Az orra helyén csak egy megfeketedett dudor maradt, és mindkét szemgolyója kipukkant a hőhatástól. Az ajka szintén eltűnt, a fogai groteszkül vicsorogtak a koponyájában. Az egyik kezén szinte csonkig égtek az ujjai, a másikon viszont különös módon épen maradt a bőr. A légyszövetekig égett a felsőteste, alant csupán a bal lábfeje úszta meg nagyjából épségben. Bakancsot viselt.

– Sajnálom! – motyogom összeborzongva.

– Én is – bólint komoran, majd folytatja: – Bármit is állapított meg az elsődleges vizsgálat, nem hiszem, hogy az, aki este arról beszél, hogy a hétvégén megkéri a barátnője kezét, másnap vesz egy gallon kerozint, és felgyújtja magát.

Felnyögök. Most már értem, miért nézett annyira fürkészve idefelé jövet. Biztos akart lenni abban, hogy én vagyok a legalkalmasabb a feladatra, és kiderítem, mi történt a barátjával. Viszont ez az információ további kérdéseket vet fel, egyre nagyobbnak tűnik a zűr az ügy körül. Egyelőre hallgatok, rendet kell tennem a gondolataim között, mielőtt nekiszegezem a kérdéseimet.

Nem esik több szó köztünk, míg oda nem érünk a roncsokhoz. A délelőtti két katona helyett másik kettő álldogál a kerítésnél, tisztelegnek, ahogy kiszállunk a dzsipből. Amikor pár lépéssel eltávolodunk tőlük, mégiscsak kibukik belőlem a gyanakvás.

– El akarják tussolni az ügyet?

Nem válaszol azonnal, és ez elég beszédes.

– Miből gondolja? – kérdezi végül.

– Mert a hadsereg mindig mindent el akar titkolni – mosolyodok el fanyarul. – Egyébként abból, hogy egyedül engem hívtak, és nem az egész csapatomat.

– Nem akarunk pánikot kelteni, már így is megy a susmus.

– Hogy tudtak eltitkolni ennyi öngyilkosságot?

– A katonák úgy tudják, egy öngyilkosság történt és egy baleset, a többieknek pedig éjszakai hadgyakorlat során lezuhant a helikopterük. A szemtanúk halottak. Engem kivéve.

– Igen, és ez számomra több, mint furcsa. Nem igazán értem, hogy mehetett ebbe az őrnagy bele.

– Mibe?

– Hogy olyan vizsgálja az ügyet, aki maga is érintett. Ez nemcsak logikátlan, de szabályellenes is.

Fürkészve nézem, állja a pillantásomat. A tekintetében megvillan valami, de olyan hirtelen rendezi a vonásait, hogy nem tudom eldönteni, dühöt vagy csalódottságot láttam.

– Mason tartozik nekem – morogja alig hallhatóan.

– Szóval, megzsarolta az őrnagyot, a következmények meg nem számítanak, hiszen úgylis eltusolják az ügyet, nem igaz?

Érzem, hogy kihívóbbra sikerült a kérdés, mint szerettem volna, de gyűlölöm, ha hülyének néznek. Meglepetésemre Rivers ezúttal elismerő fintort vág.

– Amúgy, mit keresünk tulajdonképpen? – Úgy néz, mintha a vesémbe akarna látni, nem fordítom el a tekintetem.

– Többször átnéztem az anyagot, és maga is azt mondta, hogy az áldozatok a haláluk előtt zavartan viselkedtek. Nyilvánvalóan valami hallucinogén anyaggal kerülhettek kapcsolatba, az válthatta ki náluk ezt a szokatlan magatartást, ami végül öngyilkosságra sarkallta őket.

– Milyen anyag?

– Nem tudom. Amennyiben kizárjuk a vegyi támadást és a drogokat, vagyis természetes anyagban gondolkodunk, lehetnének például... gombák.

– Gombák? Mint a csiperke meg a champion?

– Nem. Mint a pszilocibin, vagy más néven varázsgomba.

– Viccel, ugye? Kizárt, hogy ezek a katonák bedrogozták volna magukat.

– Talán elég volt hozzáérniük. Például a Thaiföldön őshonosnak számító *Ophiocordyceps* nevezetű gombafaj megtelepszik a hangyákon, majd károsítja azok idegrendszerét. A hangyák ebből mit sem éreznek, ám körülbelül egy hét után szemmel láthatóan megváltozik a viselkedésük és elvesztik az irányítást a testük felett. Valami ilyesmire gondolok ebben az esetben is.

– Ez elég... meredek tipp. Honnan tud ennyit a gombákról?

– Ez a szakterületem, talán ezért asszociálok egyből erre. Valószínűleg nem jó tipp, mivel teljesen kizárt, hogy a sivatagi éghajlaton bármilyen gombafaj megtelepedjen, de jelen pillanatban nincs jobb ötletem. Egyelőre. Majd, ha átnéztük a roncsokat, pontosítok.

– Arra céloz, hogy találunk kéne valami nagy, mutáns gombát?

– Nem biztos, hogy nagy. Ha igazam lenne, találunk kéne egy vagy több gombatelepet. – Kicipzárázom a táskát, és kiveszek belőle két fehér kezeslábast. – Öltözzön be! – nyújtom az őrmester felé az egyiket.

– Remélem, mást nem akar rám aggatni – mormolja, miközben kelletlenül kezdi felhúzni az overáltt.

– Csak kesztyűket, plexi arcvédőt és maszkot.

– Nagyszerű – rántja fel a szemöldökét, mire elnevetem magam.

– Lehet, hogy egyszer még megköszöni.

Három nappal később már csökken a lelkesedésem. A nap kíméletlenül tűz, a levegő poros és forró. Az overállban megül a meleg, a plexi állandóan bepárasodik, a kesztyűben izzad a tenyerem. Más a klimatizált laborban viselni ezt a fajta védőfelszerelést, és más itt, a sivatag közepén. Legszívesebben literszámra innám a vizet, de attól pisilnem kéne, és a fel-le öltözés macerás, így inkább elviselem, hogy taplószáraz a szám, és próbálok minél kevesebbet nyelni.

A kibelezett helikoptereket átnézni nem a legjobb mulatság, a fényvédő ellenére a forró levegő megül a gépek belsejében; lassan és nehézkesen haladunk. Elemlámpával világítjuk végig a fülkéket, a gépek sötétebb zugait, majd valamelyikünk felmászik, és végigvizsgálja a tetejüket is.

Hogy eltereljük egymás figyelmét a monoton cselekvésről és a hőiségről, másfél óránként szünetet tartunk, és olyankor mindenféléről beszélgetünk. Olyasmiről is, amiről normál esetben valószínűleg nem mesélnénk egymásnak. Bevallom neki a repülésfóbiámat, ő cserébe vonakodva elárulja, hogy fél a pókoktól.

Az őrnagy naponta felhív, hogy mentem-e már valamire, de egészen a negyedik napig nem tudok neki semmi érdemlegesről beszámolni.

Aztán aznap dél körül megtaláljuk az első telepet.

A géptorzó a hetedik sor legvégén nyugszik, körülötte cigarettacsikkek és bakancsnyomok a porban. A gép mögött ritkás növényzát húzódik, pár bokor és néhány kaktusz igyekszik bebizonyítani, hogy van élet a sivatagban is.

– Ide járnak dohányozni a katonák – vonja össze a szemöldökét rosszállóan az őrmester.

– Tilos cigizni?

– Azt nem, de a szolgálati helyüket elhagyni igen.

Kikukkantok a gép mögül. Viszonylag távol van a kerítéstől, ide biztosan nem látnak be a kíváncsi szemek.

– Jó, nézzük! – kapaszkodom fel a törzsre. Megtámaszkodom a poros páncélüveg mellett, hogy az elemlámpámmal be tudjak világítani a vezetőfülkébe, és akkor a bal kezemenél, az ablak külső szegélyén meglátom a fehér, körömnyi kiszögelléseket. Gömbölydedek, a tetejükön apró, barnás pöttyök. – Lépjen hátrébb! – szólok le az őrmesternek reszelős hangon.

– Miért? – kérdi, aztán elkerekedik a szeme. – Talált valamit?

– Igen. Gombákat.

Nézem az aprócska, szeplős tojáshoz tűnő szerkezeteket, amik úgy néznek ki, mint a pöfeteg, és az jár a fejemben, vajon lehetséges-e, hogy tényleg ezek okozták nyolc ember halálát.

– *Psilocybe semilanceata* – közlöm az őrmesterrel, miközben felpillantok a mikroszkóp lencséjéről.

Feszülten figyel, a homlokán mély barázda képződik, ahogy összeráncolja a szemöldökét.

– Úgy hangzik, mint valami varázslat a Harry Potterből – mormolja.

– Hegyes badargomba. De hibrid, a sima badar nem így néz ki. Ez olyan, mint a pöfeteg, és úgy is viselkedik. Viszont a genomja egyértelműen a badaré.

– Lehetne úgy, hogy megértsem? – sóhajt türelmetlenül.

– Mit tud a gombákról?

– Azt, hogy a légyölő galócát nem jó megenni, ellenben a szarvasgomba rohadt drága.

– A gombák eukarióta sejtekből álló élőlények – magyarázom lassan, tagoltan. – Lehetnek egy- vagy többsejtűek, általában telepes felépítésűek. A növényekkel ellentétben, az állatokhoz hasonlóan heterotrófok, azaz szénszükségletüket szerves anyagokból, energiaszükségletüket pedig kémiai anyagokból fedezik. Eddig világos?

– Fogjuk rá.

– Táplálkozásuk szerint lehetnek szaprofiták, ők korhadékokat, az elpusztult élőlények maradványait fogyasztják. A mikorrhizások a gyökerén keresztül szimbiózisban élnek egy gazdanövénnyel, illetve lehetnek még paraziták. Rendszerint spórákkal szaporodnak. Jelenleg körülbelül százhuszezer fajukat ismerjük, de egyes becslések szerint akár négymillió eddig ismeretlen gombafaj is létezhet. – Remeg a hangom a felindultságtól, mint mindig, ha ezekről a lenyűgöző teremtményekről beszélek. Közel nyolc éve tanulmányozom a gombákat, de úgy érzem, még mindig csak a felszínt kapargatom.

– Kezdem elveszíteni a fonalat. Említett valami genomot.

– A genom tulajdonképpen a gomba DNS-e, ezek kódolják a fehérjét. Ebből tudjuk, milyen gombával állunk szemben.

– Amit mi találtunk, az valami mutáns?

– Száz százalék, ilyen hőmérsékletnél és páratartalomnál szinte kizárt, hogy normál módon megtelepedjen a sivatagban. Hacsak...

Elgondolkodva meredek magam elé, az őrmester türelmetlenül topog mellettem.

– Hacsak mi? – kérdez végül rá.

– Milyen gyakran fordul elő, hogy esik az eső?

– Nagyon ritkán – rázza meg a fejét –, bár, ha hiszi, ha nem, pár hónapja még hó is esett.

– Ez lesz az! – morgom a mintákra pillantva.

– Mi? – vonja fel a szemöldökét.

– A kaktuszok a hideg időben gombásodásra hajlamosak – dűnnyögöm inkább magamnak magyarázva. – A havazás miatt megnőtt a levegő páratartalma, a hideg pedig rásegített. A szél teríti a spórákat, és mivel a gépek fényvédő anyaggal vannak bevonva, így...

– A bejutott spórák ki tudnak fejlődni, mivel védve vannak az erős hőhatástól – fejezi be a gondolatomat. – De hogy került ide pont ez a gombafaj?

– Ki tudja? – vonom meg a vállamat. – Talán egy tárgyon, ruhán vagy cipőn érkezett... De az is lehet, hogy végig itt lapult valahol, és gazdatest után kutatott. Ez egy élősködő fajta.

– Hogy érti, hogy itt lapult? – kapja fel a fejét.

Elmosolyodom.

– Maga nem katona véletlenül?

– Úgy érti... szándékosan hozták a bázisra...

– Nem – rázom meg a fejem. – Úgy értem, talán szándékosan került fel valamelyik gépre, ami aztán itt kötött ki. Maga mondta, hogy ezek a gépek megjárták a harcmezőt. De hagyjuk az összeesküvés-elméletek gyártását, egyelőre fontosabb dolgunk van.

– Okozhatta ez az öngyilkosságokat?

– Igen, mert pszichoaktív hatású pszilocibint tartalmaz. Ez egy hallucinogén anyag. A badargomba hatása az LSD-éhez hasonlítható, a fogyasztása élénk hallucinációkat okoz, szívdobogást, kellemetlen közérzetet, túlérzékeny reflexeket. A hatása függ a fogyasztó személyiségétől, különböző emberek más-más tüneteket észleltek. Akiknek a családjában előfordult például skizofrénia, azoknál a gomba nagy számban hozott elő pszichés és mentális zavarokat. Úgy tippelem, az elhunyt katonáknál a gomba felerősítette a szuicid hajlamokat, ami végül az öngyilkosságokban csúcsosodott ki.

– Hogyan jutott a szervezetükbe? Megették? Ki az az örült, aki megeszik egy bevizsgálatlan, ismeretlen gombát?

– Kétlem, hogy megették volna – válaszoltam elgondolkodva. – Szerintem itt jön a képbe a pöfeteg.

– A másik gombafajta, amit említett?

– Igen. A pöfeteg egyik legjellegzetesebb tulajdonsága, hogy nagyon látványosan tud felrobbanni. Amikor éretté válik, elég a legkisebb fizikai behatás is ahhoz, hogy hangos puffanás, vagy ha úgy jobban tetszik, pöffenés kíséretében porfelhőszerűen szétszórja a spóráit. Ha a katonák ott cigiztek a roncs alatt, a gombatelep szomszédságában, és valamelyikük mondjuk, megpiszkálta a gombákat, azok elhintették a spóráikat, amiket aztán az áldozatok belélegeztek.

– És aztán bekattantak tőle.

Bólintok.

Igen, ez az elméletem. És most, hogy már tudjuk, mit keresünk... újra át kell vizsgálnunk az összes gépet.

Hét nap kell, hogy kitöltsük a lyukakat. Szinte a teljes roncstemető fertőzött, és még a gépek árnyékában megbúvó növények némelyikén is találunk apró gombatelepeket. Az őrnagy lezáratja a részleget, én meg mintát veszek a gombákból, további tanulmányozás céljából.

Több dolgot nem értek, és ezek nagyon zavarnak, így táblázatokat gyártok, kérdéseket írok össze, az asztalom fölötti parafa üzenőtábla nagyon hamar megtelik színes cetlikkel és feljegyzésekkel. Nem jövök rá, hogyan jutott a gomba az áldozatok szervezetébe. Nem minden katona lett beteg azok közül, akik cigiztek a gombatelep mellett. Vajon miért? Ez motoszkál az agyamban szüntelenül. A testeket nem lehet exhumálni, mert elhamvasztották őket, ezért bekérem az orvosi kartotékjaikat. Miután megkapom és áttanulmányozom őket, azonnal szemet szűr, hogy valamennyi áldozat A-s vércsoportú volt. Lehetséges, hogy a pszilocibin csak egy bizonyos vércsoporthoz tud csatlakozni? Ezt a feltételezést kizárólag állatkísérletekkel tudnám kideríteni.

Csinálok egy idővonalat, és jelzem a halálesetek időpontját. Nem fedezek fel benne semmi rendszert, így jobb ötlet híján szemügyre veszem a petricsészemben növekvő gombatelepemet, amit két napja nevelgetek. Lenyűgöz a sárga-fekete, nyúlványos szerkezet. Úgy néz ki, mintha vékony kukacok tekeregnének, amik köré puha, bolyhos zseníliadrótot szőtt volna valaki.

Ijedten rezzenek össze, amikor rövid kopogást követően az őrmester a szobámba lép.

– Az őrnagy látni akarja – közli, majd közelebb jön. – Mit csinál?

– A rizomorfomat tanulmányozom – mosolyodok el.

– A mit?

– A gombafonalakból összeálló gyökérszerű nyúlványokat. Megnézi?

Idegenkedve ráncolja a homlokát, de azért a mikroszkóp fölé hajol és belepillant.

– Ez olyan, mint valami Alien.

– Ez maga a csoda. Ha keresztben elvágánk, szabályos szerkezet tűnne elő. A sejtjeik egy központi üreg köré rendeződnek, de a szerepük eltér a helyzetüktől függően. Amit itt lát, az nem más, mint a komplex soksejtűség – egy olyan evolúciós vívmány, mely a földi élet fejlődése során csak néhány alkalommal bukkant fel.

– Úgy beszél ezekről a gombákról, hogy komolyan mondom, büntudatom támad majd, ha legközelebb megeszek egy jó kis gombás rántottát.

– A gombák zseniálisak. Remekül alkalmazkodnak a megváltozott körülményekhez. Mintha a gének a gombafajok örökítőanyagában az evolúció során sorra „ráakadnának” a leghatékonyabb eszközökre, és ezeket egyre nagyobb mértékben, illetve mind többféle változatban képesek felhasználni. Ahogy ez a gomba is. Kereszteződtek benne a badar és a pöfeteg legelőnyösebb tulajdonságai. Mi ez, ha nem csoda? – Elindulok a mosódba, hogy megmossam az arcom és átfésüljem a hajam. – Ha megvár, magával megyek az őrnagyhoz.

– Honnan jött az ötlet, hogy gombavizsgáló legyen? – kiált utánam.

– Mikológus. Az egyik... családtagom gombás fertőzésben hunyt el. Túl későn jöttek rá az orvosok, hogy mi áll a betegsége hátterében. Beleástam magam a témába, és kiderült, hogy közel annyian halnak meg gombáktól, mint tuberkulózisban és maláriában. Akkor választottam ezt a szakirányt.

Nem válaszol, engem meg elárasztanak az emlékek. Apám a kórházban, ahogy halottsápadtan, fulladozva bizonygatja, hogy jobban van, és a karácsonyt már biztosan otthon tölti velünk. A laborvizsgálatok eredményei, amiket úgy zsaroltam ki az orvosából a halála után. Az első félévem az egyetemen, amikor megbuktam biogenetikából, pedig éjt nappallá téve magoltam.

– Hát, sajnálom – mondja végül az őrmester. – Tudja, amikor... A picsába!

– Mi a baj? Ugye nem piszkálgat semmit?

– Nem, csak belerúgtam az asztal lábába. Amúgy, amit múltkor kérdezett... utánanéztem, és O’Riley, valamint Bakers öngyilkossága előtt esett az eső. Én eltávoztam, ezért nem emlékeztem rá.

Lehajítom a fésűt, és visszasietek a szobába. A szívem a torkomban dobog.

– A többi eset előtt is? Tudnom kell!

– Mindjárt telefonálok egyet – sóhajt, miközben felmarkolja az asztalon heverő idődiagrammot.

Tűkön ülve dobolok az asztalon, míg ő beszél valakivel. Felolvassa az időpontokat, aztán tollat ragad, és elkezdi bekarikázni a számokat. Mire végez, az összes szám körül kör díszeleg. Amikor kinyomja a telefont, találkozik a tekintetünk.

– Ez jó, vagy rossz hír nekünk? – kérdezi.

Szótlanul a laptophoz ülök, az ujjaim villámgyorsan száguldanak a billentyűkön. Beütöm a google-ba, amit keresek, majd az őrmester felé fordítom a képernyőt és elindítom a videót. Több száz apró gomba látszik a földön, hófehér pöfetegek, a háttérben hallatszik az eső dobolása. A videós ráközelít a gombokra, így már jól látszik, ahogy azok egymás után robbannak fel. Apró, fehér, sűrű felhők jelennek meg fölöttük, mint az atomrobbanások gombafelhői, és szóródnak szét a területen.

Az őrmester elképedten nézi.

– Ez durva – nyögi.

– A katonák nem piszkálták meg a gombokat – mondom halkán, teljes bizonyossággal. – Azok az eső hatására hasadtak fel és szórták szét a spóráikat.

Most már értem, hogyan történt. Az áldozatok rosszkor voltak rossz helyen. Nyugodtan cigiztek, beszélgettek, talán még viccelődtek is, és fogalmuk sem volt, hogy a levegővel együtt a halált lélegzik be.

Az őrnagy őrijítően lassan olvassa át a jelentésemet. Alaposan megnézi a képeket, amiket mellékeltem a gombokról a javaslataimmal és a kérvénnyel, hogy szeretném tovább tanulmányozni a gombatelepet, és vérvételnek meg torokleoltásnak alávetni az összes katonát, akik a roncsoknál szolgáltak. Szeretném, ha beigazolódna az elméletem, hogy csak az A-s vércsoportúakra hatott a pszilocibin.

Amikor végez, leteszi a papírokat az asztalra, hátradől a székében és összefonja a mellkasán a két karját.

– Megnyugtató, hogy mégsem vegyi fegyver okozta a haláleseteket – bólint elégedetten. – Köszönöm a munkáját, hadnagy! A hadsereg hálás önnek, még akkor is, ha erről a remek eredményről senkinek nem számolhat be.

– Köszönöm, őrnagy! – biccentek. – Elég hála, ha engedélyezi a kérelmemet.

– Sajnos nem tehetem – ingatja a fejét. – Ez egy katonai létesítmény, nem játszótér tudósoknak. Ha nincs más, amit meg kell beszélnünk, visszavitetem a laborjába. Két emberemet már elküldtem, hogy pakolják össze és hozzák ön után a csomagját.

– De...

– A titoktartási kötelezettsége természetesen érvényben marad. A legjobb lesz, ha elfelejti, hogy itt járt.

– Őrnagy, azok a gombák valamiféle hibridek. Nagyon szeretném őket tovább vizsgálni. – Könyörgő a hangom, de nem bánom. – Annyit engedjen csupán, hogy vigyek belőle a laborba!

– Sajnos nem tehetem – rázza meg a fejét. – A körzetet lezártuk, a roncsok vélhetően megsemmisítésre kerülnek majd.

Bennem szorul a levegő, a csalódás és döbbenet keverékétől elakad a szavam, mert tudom, hogy mit jelent a vélhetően szó. Palimadárnak használtak, egy szerencsétlen kis balek vagyok, aki elvégezte nekik a piszkos munkát, de most másnak adják az ügyet, aki megvizsgálja, mire tudnák használni a felfedezésemet. Nem az enyém a dicsőség, de talán akaratlanul is én leszek mások halálának okozója. Nincs mese, még ha magamban is, de le kell vonnom a végső konklúziót: ez a gomba egy vegyi fegyver, amit jó időzítéssel bárhol bevethetnek a világon.

Az őrnagy elutasító arcára pillantva tudom, hogy értelmetlen minden szó, kérdés vagy kérelem. Mégis van egy utolsó, amit muszáj feltennem.

– Honnan tudta, hogy végeztem a vizsgálatokkal?

A hátam mögé téved a tekintete. Elképedten, reszkető szívvel fordulok meg. Az őrmester nem néz rám, a földre szegezi a pillantását.

Egy áruló gyávasága.

– A szobájában tanulmányozott gombatelepet is elégetjük – folytatja az őrnagy. – Ha nem akad több kérdése, az őrmester elkíséri a géphez, ami visszaviszi.

Újra Riversre pillantok. Már nem a földet bámulja, tekintete a sarokba rebben, az arcára riadalom költözik. Pókot lát? Kedvem támad kinevetni, ahogy ő tette velem a repülőn, de kacagás helyett sírás fojtogat, akár egy láthatatlan kéz. Szó nélkül megfordulok és kimasírozok. Kapar a torkom és ég a szemem. Hallom magam mögött az őrmester lépteit, és a tenyerembe vágom a körmeimet, mert legszívesebben megfordulnék, hogy lekeverjen neki egy pofont. Az árulása jobban fáj, mint az, hogy tönkretesznek egy tanulmányoznivaló csodát, egy egyedi, komplex soksejtűséget.

– Sajnálom! – mondja halkan, amikor kiérünk az épületből.

Nem válaszlok, mert nincs mit mondanom. Megbíztam benne, azt hittem, az érdeklődése valódi, és emiatt most elveszítettem mindent. Azt is megértem hirtelen, hogy azért csak engem hívtak, mert egy embert könnyebb elhallgattatni, mint egy egész csapatot, ha úgy adódik...

A helikopter ott vár, ahol először letett. Rivers némán baktat mellettem a gép felé, a kezében az egyik táskámat szorongatja, a másikkal az arcát kapargatja, olyan erővel, hogy reszkető ujjai vörös nyomokat hagynak a bőrén. Megtorpanok, alakot ölt bennem egy riadt sejtelem, de mielőtt bármit mondhatnék, a pilóta elém siet, és a kezembe nyomja a sisakot.

– Indulnunk kell, vihar közeleg – magyarázza.

A szél érezhetően felerősödött, a tábor zászlajai kifeszülve nyújtózkodnak a magasban. Apró kavicsok csapódnak a bakancsomhoz, a levegő megtelt felkavarodott porral és valami különös, furcsa elektromossággal.

A fejembe húzom a sisakot, felkapaszkodom, beülök a helyemre, és bekötöm magam. Rivers a lábamhoz teszi a táskát. a tekintete ide-oda cikáz közöttem és az utastér többi része között.

– Vigyázzon a pókokkal! – motyogja. – Mindenhová bemásznak...

Elfordulok, a könnyek marják a szememet, de nagyokat nyelve tartom magam, míg fel nem száll a helikopter. A táskámra pillantok, nincs kedvem ellenőrizni, mit pakoltak bele és miről gondolták úgy, hogy nem vihetem magammal. Utoljára még lenézek, az őrmestert figyelem, amint összegörnyedve áll a keringő porban, ujjai a hajába mélyednek.

Elkapom róla a pillantásom, és a távolba meredek; a látóhatáron, a dombok mögött sötét, tömött viharfellegek gyülekeznek.

Estell Ivy
Elmecsapda

Marcus szitkokat mormolt, miközben újra meg újra megnyomta az elektromos cigarettája bekapcsológombját.

– Mi lesz már, te nyomorult utánzat! Csak éadjünk újra egy bolygó talajára, elszívok két tucat rendes cigit!

A szerkezet végre engedett az akaratának, apró, lángra hasonlító vörös fény gyulladt fel a végén. A félhomályban a raktér helyzetjelző fényei kirajzolták a légmentesen lezárt páncélrekeszek és frissen összeszerelt kutatóeszközök körvonalait. Marcus jólesőt szívott a cigiből, majd egy szusszanással dohányillatú füstfelhőt hagyott maga mögött. Tudta, hogy ki kell élveznie minden slukkot, mert ha a kapitány elrendeli az átszállást, akkor órákon át nem gyűjthet rá. A műszerek szerint már csak kevesebb, mint hetven percük maradt. Kész felüdülésnek tűnt, hogy végre elhagyhatják az űrhajót a hányingerkeltő dimenzióugrás, meg a két héten át tartó pályakorrekciós kitérő után.

Marcus izmos sziluettje a raktér egy eldugott sarka felé haladt. Derekáig letűrt és ott megkötött, narancssárga egyenoverallján néha felvillantak a fényvisszaverő csíkok, ahogy elhaladt a ledék mellett. Nem szólt a központi MI-nek, hogy kapcsolja fel a világítást. Azzal csak elrontotta volna az élményt, egyébként is úgy ismerte a rakteret, akár a tenyerét.

– Helló, szépségeim!

Borostás, kemény vonású arcán féloldalas mosoly terült szét a kiskedvencei láttán. Egy beugró mélyén szépen szaporodott a foszforeszkáló gombakolóniája. Remélte, hogy nem fedezi fel és vegyszerezi le őket senki. Ártalmatlan jószágok voltak, és a fényük mindig megnyugtatta őt.

– Tartsatok ki, picinyeim! Ha végzünk ezzel a melóval, veszek egy úrhajót, és örök bérletet kapok a rakterében – motyogta maga elé, miközben a szervizszekrényből előszedett egy flakont, és tápoldatos vizet permetezett a gombáira.

Az idillt a raktérajtó hangos szisszenése szakította félbe.

– Dignis, raktérvilágítás be!

Marcus összevonta a szemöldökét, amikor a női hangra felgyulladó lámpafény elnyomta a gombái derengését. Mélyet szívott a cigibe. Tudta, hogy itt nem láthatták meg, úgyhogy tovább permetezte a gombáit, de közben fülelt.

– Az a tahó már megint itt gyújtott rá – bosszankodott a nő, a sietős lépteit a raktár fényárban úszó pontja felé távolodtak. Néhány gomb pittyenése és újabb ajtószisszenés hallatszott. – A francba, megint beléd nyúlt, ugye, aranyom? Látom a réseket a keramitborításon. Az a rohadt, tapló Marcus! Csak tudnám, Sadd miért nyalta addig a főnök seggét, amíg be nem vette a haverját is a buliba!

Marcus a hang irányába sandított. A ládák és polcok között rálátott a narancssárga overallos alakra.

– Jól van, Runny, ne aggódj! Helyrehozlak – hajolt valami fölé a nő, miközben hátrakötötte hollófekete haját. Hangjában némi idegesség csendült. – Nem lehet veled gond! Nem lehet semmi gond, különben úgy járunk, mint a te expedíciód. A francba ezzel az egészszel!

Marcus felvonta a szemöldökét. Már felszálláskor is úgy érezte, valami nincs rendben a küldetéssel, és a nő szavai csak megerősítették ezt a balsejtelmet. Eltette a permetezőt, utolsót szívott a cigibe, miközben kiemelt a szekrényéből egy franciakulcsot, majd elősétált a ládák közül és szándékosan elejtette a szerszámot. A fémes csattanásra a nő ijedten hátraugrott.

– Hoppá! – állt meg előtte Marcus.

– Normális vagy?! – csapott rá Marcus mellkasára a nő, mire a férfi elkapta a csuklóját.

– Mi van, Rajpati? Agyadra ment a dimenzióugrás, hogy egy inaktív MI-vel beszélgetsz? – biccentett a nő háta mögé, ahol egy fali fülkében, két tartókonzolon egy futball-labda nagyságú, ovális robotegység ült sötéten. Fehér keramitborítása alól, mintha csak egy torz polip lenne, vaskos, fekete kábelek csatlakoztak a fali panelekhez.

– Csak nem féltékeny vagy? – gúnyolódott Rajpati, és rácsapott a fülke nyitógombjára. A szisszenve záródó ajtó elrejtette Marcus elől a robotlényt.
– Tudod, hogy Runnyt csak én kezelhetem, és már megint belenyúltál! Ha elkúrsz valamit...!

– Esti mese helyett inkább nézd át még egyszer a drágalátos focilabdádat!
– szakította félbe Marcus. – Van némi gond a koordinációs egység kalibrálásával, a gravi távtartó labilissá válik tőle. Jaj, bocsánat, én csak egy tahó vagyok, nekem nem szabadna értenem ilyesmihez, ugye? – mutatott magára ártatlan képpel. – Akkor mondom a tahók nyelvén: ha így marad, kurvára fel fog kenődni az első falra, és akkor ottmaradunk navigátor nélkül egy labirintusban!

– Vegyél vissza az arcodból, seggfej!

– Édes vagy amikor becézgetsz! – vigyorgott Marcus, és megcsipkedte Rajpati arcát. – Nálad ez az előjáték?

A nő keményen félreütötte a kezét, de Marcus csak nevetett.

– Szóval, mondd csak, Rajpati, milyen előző expedíció? Biztosan félreolvastam valamit az adatcsomagban, de ott az szerepelt, hogy mi vagyunk az elsők, akiket ideküldtek az annheli szentélyhez. – A nő elsápadt és összeszorította a száját. Ott akarta hagyni Marcust, de a férfi megragadta a felkarját és a raktár falához nyomta. Marcus csatakos, fakóbarna haja az arcába hullt. A hangja már egyáltalán nem volt kedves. – Felderítés, feltérképezés, begyűjtés. Ennyi a feladatunk. Tudod, összeállítani a vagyonokat érő térképeket és infócsomagokat, meg összeszedni azokat a milliókat érő holmikat, amik egy elhagyatott, több százezer éves szentélyúrhajón lehetnek. Nem pedig kipurcanni, vagy belebotlani mások hullájába, akiknek nem sikerült.

– Félreérted – hebegett Rajpati. – N-nem arra gondoltam, hogy...

– Mindenki azonnal a hídra! Eligazítás! – A hangszórókból harsanó parancs feszült csendet hagyott maga után.

– Még nem végeztünk! – ígérte Marcus, mielőtt elengedte Rajpatit. A nő idegesen előresietett.

– Vizuális kontaktus. – Épphogy csak elhúzódott az ajtó, a jelzőfényektől villogó irányítópult mögül meghallották a kapitány hangját. A színes ledék élesen kirajzolták a hozzá tartozó magas, szőke férfi arcát.

Marcus tudta, hogy Karl nem a finomkodás embere, így nem volt meglepő, hogy a kapitány rájuk sem nézett, csak előre mutatott.

A navigációs konzollal szemben a vezérlőterem teljes falát egy speciális monitor alkotta, amelyet betöltött a közeli vörösesbarna kisbolygó előtt lebegő űrroncs képe. Az égitest arányaihoz képest eltörpült az orbitális pályán keringő idegen hajó, elképesztő méreteit mégis tökéletesen érzékeltette, hogy ilyen távolságból nagyítás nélkül is kitöltötte a teljes képernyőt. Az objektum egészét színarany borítás fedte. Erősen kidomborodó élek futottak végig a testen, de logikátlan helyzetük és élénkkék színük azt engedte sejtetni, ezeket díszítésnek szánták.

– Na, végre, hol voltatok? – intett feléjük izgatott mozdulattal egy szemtelenül jóképű férfi a vezérlőterem másik oldaláról. – Marcus, ezt nézd meg! Ez szó szerint egy aranybánya!

Marcus egy utolsó, metsző pillantással emlékeztette Rajpatit, hogy még beszédük lesz egymással, majd csatlakozott barátjához. A fekete hajú férfi vigyorogva vállon öklözte.

– Na, eldöntötted már, milyen hajót veszel? Mert akkor tedd feljebb a képzeletbeli lécet, barátocskám!

– Nyugi, Sadd, még azt sem tudjuk, mivel van dolgunk – morgott Marcus, de ellenséges ábrázatával szöges ellentétben állt izgatottan csillogó tekintete. Az őszannheli úrállomás feléjük néző, központi része vaskos szivarra emlékeztetett, amelynek hátsó blokkjához több, lekerekített élű téglatest csatlakozott.

– Hogy mivel van dolgunk? – vigyorgott Sadd, és hátba vágta. – Ez itt, öreg haver, az évszázad főnyereménye! És Runnyval az oldalunkon nem lesz odabent semmi gáz. Ugye, Rajpati?

A nő cinikus mosolyt villantott rá.

– Amit én szerelek össze, azzal nem lesz gond! – jelentette ki határozottan. – Persze Runny sem tud mindent, de azért vagyunk itt mi, hogy okosak legyünk. Már, akitől kitelik.

Marcus magán érezte célzatos pillantását.

– Elég! – szólalt meg higgadtan Karl. – Ötvenhat perc múlva elérjük a célpontot, negyed órát kaptok, hogy kiveszekedjétek magatokat. Ha elkezdődik a küldetés, nincs több civakodás! Ez kapitányi parancs!

– Hallgassatok Karlra, gyerekek! Tudjátok, hogy a zord külseje alatt igazi pacifista lapul – próbálta oldani a helyzetet Sadd, és átkarolta a marakodó feleket, de Marcus ellökte a karját.

– Majd ha nem egy lebegő focilabdán múlik az életünk, akkor nyugodt leszek!

– Az a lebegő focilabda az egyik legfejlettebb mesterséges intelligenciát futtatja – vetette közbe Rajpati.

– Ja, legfejlettebb MI, és mégis alig értik egymást Lunnar’oh-val – bökött a hátuk mögé Sadd. A híd eldugott sarkában egy speciális energiakupolával védett űrlény csücsült a szellőztető feletti minihajtóművön. A pajzs alatt kékes színű, enyhén áttetsző, vattacukorra emlékeztető gázbuborék úszott. Az energiakupolából kilógó csápjainak lassú tekergőzéséből ítélve érdeklődve figyelte a társalgást.

– Runny beszéde érdes felületű, a hangjai kioltják egymást. – Az elektromágneses hullámokból modulált beszédbe próbált némi hangsúlyt csempészni a tolmácgép, de Lunnar’oh nőies géphangja ugyanúgy hátborzongató maradt. – Nincs a modern annhelihez szinkronizálva.

– Tessék, megszólalt a szakértő! – mosolygott Rajpati az űrlényre. – Reméljük, hogy Runny az ősrhajón többre megy, mint egy élő annhelivel. Hé, Lunna – simogatta meg a pajzsot. A mögötte úszkáló lény a csuklójára simította néhány csápját –, mit gondolsz, az őseid túlélhettek több százezer évet?

Eltelt pár másodperc, mire a beszédkonvertáló reagált.

– Kétséges. Az annhelik központi fingja túl illékony.

Csak Karl szorította össze a száját, a többiekből zabolátlanul tört elő a röhögés.

– Ki állította át már megint a fordítómodult?! – bosszankodott Rajpati Lunna helyett is; a kis annheli értetlenül fordult körbe.

– Központi fing! – vinnyogott Marcus. – Ezt sose unom meg! Ez a kis gázvakarcs hány éve él emberek között? És még mindig nem vágja, ha kiröhögik!

– Tudhattam volna, hogy te voltál, seggfej! Legfeljebb a te fejedben van fing, Lunna nemesgázokból áll!

– Egy jó babos taco után én is nemesgázokat termelek. – Marcus megjegyzése újabb röhögéshullámot keltett.

– Seggfejjázok, ezt egyszer tanulmányoznom kell! – vigyorodott el még Rajpati is, és belecsípett Marcus oldalába. – Tudom, hogy be vagy szarva! Mégiscsak egy többszázezer éves ürroncs fedélzetére akarunk betörni, amit elektromágneses hullámokkal kommunikáló gázlények építettek. Mi baj lehet?

– Nem is tudom, talán az előző expedíció tudna mesélni erről, hm? – nézett rá szúrósan Marcus. Rajpati arcáról leolvadt a mosoly.

– Mi? Milyen előző expedíció? – nézett kutatótársaira Sadd. Karl a maga csöndes módján figyelt.

– Rajpati tett egy igen érdekes megjegyzést az előbb. Mondd csak el nekik is, drágám!

– Marcus félreértette – szabadkozott Rajpati. – Arról az expedícióról beszéltem, akik befogták az annheli szentély hívójelét.

– De ők épségben visszatértek. Miért mondtad, hogy úgy járunk, mint ők?

– M-mert ők hiába fogták be a jelet, Runny tudása nélkül nem tudták megfejteni a pontos koordinátákat – Rajpati könnyednek szánt válasza nem volt meggyőző. – Runny és Lunna nélkül mi sem mennénk sokra ezzel az űrronccsal, és ha üres kézzel megyünk haza, nincs lóvé, pedig mind azért vagyunk itt, nem igaz?

– A monitoron. – Karl csak ennyit mondott, és mire mind odafordultak, a szentély helyett már csillagtérképek és hajónapló-bejegyzések sorakoztak a falon. – Ez a kvadráns kívül esik a kereskedelmi zónákon, nincs lakott bolygója. A kékdimenzó felfedezése óta mindössze két ugrás történt ebbe a rendszerbe. Az elsőt a Xantus 809 felderítőnaszád hajtotta végre bő nyolc hónappal ezelőtt. Ők fogták be a rádiójeleket, majd visszatértek a bázisra. A hajónapló szerint a szentélyt legfeljebb négy fényhétre közelítették meg. A második ugrás pedig, amint láthatjátok, a miénk.

– De...

– Nincs de, Marcus! – A kapitány hangja ellentmondást nem tűrően csendült. – Mindennek utánanézttem. Előttünk senki nem járt a szentélyben. Nem kockáztatnám a legénységem életét bizonytalan kincsért. Most pedig átszállunk.

– Akkor, ahogy megbeszéltük – tartott eligazítást a zsilipkamra felé igyekezve Karl. – Amíg el nem végeztük a megfelelő teszteket, odabent nincs rádió. A vészhelyzetet leszámítva csak kézjelekkel és szövegkivetítéssel kommunikálunk. Nem tudhatjuk, mit indítanának be a kósza hullámok. Első körben feltérképezünk és teszteket végzünk. Nem nyúlkalunk, nem mozdítunk el semmit! Lunna, ne távolodj el tőlünk, és semmit ne próbálj beindítani, amíg engedélyt nem kapsz rá! Érthető?

A legénység azonnal bólintott, Lunna'oh a fordítás miatt egy kis fáziskéséssel formázott kört az egyik csápjával az igen jeleként.

A négyfős csapat a hajó hívójelével ellátott, szürke úrruhákat viselt. Mivel nem tudhatták, milyen szűk járatokra számítsanak, mindenki ruháját a leghelytakarékosabb oxigénpalackkal szerelték fel. A lapos tartály kényelmesen a hátukhoz simult, azonban csak pár órányi levegőtartalék fért bele. A zsilipkamrába érve sorban aktiválták a mágnesbakancsukat.

– Rajpati, indíthatod Runnyt.

Minden tekintet a technikus mellett lebegő szerkezetre tapadt. A tojásdad keramittest vaskos vezetékekkel csatlakozott Rajpati oldalához. A nő bekapcsolta kesztyűje haptikus érzékelőjét, és kézmozdulataival a sisakmonitoron megjelenő kezelőfelületen navigált.

– Ééés Runny online! – jelentette győzedelmesen, amikor a robottest közepét övező szenzorsor fénye sárgán körbefutott, majd egyesével felvillantak az állapotjelzői.

Karl parancsára felzúgtak a légszivattyúk, Lunna Sadd karjára fonódott, nehogy könnyen mozgó járművével rossz helyre sodródjon, de amint létrejött a vákuum és nyílt a zsilipkapu, az annheli lelkesen kikapcsolta a védőburkát. Most, hogy már nem kellett védekeznie az űrhajó atmoszferikus nyomása ellen, központi része megkönnyebbülten szétterült, akár egy húsos szirmú virág.

– Egész kisimultál! – simogatta meg az egyik szirmot Sadd, és Lunna tekergőzéséből úgy tűnt, a lény élvezi a közvetlen kontaktust.

– Te még egy gázlényt is magadba tudsz bolondítani, igaz? – vigyorgott Marcus.

A csapatot szállító siklóplatóból kiemelkedett a korlát. Mindenki hozzácsatolta a ruhája biztonsági karabinerét, mielőtt Karl beindította az apró gázhajtóművet. A szállítóegység puhán siklott át az űrhajó és az idegen szentély közti téren. Mögöttük egyre kisebb és kisebb lett a Dignis szürke, szögletes teste, amelynek íves napkollektorai messziről ferde glóriát formáztak a hajó felett.

– Minek építettek az őszannhelik ilyen szemkápráztató gyönyörűséget, ha még csak nem is látták? – hunyorgott Sadd az automatikusan besötétedő sisaklemez mögött. A szentély arany felszínéről olyan erővel verődtek vissza a közeli csillag sugarai, hogy még a maximális fokozat is alig volt képes kellően megszűrni őket.

– A szentélyek... – kezdte volna Lunna géphangja a sisakban, de Karl némítást nyomott mindkettejükre.

KARL: Közeledünk, mostantól nincs rádió!, villant fel az üzenet, amit a ruha rendszere Karl hangja alapján szöveggé alakított. Lunna bocsánatkérően összehúzódott, majd gomolygásából ítélve fogalmazni kezdte az üzenetet, hogy a korongja kivetíthesse. Mielőtt végzett volna, a Rajpati mellett lebegő robotból hologram ugrott elő.

RUNNY: Az annheli ősszentélyek a történelmi utalások szerint más fajokat is vendégül láttak. Zarándokközpontok lehettek, a belépők jutalmat, fejlett technológiájukból eredő előnyt, vagy spirituális megtisztulást reméltek az annheliktől. A más érzékszervekkel rendelkező, látó fajok számára vonzó lehetett a különleges kialakítás.

Lunna a megfeszülő csápjaiból ítélve nem örült, amiért a szavába vágta.

RAJPATI: Bocsi, Lunna, Runnyt úgy programoztuk, hogy a szakterületét érintő kérdésekre automatikusan válaszoljon.

Az űrlényt nem hatotta meg a szabadkozás, dacos csöndbe borult.

SADD: Nyugi. Lunna, ne...

Mielőtt Sadd befejezhette volna, az arany lemezek megmozdultak a szentély felszínén. Egy pillanatra olyan szögbe kerültek, hogy a visszatükröződő napfény a teljes csapatot elvakította. Amikor mindenki sisaklemeze visszahelványodott annyira, hogy lássanak is valamit, az űrállomás megváltozott. Karl megállította a szállítóplatót.

MARCUS: Mi. A. Szent. Kék. Szar?!

A szentély eddig szivar alakú vége most nyitva állt, mint egy szirmot bontott virág. Nyolc gigantikus, íves karom tornyosult fenyegetően köréjük; a szentély belsejébe vezető járat fekete lyukként sötétlett. A csapat feszülten nézte a feltárulkozott bejáratot.

KARL: Rajpati, mi volt ez? Hullámszivárgás? Beindítottunk valamit?

A nő keze azonnal heves gesztikulálásba kezdett, és Runny jelzőfényei is felvillantak, ahogy számításokat végzett.

KARL: Lunna, te csináltál valamit?

LUNNA: Csak beszéltem. A létező annheli technológiák alapján nem valószínű, hogy az egyszerű beszéd befolyásolja a vezérlőeszközöket. ... Nem én voltam.

Runny előtt ismét felugrott egy holoszöveg.

RUNNY: Nem érzékelhető jelszivárgás. Az esemény valószínűsíthető oka: beépített automatika. Triggerjel: mozgást és/vagy hőt és/vagy életjelet sugárzó entitások.

RAJPATI: Tessék, ennyi. Mint egy fotocellás ajtó. Szeretettel várnak minket.

MARCUS: Csak nekem van olyan érzésem, hogy ezek nem kitárt karok, hanem egy csapda?

Sadd lomhán bokán rúgta barátját és fejcsóválva rávigyorgott.

SADD: Ne légy már borúlátó! Kincsekért jöttünk, nem nyafogni!

Marcus morgott valamit, de inkább nem írta ki.

KARL: Ha Runny szerint nincs semmi gond, akkor gyerünk tovább!

A plató ismét mozgásba lendült, és óvatosan belebegett a gigantikus karmok közé. Úgy tűnt, a teljes hajóbelsőt is arannyal borították. Ahogy a szirmok tövében nyíló, kör alakú üreg felé haladtak, eléggé megközelítették a falakat, és hála a sisakfényszóróknak, láthatták a szerkezetre bőrszerűen feszülő aranyborítást. Nyoma sem volt mintázatnak vagy apróbb illesztéseknek.

MARCUS: Mintha az egész űrhajót aranyfürdőbe mártották volna.

SADD: Innen látom, hogy libabőrös az a rusnya, borostás képed! Te se láttál még ilyet, mi?

Marcus vontatottan megrázta a fejét.

MARCUS: Az arany nem viselkedik így. Ez nem arany. Vagy nem CSAK arany.

Különös érzés volt belebegni a hatalmas szentély belsejébe. Nem volt sem zsilip, sem erőtér. Semmi sem választotta el a hajó belső terét az űr hidegétől, ráadásul a kíváncsian tekergőző Lunna szolgált élő példaként, hogy valószínűleg az őseinek sem volt szüksége védelemre.

A Dignis legénysége ámulattal nézte a szemük elé táruló látványt. A hajóbelső már korántsem volt tükörsima: a falakat különös ritmusban változó, szimmetrikus mintázat borította.

KARL: Mi van a falon?

Runny egy legyező alakú lézersugárral letapogatta a falat. Állapotjelzői villogni kezdtek, mintha válaszolni készülné, de úgy tűnt, lefagyott. Rajpati megkopogtatta a keramitburkolatot, majd pötyögni kezdett és manuálisan szedte elő az információt.

RAJPATI: Ezek vizuálisan megjelenített interferenciák, közölte csillogó szemmel. Hullámmintázatok. Látod a csomópontokat?

Rajpati a falra irányította Runny holovetítőjét. A kék fény kirajzolta a pár méterenként látható csomópontokat és az őket körülvevő, koncentrikus köröket.

RAJPATI: Ez ősannheli írás. Runny memóriája szerint hatvan százalékban egyezik az újannheli írással.

KARL: Lunna, el tudod olvasni?

A gázlány a falhoz siklott, és a mintát követve ellebegett mellette. Finom pulzálásából és izgatott tekergéséből tudták, hogy elektromágneses hullámokkal tapogat.

LUNNA: Ez nem írás. Zene. Zene. Zene. Gyönyörű zene.

Lunna elragadtatva rásimította a falra az egyik csápját.

Éles, fülsüketítő sípolás hasított a rádióba. Mindenki a sisakjához kapott, de nem tudták befogni a fülüket, arcuk grimaszba feszült a kintől. Karl megpróbálta némítani a rádiót, de nem járt sikerrel.

RUNNY: ÜDVÖZLET! ÜDVÖZLET! ÜDVÖZLET!

A pirosan villanó holografikus szövegre egyből felfigyeltek. Rajpati sebesen parancsokat diktált a kezelőfelületen, de újra és újra hibaüzenet ugrott elő.

RAJPATI: Nem tudom, mi ütött belé! Nem férek hozzá az alapprogramjához, nem fogad el semmilyen parancsot!

Runny hirtelen bekapcsolta a hajtóművét, és olyan sebességgel lökte magát a szentély belseje felé, hogy Rajpatit a plató széléig rántotta. Az űrruha biztosító hevedere megfeszült az erőhatástól, a technikus az utolsó pillanatban kapaszkodott meg a korlátban. Marcus és Sadd azonnal a társuk után kaptak és visszahúzták.

KARL: Vészleállítás! Most!

Rajpati zihálva bólintott, majd rövid parancsot gépelt be. Runny állapotjelzői kialudtak, a sípolás elhallgatott. A robot megszelídülve, a csatlakozók húzásának engedve Rajpati mellé libbent.

KARL: Mi volt ez?

RAJPATI: Nem tudom! Valamilyen inger érhetett. Talán rés van a burkolatán, és az űrhajó sugárzása...

MARCUS: Mondtam, hogy állítsd be a távtartót!

Marcus üzenete nagy, narancssárga betűkkel pergett a sisakkijelzőn. Rajpati ellenséges pillantást váltott vele.

RAJPATI: Beállítottam, szögezte le, majd belemerült Runny parancsaiba. Sadd megkopogtatta Karl vállát.

SADD: Lunna!

Karl és Marcus arra nézett, amerre Sadd mutatott. A szentély gyomrába vezető, egyre keskenyedő járatban Lunna kéken derengő alakja lassan, kábán úszott egyre beljebb. Karl szája pengevékonyra feszült a sisaklemez mögött.

RAJPATI: Majd Runny visszahozza. Ő tud neki hullámokkal szólni.

A lebegő robot jelzőfényei ismét kigyulladtak. Egy pillanatra felvillant az ÜDVÖZLET hologram, de Rajpati parancssort ütött be a robot vezérlőpanelén, és a szöveg eltűnt.

RAJPATI: Közvetlen idegi irányítás alá vontam, így tudok parancsolni neki. Most én beszélek Runny elektromágneses hullámaival, szólok Lunn...

A nő megdermedt. Arcára először tömény rémület, aztán halotti közöny ült ki. Körülnézett, mintha először látná maga körül a szentélyt, a sisakkijelzőn érthetetlen hadarásként pergett a szöveg.

KARL: Rajpati, mi történik?

A nő elhallgatott, elkerekedett szemmel ránézett, aztán sikolyba nyílt a szája. A sisakokban újra olyan örjítő sípolás hangzott fel, hogy beleszédültek.

Mindenki a sisaklemezét kaparta a kintől. Marcus agyán egy pillanatra még az is átvillant, hogy inkább leveszi, csak hallgasson már el a hang. Az abszurd gondolat valahogy kizökkentette a pánikból, és a korlátot markoló Rajpati mellé lökte magát.

Tekintete Runny vörös állapotjelzőire és a vaskos kábelekre esett. Csak sejtette, mi lehet az a szimpatikus kapcsolat, azt is, hogy amit tenni készül, veszélyes lehet, mégsem látott más megoldást. Egy rántással lecsatlakoztatta az összes kábelt.

Rajpati elájult, a többiek pedig megrogytak a megkönnyebbüléstől.

KARL: Visszamegyünk a hajóra. Most!

SADD: De Lunna! Mielőtt ellebegett, azt írta ki, hogy hívják őt. Valami van odabent!

KARL: Később! Most Rajpati az első!

Karl fordulómanőverbe kezdett.

SADD: Nem hagyom itt!

Mire Karl a vörös felirat felvillanására odafordult, Sadd már a platóról lecsatlakozva, kezében az egyik hosszú, az annhelik kordában tartására tervezett befogórúddal Lunna irányába lökte magát. A kapitány vicsorgott, de nem fordította vissza a szállítót.

MARCUS: Karl! Nézd!

Marcus felfelé mutató karját követve a kapitány azonnal látta, mekkora a baj. A szentély karomszirmai a vákuum hangtalanságának rejtekében megmozdultak, és méretüket meghazudtoló sebességgel elkezdtek összezáródni.

KARL: Kapaszkodj!

Marcus egyik kezével átkarolta a plató korlátját, a másikkal pedig Rajpatit szorította magához, miközben Karl maximális fokozatra kapcsolta a hajtóművet.

MARCUS: Sadd!, jelent meg a sisakon, de barátja már messze bent járt a bejárat tölcserében, és nem érhetett utol a platót.

Marcus sisakján szitokszavak peregtek. A közeli nap visszaverődő fénye elvakította őket a változó szögek miatt, az űr csillagokkal pettyezett sötétjéből csak egy egyre szűkülő csillagalakzat rajzolódott ki előttük. Karl úgy dőlt a korlátnak és a vezérlőpultnak, mintha testsúlyával képes lenne meglökni a szerkezetet.

KARL: Gyerünk!, biztatta talán magát, talán a hajtóművet. Marcus rosszat sejtve úgy helyezkedett, hogy a lábát is be tudja akasztani a korlátba. A plató teljes sebességgel beszáguldott az aranykarmok közé. A férfi a csontjaiban érezte a remegést, ahogy fém vajt fémbe. A plató megpattant, megpördült a tengelye körül. Karl átbucskázott a korláton, de jobbával még meg tudott kapaszkodni, és miután az automatika korrigálta a kilengést, a kapitány is visszalendült.

Marcus zihálva engedett a szorításán. Mögöttük a szentély ismét hallgatagon, rejtélyesen lebegett, bejárata zárt szivarvége mozdíthatatlannak tűnt.

– Vissza kell mennünk!

Marcus érdes hangja visszhangot vert a Dignis rakterének síri csöndjében. Amikor Karl tüntetőleg nem reagált, Marcus öles léptekkel mellette termett és az arca felé lendítette az öklét, de a kapitány reflexszerűen elkapta a karját.

– Lenyugszol, vagy a kék isteneidre mondom, bezárlak valahová! – figyelmeztette Karl Marcust az arcába hajolva. Addig szorította a dühösen fújtató társa karját, amíg az végre bólintott. – Visszamegyünk értük, de fel kell készülnünk! Nem engedhetünk meg több ilyen hibát!

– Ezt nekik mondd! – bökött állával a Runnyt bütykölő Rajpati felé Marcus, és megmozgatta a karját. A raktér mellett megbújó műhely fehér fényében mindenki halottsápadtnak tűnt.

– Nem értem, mi történhetett! – A nő nem csak a fény miatt volt falfehér, homlokán veríték csillogott. – Visszanéztem a naplófájlokat. Runny MI-je illogikus, nem engedélyezett döntéseket hozott. Tilos veszélyeztetnie az emberek életét, és parancs nélkül nem indíthat be semmit. Egyébként is, több éves memóriafájlokra hivatkozott, amikről azt sem tudom... – Hirtelen elhallgatott.

– Mi az, hogy nem tudod? – kapta fel a fejét Marcus. – Ezt az izét te raktad össze! Hogyhogy nem tudod, mi a franc van a telibe szart golyófejében?! Az életünket bíztuk rá, és most Sadd ott ragadt abban a nyavalyás szentélyben, mert ez a programagyú gép meghülyült!

– Milyen memóriafájlok? – csendült élesen a kapitány hangja.

A nő inkább Karlnak válaszolt.

– Egy nagy méretű, tömörített állományból halászta elő őket. Azaz valamilyen inger hívhatta elő. Ismerem a működését, a programozócsapattal több dolgot feljavítottunk benne még a bázison, kiegészítettünk segédfunciókkal, de... a központi magot nem mi fejlesztettük ki. Azt a megbízónktól kaptuk.

– Azt akarod mondani, hogy nem tudjuk, mi ez? – Karl hangjában ingerültség bujkált.

– Miért, te talán pontosan ismered ennek az űrhajónak a fedélzeti rendszerét? – védekezett Rajpati. – Mégis bízol a technológiában annyira, hogy repülj vele és...

– Megáll az eszem! Ez a ribanc itt...!

– Elég! – Karl hűvös hangja egyszerre hallgattatta el mindkettejüket. – Rajpati, mondd el mindent, amit Runnyról tudsz! Ez parancs!

– Mondja el?! Úgy, ahogy eddig? – tajtékozott Marcus, majd felkapta az indulás előtt otthagyt franciakupcsot, és megindult Runny felé. – Nem érdekelnek a hazugságok, van könnyebb módja is, hogy megtudjuk, mi van ennek az izének a fejében!

– Ne! Várj! – ugrott a robot elé Rajpati. – Runny az egyetlen esélyünk, hogy visszahozzuk Lunnát és Saddet! Titoktartásit írtak alá velem, de... inkább megmutatom.

Marcus megtorpant, de a mozdulaton látszott, hogy bármelyik pillanatban újra nekilendülhet. Rajpati segélykérőn Karlra pillantott, csak hogy a kapitány ezúttal semmi jelét nem mutatta, hogy Marcus útjába állna, így a nő megadóan letérdelt a lebegő robot mellé, és meglazította a keramitburkolatot. A fehér lapok mögül először fémes felület bukkant elő, az alól pedig egy szigetelőréteget, végül több ujjnyi összefont kábelfolyamot vett le a technikus.

– Ez itt Runny magja – mondta halkan. A belső fény halványzöld derengésbe vonta a folyadékkal teli, kerek tartályt. Az edzett üvegburok közepében, kábelek fészkeben egy emberi agy lapult.

Marcus döbbenetében elejtette a franciakupcsot.

– Ez meg ki a faszomé?

– Ez itt Keerun Nelan professzor, űrarcheológus. Vagyis, ami maradt belőle – közölte a nő csendesen. – Innen kapta a nevét. KeeRUN. RUNny.

– Ő az az annheli-szakértő, akinek a kutatásán alapul az egész expedíciónk? – kérdezte Karl. – De ha pár évtizede az egész csapatának nyoma veszett egy hasonló kutatóexpedíción, majd évek múltán halottá nyilvánították, akkor hogyan kerül ide?

Rajpati nagyot nyelt.

– A Xantus rátalált a professzor maradványaira itt, a szentély közelében. Még jóval a te megbízásod előtt töröltettek velem egy bejegyzést. Nem csak egyetlen dimenzióugrás történt ebbe a szektorba. Harminchét évvel ezelőtt már idejött egy hajó, de soha nem tért vissza. Valószínű, hogy Keerun professzor egyszer már rátalált a szentélyre.

– De akkor a Xantus... – vetette közbe Marcus.

– A Xantus nem véletlenül járt erre – erősítette meg a gyanúját Rajpati. – A professzor hajóját keresték. És meg is találták. Egy... temetőhajó volt.

A hirtelen beálló, döbbszent csendet csak a létfenntartórendszerek monoton bűgása törte meg. Karl keze lassan öklöbe feszült.

– Karl... kérlek... megfenyegettek, hogy ha beszélek, akkor a húgom... – nyögte Rajpati. – Nem mondhattam semmit...

– De most jobb, ha beszélsz. – Karl nyugodt hangja mögött épp elég fenyegetés bujkált, hogy Rajpati ne akarjon tovább hallgatni.

– A hajón nem volt senki, csak a professzor, az ő testét hibernálva találták meg – kezdte habozva. – Már nem sikerült újraéleszteni, de az agyát kimentették. Lekorlátozták a létfenntartó és motoros funkcióit, a memóriát és a logikai funkciókat pedig beágyazták egy MI-be, ami képes elektromágneses hullámokat modulálni. Bármit is tudott vagy élt át Keerun a halála előtt, az itt van – kocogtatta meg az agytartályt Rajpati.

– Akkor ez most olyan, mintha a fickó tovább élne a robotban? – érdeklődött Karl.

– Ha ezt pár órája kérdezed, nemet mondok. De... azt hiszem, Keerun magához tért. – A nő szavait értetlen csönd fogadta. – Valami félrement; Keerun tudata újra összeállt a szentélyben. A szimpatikus kapcsolaton át mindent éreztem. És... van még valami. Az agy fertőzött.

– Milyen fertőzésről van szó? – Karl hangjában hivatalos él csendült. A fertőzés az egyik legveszélyesebb szó volt, amit az úrutazók között bárki kiejthetett a száján.

– Az agyban... volt valami rendellenesség. – Miközben beszélt, Rajpati meredten nézte a Runny burkolata alól kikandikáló tartályt. – Azt hittük, adathiba. A biológiai-digitális konvertálás sosem tökéletes, áthidaltunk pár memóriaszakaszt. De valami betegség vagy anomália bújhatott meg ott. Amikor a szentélyben magához tért... Amikor leolvasta a zenét a falról, az a nyelv felébresztette Keerun agyát, és felülírta az MI-t. Lunna... és még valaki énekét hallottam Runny fülével, és értettem. Hívtak... hívták őket. Megértettem egy annhelit.

Komor csönd telepedett a műhelyre.

– És most? – törte meg Marcus.

– Beszelnünk kell vele! – jelentette ki Karl. – Ő tudja, mi van a szentélyben.

– Komolyan egy halott ipse fertőzött agyára kell bízunk magunkat, hogy vigyen be minket abba a szentélybe? – túrt a hajába Marcus.

– Majd én beszélek vele – jelentette ki Karl.

– De te nem értesz az MI programjához – ellenkezett Rajpati.

– Ha jól értettem, ez itt már nem az MI, hanem egy összezavarodott elme, amit rá kell venni az együttműködésre. Mondd, hogy nem én vagyok itt a legalkalmasabb erre!

Nem ellenkeztek tovább.

– Tuti, hogy most már rendben lesz? Segít nekünk Keerun?

– Igen. – Karl magabiztos hangja még az ideges Marcust is elnémította, a férfi mégis úgy rágta a száját, mintha újabb cigire áhítozna a két tucatnyi töltet után, amit elszívott. Marcus a tágas szállítóplatón látványosan úgy helyezkedett, hogy szükség esetén minél közelebb legyen Karlhoz és a rajta csüngő Runnyhoz.

– Utolsó ellenőrzés. – Rajpati hangja gyenge volt a rádióban. – Még mindig csak enyhén emelkedett elektromos zajszintet mérnek a műszerek. A röppálya változatlan, a hajó tartja a távolságot.

– Mindjárt összeesel – jegyezte meg Marcus. – Inkább maradtál volna a hajón. Nagyfiúk vagyunk, egyedül is boldogulunk.

– Ezt már megbeszéltük – sóhajtott a nő. – Ha bármi baj lenne Runnyval, csak én tudom megjavítani és bekalibrálni.

– Vita lezárva! – szólt közbe Karl. – Mostantól rádiócsend.

Egyikük sem írt ki semmit, ahogy ismét a szentély felé lebegtek. Marcus ezúttal maximális fokozatra kapcsolta a sisaklemezét, és könnybe lábadt szemmel figyelte, ahogy közeledtükre simulékonyan, mintha csak egy élőlény lenne, ismét kinyílnak az aranyszirmok. Ezúttal nem nyűgözte le a látvány, beleborzongott, ahogy rájuk ásított a virág mélyén megülő sötétség.

Karl magabiztosan arra irányította a platót. Ugyanolyan mozdulatlanság és halotti csönd fogadta őket odabent, mint első alkalommal. Runny ezúttal nem bolondult meg, csak kék fényével pásztázta a falakat, és Karl biccentéseiből ítélve magyarázhatott valamit a férfinak.

A szűkülő, sötétségbe burkolózó hengerfolyosó üresen tátongott. Nem látták se Lunnát, se Saddet. Karl nem lassított. Éles fényű lámpák villantak fel a platón, és életre keltették a mintákat a falakon. Rajpati megborzongott. Mintha ezernyi izgó-mozgó giliszta és csúszómászó között haladtak volna egyre beljebb.

Hamarosan eltűnt a nyitott bejárat, és a sötétben csak a lámpák fénye maradt. Két leágazás mellett is elhaladtak, de miután Runny tapogatófényei fel-felvillanva leolvasták a falon lévő mintát, Karl a jelzései alapján magabiztosan vezette tovább a platót. Hosszú ideig haladtak a szentély mélye felé, amíg egy gömb alakú terembe érkeztek. A tér hirtelen nyílt meg előttük, a lámpák fénye végigszántott az eddiginél is összetettebb mintákon. Az árnyékok úgy táncoltak, mintha ezernyi, vékony kar nyúlt volna feléjük. Rajpati önkéntelenül közelebb húzódott Marcushoz.

MARCUS: Nyuszi.

Ezúttal kedveskedő volt a csipkelődés és Marcus gúnyos vigyora.

A terem szemközti oldalán újabb járat nyílt, de ez már nem volt elég széles a szállítóplatónak, épphogy ketten elfértek egymás mellett.

KARL: Mi megyünk előre.

Marcus sanda pillantást vetett a robotra, mintha helytelenítené, hogy a kapitány személyként utal rá, de nem tette szóvá. Magához vette a tartalék oxigéntartályt, amit Saddnek hoztak, és kipattintotta a helyéről a másik befogórudat.

A folyosón nem volt padló, a falakból viszont folyamatos vonalban korlátok és kapaszkodók dudorodtak ki. Úgy tűnt, az annhelik biztosították vendégeiknek a haladásukhoz szükséges eszközöket. Miközben elrugaszkodtak a platóról, és az arannyal borított, fémes korlátokba kapaszkodva tovalökték magukat a hajó mélye felé, Marcus megütögette Karl vállát.

MARCUS: Karl, kérdezz meg valamit a haverodtól! Hogy építettek az annhelik ilyen bazinagy szentélyt a puha kis csápjaikkal? Lunna egy követ sem tud megemelni, nemhogy ilyen monstrumon dolgozzon!

Karl egy pillanatra megállt, majd kis idő múlva Runny hátrafordult, hogy lássák a kivetítőjét.

RUNNY: Rabszolgákkal.

MARCUS: És hogy vették rá őket a munkára? Fenyégetően simogatták őket a csápjaikkal?

Runny állapotjelzői villogtak egy darabig.

RUNNY: Valószínűleg fizikai kényszerítéssel.

MARCUS: De mégis hogyan?

RUNNY: Erre vonatkozóan nincs elegendő információm.

Marcus komor arcáról egyértelműen leolvasható volt, mennyire hiszi el a robot válaszát.

Továbbhaladva ismét elágazásokhoz értek. A járatokat nem egy síkban tervezték, hol felfelé, hol lefelé, hol oldalra folytatódtak, és a csapat hamarosan teljesen elvesztette az irányérzékét. Néha átlebegtek egy-egy nagyobb gömbtermen, ahol a falakat különös, zárható mélyedések borították. Runny annheli „fekhelyként” azonosította őket, de annhelik sehol sem voltak. Máshol különböző kamrákat láttak, vagy ismeretlen műszerek és berendezések meredtek elő a falakból, akár valami rákos kinövés, de ezekről még Runny sem talált információt.

Mégis, mind érezték, hogy haladnak valamilyen cél felé. Az elágazásoknál Runny minden alkalommal körbelebegett a falak mentén és leolvasta a mintákat, majd csalhatatlan magabiztossággal irányba állította őket.

MARCUS: Hogy csinálja?

Kérdését csak Rajpatinak mutatta.

RAJPATI: A professzor agyában nagy mennyiségű kódsort találtunk. Rájöttünk, hogy megfejtette az elektromágneses nyelv nagy részét, ezt programoztuk be a modulátorba. Képes olvasni az írást a falakon.

MARCUS: De honnan tudja, merre lehet Sadd és Lunna?

RAJPATI: Valószínűleg a hajóval kommunikál.

MARCUS: Valószínűleg?

Rajpati tanácstalan mozdulattal vállat vont.

Egy óra múlva Karl hátrafordult.

KARL: A professzor szerint közeledünk.

MARCUS: Mihez?

Karl előremutatott. A többinél tágasabb, rövid folyosó végén számos leágazás nyílt. Ezek voltak az első járatok, amiket ajtó zárt le. Runny Karl kíséretében odalebegett az egyik ajtóhoz, majd pár pillanat múlva megnyílt előttük a bejárat.

Runny és Karl léptek be elsőnek, Marcus azonnal mögéjük lökte magát, és benézett a közepes szoba méretű helyiségbe. Aranypántokkal és mélyedésekkel ellátott asztal állt a szemközti falon, körülötte rengeteg ismeretlen szerkezet csatlakozott a falakhoz, akár a sötét gombok. Hosszú, vékony karjaikon tűknek és vágóeszközöknek tűnő műszerfejek ültek, és Marcusnak az az érzése támadt, mintha mind felé mutatna. Nyugtalanító volt a csönd, a mozdulatlanság és a jelzőfények hiánya.

MARCUS: Mi ez a hely? Olyan, mint egy kínzókamra.

RUNNY: Itt vannak.

Karl már beljebb lebegett a szobába, Marcus pedig védelmezően maga mögé tolta Rajpatit, mielőtt a kapitány után indult. A műszerek között, néhány üres, kristályszerű tartály mögött ott lebegett a látszólag eszméletlen Sadd, nyaka és sisakja köré tekeredve pedig az épphogy pislákoló Lunna'oh.

Marcus mindenkit félresepelve lebegett oda, és őrjöngve Lunna után nyúlt, hogy letépje a barátja arcáról. A sisakban kiabált, de Sadd nem láthatta a kijelzőjét.

– SADD! MIT TETT VELED EZ A HIBBANT KIS ÚRTETŰ?!
GYERÜNK! VÁLASZOLJ!

A rádióból felhangzó ordítás olyan váratlan volt, hogy Rajpati ijedtében odapréselte Runnyt a falhoz. A robot kábelei megfeszültek, egy elpattant, Karl kijelzője pedig vörösen villant.

KARL: MARCUS, RÁDIÓCSEND!

De Marcus nem figyelt a feliratra. Félrelökte Lunnát és megrázta Saddet, aki végre kinyitotta a szemét. Levegő után kapkodva csöndre intette Marcust és beszélni kezdett, a betűk akadozva bukkantak elő.

SADD: Hha tudnád, hhogy örülök annak a russnya képednek. Mi tarhhtartott idáig?!

MARCUS: Dögölj meg!

SADD: Majdnemm mhegvolt, kösz.

Rajpati közben odalibbent és elkapta a mozdulatlan Lunnát, hogy megvizsgálja. A lebegő tolmácsplató és Lunna csápjainak egy része roncsolódott.

RAJPATI: Karl, Lunna megsebesült!

A kapitány bólintott, majd Runnyra mutatott.

KARL: Valami nem stimmel. Megszakadt vele a kapcsolat.

SADD: Mmennünk kell most hhazonnal!

KARL: Runny nélkül nem fog menni. Mi történt?

Sadd bosszúsan Karlra nézett, és a sisakján felvillant az érték: Oxigénszint 1,9%. Marcus azonnal a félredobott palackért nyúlt, Sadd pedig gyakorlattan lezárta a csatlakozót és hagyta, hogy barátja lecserélje a tartályt. Amint a friss levegő átjárta a ruhát, mélyeket lélegzett, megragadta az egyik fali részbe rejtett befogórudat, és beszélni kezdett.

SADD: Felébresztettünk valamit. Az ősanheliket. A nagy, sötét fíngfelhőket, vetett fanyar mosolyt Marcusra. Ránk támadtak. Lunna elvonta a figyelmüket, megmentett és elbűjtatott.

Marcus bűnbánó pillantást vetett a sérült annhelire.

RUNNY: Kiviszlek titeket. Gyertek! Kövessetek!

A felirat kissé villódzott, de még kivehető volt.

KARL: Induljunk!

Ahogy kiértek a folyosó előtti terembe, Karl megfeszült. A többiek rosszat sejtve kilestek a válla felett.

A terem másik végében, a folyosó sötétjéből két hatalmas, fekete alak gomolygott elő. Halványan derengő, sötét gázfelhőjük és lustán tekergőző csápjaik alapján nyilvánvalóan annhelik voltak, de Lunna apró termetével ellentétben ők kitöltötték a folyosó teljes átmérőjét.

RUNNY: Ide! Ide! Ide!

A feliratot ismét dobhártyahasogató sípolás kísérte, és mielőtt bármelyik ember felfoghatta volna, hogy a robot üzenete nem nekik szól, az egyik ősannheli előrevágódott, egyenesen Karl felé. Csápjaival úgy megragadta a kapitányt, hogy az mozdulni sem tudott.

MARCUS: Mocskos áruló!

Sadd és Marcus egyszerre lökték közelebb magukat a bajbajutott kapitányhoz. Miközben Sadd a befogórúd végén felvillanó, kék erőterrel az ősannheli felé csapott, Marcus Runnyra vetette magát, hogy letépje a kapitányról és valahogy véget vessen a fejüket hasogató sípolásnak.

A befogórúd erőtere picit volt ahhoz, hogy nagy kárt tegyen a hatalmas űrlényben, de belehasított az egyik csápjába. A gázlány egy pillanatra Sadd felé fordult, és a férfi csak annyira tudott manőverezni, hogy ellökje magát a csápok elől, de a befogórúdat már nem tudta megmenteni. A csápok köré tekeredtek és kettéroppantották, Sadd pedig jobbnak látta menekülőre fogni.

Marcus eközben letépste Runnyt a csapdába esett kapitányról. Amikor sikerült újra a falhoz szorítania és a robot burkolata megrepedt, végre a sípolás is abbamaradt.

RAJPATI: Karl!

A nő egyik karján a rácsimpaszkodó Lunnával hiába mutatott segítségkérőn a kapitány felé, rajta már nem tudtak segíteni. Karl tehetetlenül rángatózott, és még látták, amint a férfi sisakja végigreped az annheli csontropogató szorításában. Az idegen fekete gázfelhője mohón átférközött a réseken. A gáz vékony csápokká formálódva bekúszott először a kapitány orrán és száján, majd a szemgolyója melletti résen és a fülén is.

Rajpati szája néma sikolyra feszült.

– Vészhelyzet! Kimenekítés! Kimenekítés! – kiáltotta hisztérikusan a rádióba, holott csak remélhették, hogy kijut a jel. Mintha vörös posztót lengetett volna, az eddig tétlen annheli azonnal felé mozdult.

Rajpati még mindig a kezében tartotta Lunnát, de a kis idegen ekkor ellökte magát, és erősen pulzálva az őse felé libbent. Már nem tudott szólni az emberekhez, de egyik ép csápjával kört formázott, mielőtt eltűnt egy oldalfolyosóban. Úgy tűnt, a támadó annheli meghallotta Lunnát, mert hirtelen irányt váltott és utána vetette magát. Rajpati a kis gázlény nevét sikoltozta; a Lunna szó hosszú sorokban kezdte betölteni a kijelzőt, miközben Sadd és Marcus magukkal rángatták a nőt az egyik folyosóra.

Céltalanul, kapkodva haladtak a folyosók rengetegében. A sötétség és a szűk tér nyomasztóan nehezedett rájuk. Az ősanheliknek egyelőre nyomát sem látták, de ez talán még rosszabb volt, mint tudni, hol vannak.

Két termet hagytak maguk mögött, mikor a sisakokban váratlanul szakadozó sípolás hangzott fel. Rémülten megtorpantak, és egy pillanattal később a lámpafény megcsillant előttük az egyik annheli sötétén gomolygó magján. Sadd és Rajpati azonnal visszalökték magukat az utolsó terem felé, Marcus pedig beizzította a befogóját és az idegen felé csapott. A férfi mozdulata átsiklott a tekergőző csápok között, a nyúlványok az egyre szakadozottabb rádiójel miatt szinte vakon tapogatóztak Marcus után. A rúd erőtere elérte az idegen testét, és fejnyi darabot kiszakított a lény magjából. Az éltető gáz szivárogni kezdett, az annheli pedig rémülten csapkodva meghátrált.

Marcus győzedelmes vigyorral hátrafordult, de a többiek nem rá figyeltek: a másik annhelivel néztek farkasszemet. És Karl mellette lebegő, furcsán mozgó testével.

Az annheli felől érkező láthatatlan támadás hátrataszította őket, Rajpati tehetetlenül besodródott az egyik oldalfolyosóba. Marcus a befogóval az annheli felé csapott. Habár meg tudta sebezni a lényt, de az az egyik csápjával kirántotta Marcus kezéből a befogót. A férfi Karl felé kapta a fejét. A törött sisaklemez alól merev, feketére színeződött arc nézett vissza rá. A szemek helyén annheli köd gomolygott, és a kapitány mozdult, hogy megragadja őt.

Annheli rabszolgák, villant át Marcus agyán.

Testére sötét csápok tekeredtek, Karl keze a csuklójára kulcsolódott. Marcus letépett magáról két csápot, de túl sok jött helyettük. Fülében és szemén nyomást érzett, a sisakján végigfutott egy repedés, de ekkor Sadd lerázta magáról a kábulatot és teljes erejéből a kapitánynak rugaszkodott, így nekilökte az annhelinek. A kavarodásban Sadd megkaparintotta a befogót, és többször belevágott a gázmagba.

Marcus fején enyhült a nyomás. Sadd kiszabadította a csápok közül, Marcus félrerúgta Karlt, majd a két férfi egymásba kapaszkodva belebegett a legközelebbi folyosóra. Úgy tűnt, az időközben megszűnt sípolás ismét láthatatlanná tette őket, és az annhelik nem eredtek a nyomukba. Néhány folyosó és kanyar után megkockáztatták, hogy egy hármass elágazásban megálljanak és kifújják magukat.

SADD: Vissza kell mennünk. Lunna nélkül nem jutunk ki.

MARCUS: Ha még él. És Rajpati?

SADD: Láttam, ahogy beúszott egy járatba.

MARCUS: Rádió?

SADD: Ha meghívót akarsz küldeni a fekete vattacukroknak, csak tessék!
Marcus elfintorodott.

SADD: Visszamegyünk. Emlékszem az útvonalra. Megkeressük őket.

Marcus rábólintott. Visszafordultak, de egy tucat elágazás és fél óra kavargás után nyilvánvalóvá vált, hogy eltévedtek. Egy teremben húzták meg magukat, ahol több kijárat is volt. Nem beszéltek. Tudták, mi jár mindkettejük fejében: csak rádiózni kellene. Talán Rajpati meghallaná őket. Na és aztán?

– Marcus! Sadd!

A kétségbeesett női hang szétrobbantotta a némaságot a sisakokban. A két férfi felkapta a fejét.

– Hé, fiúk, ha hallotok, ne válaszoljatok! Már tudnak rólam, mindegy, mit sugározok. Csak... – Rajpati hangja zokogásba fulladt. – ... csak el akartam búcsúzni valakitől...

Marcus érezte, ahogy Sadd megszorítja a karját az ürruhán keresztül, és nyomatékosan megrázza a fejét.

SADD: Tudod, mi lenne. Ne kapcsolj be a rádiót! Nincs értelme, jelent meg az üzenet a barátja sisakkijelzőjén. Marcus sisakján válaszul obszcén szavak és értelmetlen karakterek keveréke futott át. Feszülten várták, hogy újra jelentkezik-e a társuk.

– Bassza meg! – szólalt meg újra az elgyötört női hang, és zokogni kezdett. – Runny vezette őket a nyomomra. Itt lebeg velem szemben, és csak annyit írt ki, hogy... hogy „egy vagyok közülük, javíts meg”. De soha!

Sadd és Marcus elsápadtak. Látták, hogy az annhelik hogyan vonták uralmuk alá Karl-t. Ha Rajpatit is sikerül nekik...

– Ígérjétek meg, hogy nem mondjátok el a húgomnak, hogyan haltam meg. – Szótlanul hallgatták a sírást a rádió másik végén. Hirtelen csend lett, majd Rajpati rémült suttogása hallatszott: – Itt vannak.

Súlyos némaság ült meg a sisakokban.

Sadd sisakján üzenet villant. Marcus csak a szeme sarkából sandított rá.

SADD: Tudom, hogy kedvelted, haver...

Marcus épp egy univerzális kézmozdulattal küldte el a fenébe a társát, mikor mögötte mozdult valami a sötétben. Azonnal ellökte magát és magával rántotta Saddet is, de aztán megkapaszkodott egy korlátban és vigyorogva a barátja háta mögé mutatott.

SADD: Lunna!

Marcus a gyengélkedő egyik ágyán feküdt, kezét kötések borították ott, ahol az öklét felsebezte Sadd arccsontja. Idegnyugtatónak egyik kezében oxigénmaszkot, a másikban egy cigit tartott, és felváltva emelte őket a szájához.

Kinyitotta, lehunyta, majd újra kinyitotta a szemét, de a kép nem tágitott. Még mindig tisztán látta, ahogy a Lunna erőlködő énekére felnyíló aranykarmok közül kiúszva visszanéz, és a kis gázlány kábán kört formáz nekik az egyik csápjával.

Minden rendben lesz, üzente a mozdulat. Lunna egy utolsó hullámmal rávette a szentélyt, hogy újra lezárja magát, de sérült lényének ez már túl sok volt. Marcus még látta a szirmok közötti résen, amint Lunna burka megrepedt és szétnyílt, kéken csillogó gázai pedig apró csillagok rajaként szóródtak szét az űr hidegében.

Már több órányira jártak az annheli szentélytől, de Marcus még mindig úgy érezte, nincs az a sebesség, amivel elég gyorsan távolodhatnának. Azt hitte, elégtételt vehet Karl, Rajpati és Lunna haláláért, ha törli a hajó teljes adatbankját minden koordinátával és elvégzett méréssel együtt, és ezzel megfosztja a világot ennek a fertelmes rejtélynek a kulcsától; de most, hogy megtette, csak ürességet érzett.

Már sajnálta, hogy amikor Sadd le akarta állítani, behúzott neki egyet, de nem volt más választása. Barátja is dühös volt, viszont nem igazán egyezett az elképzelésük a bosszúról.

– Ezt nem kellett volna – szusszant nagyot Sadd. A tarkójára kulcsolt kézzel kuporgott egy közeli ülésen, várta, hogy elálljon az orrvérzése, és a földet bámulta. – Azokkal a koordinátákkal idecsődíthettük volna a hadsereget, hoznak pár neutronbombát és atomjaira lövik ezt a szart!

– Vagy elkezdik vizsgálgatni a szentélyt, ezüsttálcán felkínálnak pár tucat hullajelöltet az annheliknek, a vattacukrok pedig világuralomra törnek a zombiseregükkel. Kösz, inkább nem kockáztatnám.

– Csak ketten voltak!

– Csak kettőt láttunk! – ellenkezett Marcus. – És a proffal meg a legénységünk felével most már legalább ötven vannak!

Úgy tűnt, Sadd ellenkezni akar, de végül inkább hallgatott.

– Jobb így, hidd el! – sóhajtott Marcus. – Van, ami biztonságosabb, ha titok marad.

– És mit mondunk a megbízóknak?

Marcus felhorkant, és némi tétovázás után az oxigén helyett a cigit emelte a szájához.

– Valami kurva nagy hazugságot. Hacsak nincs vigaszdíj, akkor nem most lesz meg az új úrhajó.

M. Z. Chapelle
Noir et Blanche¹

– Mi ez a zaj? Halló, Sophie, itt vagy még? Mintha egy chipses zacskóba dobtad volna a telefont, mi a franc van?

Sophie White igyekezett minél erősebben a füléhez szorítani a mobiltelefonját, elfedve ténykedésének zajait a mikrofon előtt, de már késő volt. Felsóhajtott. Jól tudta, mire számíthat a barátnőjétől, ha kiderül, mit is csinál valójában. Hogy újfent kénytelen elviselni a szomszédja gonosz csínytevéseit. Szinte kívülről látta saját magát, amint a hideg konyhapadlón négykézláb mászik és zakatoló szívvel les be a bútorok közti résekbe. A helyzet abszurdításán nevetnie kellett.

– Bocs, Annie, itt vagyok, csak...

– Megint *azt* csinálod, jól gondolom? A rágcsálóirtó zacskója zörög, igaz?

Sophie felsóhajtott.

– Nos, igen. Épp felmérem a terepet.

– Hihetetlen, hogy megint ezzel jött! – fakadt ki barátnője a vonal túlsó végén. – A vén szipirtyó!

– Ne is mondd! Idén már másodjára. Talán ideje lenne megkedvelnem az egércsaládot, és felezhethném velük a lakbért – próbálta elviccelni a dolgot, de süket fülekre talált.

– Mikor adod fel végre, és költözöl el? Az az öregasszony nem normális! Egyszer még rád gyűjtja a lakást, komolyan. Ennyit nem ér az egész.

– Soha! Imádok itt lakni. Őt leszámítva, persze. Közel az egyetem, olcsó a lakbér, a város szívében vagyok. Mégis, meddig élhet még? Elmúlt már nyolcvan, habár sose vallaná be...ó, várj!

Félretette a telefont, amikor meglátta a hűtőszekrény mellett heverő kis testet. Talán a tegnapi mérge végzett vele. Az oldalán feküdt, aprócska, törékeny lábai kintől megfeszülve meredtek a fal felé, fekete gombszemében az élet szikrája sem pislákol. Fájdalmas halál. Sophie-t rosszul kényeztet, a torkában gombócot formált a szomorúság. Arra gondolt, milyen értelmetlen, hogy éppen neki kellett végeznie vele, hiszen imádja az állatokat.

Megemberelte magát, majd egy lapát segítségével megszabadult a tetemtől. Az élettelen, kicsi test tompa puffanással landolt néhány gondosan összehajtogatott, üres tablettásdoboz tetején.

Sophie fáradtan felsóhajtott, és visszatette az egérölő mérget a mosogató alatti polcok egyikére. Egy alapos kézmosás után magához vette a korábban kitöltött vörösbort, tájékoztatta Annie-t a fejleményekről, majd elbúcsúzott tőle, aztán lerakta a telefont és a tarka szövetű kanapéra vetette magát.

Az otthona apró volt, de ízlésesen és praktikus berendezett. A balkon csendes kis utcára nézett, a délutáni napfény beragyogta a barackvirágszínű tapétával bevont nappalit. Idillinek tűnt minden, leszámítva a halott egeret a kukájában.

Két évvel ezelőtt, nyár végén találta ezt a lakást, és rögtön tudta, hogy kiveszi. Akkor kezdte tanulmányait a közeli egyetemen. Külön tetszett neki, hogy az ötödiket, a ház legmagasabb szintjét nem lepték el zajos, bulizós fiatalok. A folyosón csupán egyetlen szomszédal kellett osztozkodnia, az idős Mrs. Levine-nel, aki első találkozásuktól kezdve azon munkálkodott, hogy elűldözze őt a szomszéd lakásból.

– Nem köntörfalazok – kezdte Mrs. Levine rekedtes és semmi jót nem ígérő hangon, amikor Sophie barátságosan bemutatkozott neki a lift előtt. – Nem szívlelem a magafajtákat. Több mint ötven éve élek itt. Sosem voltak állandó szomszédjaim, az ötödiken lévő lakásokat mindig rövidtávra bérlették. Szétszedték, lelakták őket. Jobban teszi, ha keres egy másik albérletet, mert ez nem kollégium, semmi szükség arra, hogy valamelyik fiúja betörjön hozzám!

– Már elnézést, de nem is ismer engem! – pislogott hitetlenkedve a lány. – Sajnálom, ha rossz tapasztalatai voltak, de higgye el... – befejezni azonban már nem tudta a mondandóját, mert Mrs. Levine közben beszállt a liftbe, és az ajtózáró gombbal egyértelműsítette, mit is gondol a békés egymás mellett életről.

Sophie egy ideig bízott abban, hogy megváltozik majd az asszony véleménye, amint látja, nincs mitől tartania, mert ő nem hoz fel vadidegeneket a lakásba és nem dorbézol hajnalig.

Első összetűzésükre néhány héttel a beköltözése után került sor. Sophie az egyik vizsgájára készült, és a gondosan összekészített jegyzeteit a közeli kávézóban felejtette. A felszolgáló, aki tudta, hol lakik, elhozta neki a vaskos mappát. A lányt nem találta otthon, a másik lakás ajtajában azonban rögtön megjelent a segítőkész Mrs. Levine, önként felajánlva, hogy átadja az iratgyűjtőt a szomszédjának, amint az hazaér. Sophie soha többet nem találkozott a jegyzeteivel, mivel a néni letagadta, hogy átvett bármit is a távollétében. Sophie még hetekig figyelemmel kísérhette, amikor levitte a szemetet, hogy az apró gyöngybetűivel teleírt lapok használt macskaalomként a szemétkupac tetején virítanak.

Az elején túlságosan is béketűrő volt, de a közben eltelt két év megedzette, most már gyanakvón méregette a néni minden lépését. Talán ezért fordulhatott elő, hogy azon a borús októberi napon, miután meghallotta a csengőt és kikémlelt a folyosóra, elképedésében egy teljes percig töprengett, mit is csináljon.

– Mrs. Levine...? – Sophie zavartan pislogott rá.

Fejében az összekuszálódott gondolatok nem tudtak megbirkózni a szeme által közvetített ténnyel, vagyis, hogy ősellensége ott áll az ajtóban. Legszívesebben rázúdította volna, hogy miatta töltötte egértetemek keresgélésével a délutánját, de végül mégsem mondott semmit. Úgy tűnt, a nénit valami baj érte, mert apró, ráncos keze nem szorult ökölbe és nem esett rikácsolva a lánynak, mindössze egy ódivatú, kockás textilzsebkendőt szorongatott a mellkasához.

Sophie a sokk ellenére a szeme sarkából látta, hogy a nő keze remeg, és sípoló levegővételét egy-egy kifejezetten hangos nyelés töri meg. Tekintetét azonban nem bírta levenni a másik holtsápadt arcáról.

– Mi történt, rosszul van? – A gondolat felvillanyozta egy röpké pillanatig.

– Albertina – suttogta imádott macskája nevét Mrs. Levine, és Sophie-ra emelte vizenyős szürke szemét. – Valaki megölte a kicsikémet.

Sophie nem igazán tudta, mi lenne a helyénvaló reakció részéről. Szíve szerint megszorította volna a néni remegő kezét, biztató szavakkal támogatva őt ebben a nyilvánvalóan kétségbeejtő helyzetben. Ugyanakkor az esze óvatosságra intette, és az elmúlt évek viszontagságos tapasztalatai alapján hajlott rá, hogy visszafogja empatikus énjét. A folyosó lámpasorának fénye egy másodpercre kialudt, mire Sophie észbe kapott, hogy valamit mondania kellene.

– Talán csak elkóborolt. Mégis, ki bántana egy cicát? – kérdezte halovány mosolyt erőltetve magára.

– Nem hisz nekem? – sziszegte felé Mrs. Levine. – Jöjjön, nézze meg, mit tett vele az a szörnyeteg! Nem bírtam rá magam, hogy hozzányúljak, amíg ki nem jön a rendőrség.

Ezek szerint nem viccel az öreglány – futott át Sophie fején és habozva bár, de követte Mrs. Levine görnyedt kis alakját a szomszéd lakásba. Sosem járt még itt, jutott rögtön az eszébe, és kirázta a hideg.

A foszlott végű, kopottas függönyön átsejlett a fény, a derengő félhomályban a lakást az öregkor melankóliája lengte körül. Sophie cipője kényelmetlenül tapadt a ragacsos padlóhoz; elhúzta a száját, minél előbb el akart tűnni innen.

A konyhaasztal mellett a macska etetőtálja felborítva hevert, a száraz táp szétszóródott a helyiségben. Sophie megpróbált nem rálépni a darabkákra, miközben óvatos tekintettel kutatta a betörésre utaló jeleket. Ekkor pillantása megakadt a konyhapulton. Sötétvörös, nedvesen fénylő rongykupacot vett észre. Aztán a tekintete továbbsiklott, vissza az ajtóra, amin semmi sem utalt arra, hogy felfeszítették volna. Épp szóra nyitotta a száját, hogy lehordja Mrs. Levine-t a nyilvánvalóan ostoba és sötét színjátékért, amikor tudatába villant a felismerés.

Nem rongy volt. Albertina szőr nélküli teteme feküdt ott, a konyhapult árnyékos szegletében.

Sophie érezte, hogy felkavarodik a gyomra a rettenetes látványtól. Artikulátlan hang hagyta el a torkát, először fel sem fogta, hogy ő adta ki. Meredt tekintete csüngött a véres valamin, ami távolról sem emlékeztette macskára. Megszédült, az irtózat hamar legyűrte a kíváncsiságát, úgy érezte, eleget látott.

Mrs. Levine szipogva állt az ajtóban, mintha nem merne beljebb lépni.

– Ki a fene tehette...? – kérdezte remegő hangon Sophie az idős nő felé fordulva, majd ő is kilépett a folyosóra. Megkönnyebbülve húzta be maga után az ajtót, mintha ezzel meg nem történté tehetné az odabent látott borzalmakat. – Szóval... Mrs. Levine, kérem, mondja el, mi történt!

– Én nem is tudom... Annyira összezavarodtam, amikor beléptem és ez... Alig pár percre hagytam magára...

– Nyugodjon meg! Próbáljon visszaemlékezni, hátha látott valami szokatlant.

A nő nagy lélegzetet vett, majd belekezdett.

– Éppen a szemetet vittem le, amikor eszembe jutott az ígéretem Mr. Urisnak, hogy meglocsolom a virágait, amíg Londonban tölti a hetet. – Ekkor Mrs. Levine ránézett és felhorkant. – Ő az alattunk lakó, ha esetleg nem tudná. Honnan is tudhatná... Szóval, a lakásajtót nem zártam kulcsra. Mindig bezárom egyébként. Valamiért most elfelejtettem, de már nem lifteztem fel emiatt... mit aggódtam volna? Hiszen csak én és maga lakunk az ötödiken.

A szürke szempár élesen a lányra villant.

– Ugye, nem feltételezi rólam...?! – kérdezte Sophie.

– Nem. Ezt azért nem – felelte Mrs. Levine, de a bizalmatlan tekintet alapján Sophie úgy vélte, valójában még nem hozott végleges ítéletet az ártatlanságáról.

Pedig ő sosem bántana egy állatot. Sőt, kifejezetten szerette Albertinát. Olykor – Mrs. Levine tudta nélkül persze – a cica megjelent az ablakpárkányán, némi elemózsiát és simogatást kunyerálva tőle. Nyeszlett kis alakja hangtalanul surrant be az üveg mögül, fényes, zöld szeme pedig felcsillant, amikor észrevette a lányt. Sophie apró győzelemnek könyvelte el akkor e titkos találkákat, kis szeretet-perceknek, amiktől még zsémbes szomszédja sem tudta megfosztani.

Most Mrs. Levine-re nézett, és elfogta a készítés, hogy elmondja neki, mit jelentett számára az a macska, de ekkor az idős asszony folytatta a beszámolót.

– Amikor végeztem a locsolással, feljöttem, ám az ajtó tárva-nyitva volt. Először észre sem vettem... – Mrs. Levine reszkető mozdulattal végigsimított pergamenszerű, vékony arcbőréen. – Hívogattam őt, az én kicsikémet. És aztán megláttam, hogy fel van dülva a konyha... felborítva a tálkája, minden szerteszét. És most nézze, mit tett vele... – Könnyei elnyomták a szavakat, Sophie pedig gyors pillantást vetett a zárt ajtóra.

– De ki jöhetett be ide? Látott esetleg valakit a folyosón? – kérdezte, és libabőrös karját keresztbe fonta maga előtt.

– Lássuk csak – felelt elgondolkodva az asszony –, ott volt a postaládáknál a földszinti Evelyn Miles, tudja, a tanítónő. Váltottunk pár szót, de persze nem sokat, mert ő sietett. Mindig rohan valahova. Na, szóval, jöttem visszafele, amikor rám köszönt Mr. Brown a másodikról. Kedves volt, érdeklődött, kell-e valami a boltból, mert szívesen felhozza nekem. Épp a zöldségekről beszéltünk, amikor...

A néni hirtelen elsápadt.

– Mi történt akkor? – lépett közelebb hozzá a lány.

– Billy szaladt le a lépcsőn. A szemébe húzta a kapucniját, de hát megismerem, hiszen van az a jellegzetes járása.

– Billy Turner? – kérdezte Sophie hitetlenkedve. Biztosra vette, hogy az asszony téved. – Valóban ő volt? Hiszen kedd van. Csütörtökön szokta hozni az újságot.

A fiút mindenki ismerte a házban és a környéken. Az anyja néhány éve öngyilkos lett, az apja alkoholista volt, a tizenhét éves Billy pedig újságkihordással egészítette ki szűkös kis megélhetésüket. Szóbeszéd járt arról, hogy autista, mások szerint az apja keze járt el egyszer túl erősen, ami miatt meglágyult a gyerek agya. Az itt lakók értékelték az igyekezetét, sajnálták is a helyzete miatt, de különös viselkedése mégis távolságtartásra készítette az embereket.

– Mi köze lenne neki Albertinához? – töprengett hangosan Sophie.

Mrs. Levine keserűen felnevetett.

– Utálja az állatokat. Ezt sem tudta? Egyszer az iskolaudvaron rajtakapták, hogy összekötötte a gondnok macskájának lábait, és egy bottal ütlegette szegény állatot – súgta meg bizalmasan, majd mintha most eszmélne, kivel is társalog, epésen hozzátette: – Persze, mit tudhat erről, akkor még nem lakott ebben a városban. Maga egy átutazó, aki túl sokáig időzik...

– Ne kezdjük megint, kérem! Koncentráljunk a macskájára, vagy már el is feledkezett róla?

Mrs. Levine hátrahőkölt.

– Hogy mondhat ilyet! Ő volt a szemem fénye! Megvárom a rendőröket, megmondom nekik, hallgassák ki a Billy gyereket is. Nem lehet véletlen, hogy ma itt láttam!

Sophie elköszönt tőle, de még sokáig kísértette a halott állat képe.

Habár nem sokat beszélt Billyvel, nem gondolta, hogy a fiú követte el ezt a kegyetlen gyilkosságot. Viszont, ha nem ő tette, akkor ki? Valakinek be kellett lopóznia Mrs. Levine mögött a postaládáknál, hogy aztán bejusson a lakásába, és rövid időn belül végezzen Albertinával. Sophie mellkasa nehezzé vált, izzadt tenyerét a farmerébe törölte. Miután visszaért a lakásba, kétszer is leellenőrizte, hogy jól bezárta-e az ajtót.

Aznap nyugtalanul aludt, nem segített rajta a lefekvés előtt bekapkodott antidepresszáns sem. Minden neszre felriadt, a rozoga konyhai csaptelepből a kézmosónak verődő vízcseppek éktelen robajnak hangzottak. Álmában visszatért Mrs. Levine apró konyhájába: cipője cuppogott a sikamlós padlózaton; aztán rávette magát, hogy lenézzen. Az egész helyiség vérben úszott, a földön, a konyhapulton és az asztalon lenyúzott macskatetemek tucatjai feküdtek mozdulatlanul. Sophie sikítva ébredt az ágyában. Hálóingje izzadt hátához tapadt, torka olyan száraz volt, mint a sivatag homokja.

Az éjjeliszekrényhez nyúlt, remegő kézzel emelte ajkához az odakészített vizes poharat. Zaklatott, feldúlt elméje azonban megállásra készítette, és csak akkor nyugodott meg, amikor a poharat a fény felé tartva megbizonyosodott arról, hogy víz van benne. *Víz. Nem vér.* Megrázta a fejét, hogy messze űzze abszurd képzeletét.

Képtelenségnek tűnt lenyugtatni a gondolatait, ezért kikászálódott az ágyból, és kiment a konyhába, hogy borral töltse meg a poharat. Ez talán segít visszaaludnia, lehetőleg az álmokat is messze kergeti majd tőle, és reggelig ki se nyitja a szemét.

Amikor az üres poharat maga mellé tette, és elrendezte a takarót, monoton berregés ütötte meg a fülét. Az ablakon beszűrődő hangokból ítélve egy motorbicikli fékezett le a ház előtt.

Sophie a telefonjára pillantott. Hajnali négy volt, a csendes környéken szokatlannak számított a mozgolódás ebben az órában. A lány először az éjjeliszekrényen lévő lámpa kapcsolójához nyúlt, majd meggondolta magát és a szoba hajnali félhomályának rejtekében lépett az ablakhoz. Arrébb húzta a függönyt, csupán annyira, hogy kilessen az utcára.

A ház előtt valóban egy motorkerékpár parkolt, sárga fényszórója végigsiklott a rezgő ágú bokrokon, amik a járdát szegélyezték. Nyurga alak ácsorgott mellette. Egészen a szemébe húzta a sapkáját, amitől nem lehetett látni az arcát. Az illető a zsebében keresgélt, azután egyszer csak megmerevedett, mintha megérezte volna, hogy valaki figyeli. Lassan megmozdult, és felemelte a fejét. Habár a lány az ötödikről pillantott le rá, a sötét szobából, mégis érezte a zsigereiben, hogy a fiú észrevette. Sophie a szája elé kapta a kezét, majd gyorsan hátrált néhány lépést. Nem akart hinni a szemének, és mégis biztos volt benne; Billyt látja odakint.

– Mit mondtak a rendőrök? – állította meg néhány nappal később Mrs. Levine-t a lift előtt.

Már jó ideje fel akarta keresni, de az asszonyt láthatóan annyira megviselte Albertina elvesztése, hogy alig mutatkozott a lakásán kívül. Még Sophie előfizetett magazinjai sem hiányoztak a postaládájából, amitől a lányt furcsa aggodalom fogta el idős szomszédja iránt.

– Sajnos nem sok jót. Kikérdezik a lakókat, a szemben lévő boltost és persze Billyt is, de nem találtak ujjlenyomatot a lakásban, valószínűleg kesztyűt viselt az illető. Így pedig hamar zsákutcába fut a nyomozás.

– És akkor ennyi? – kérdezte Sophie, és maga is meglepődött a hangja élén. – Hagyják, hogy megússza? Láttam őt valamelyik éjjel...

– Valóban? Én semmit sem hallottam, pedig jó a fülem – rázta meg a fejét fáradt mozdulattal Mrs. Levine.

Sophie nem győzködte tovább, elköszönt, és visszament a lakásba. A vizsgáival már végzett, ebben a szemeszterben amúgy is jóval kevesebb kreditet kellett teljesítenie. Most bármit megadott volna néhány tantárgyért, amik lekötik a figyelmét. Másra sem bírt gondolni, mint Albertinára. Vajon Mrs. Levine eltemette valami parkban? A hideg, nyirkos föld öleli körbe torz kis alakját? Vagy messzire vitte a hamvait a szél, távol a rettenettől? Talán a rendőrök lefoglalták, és még békére sem lelt szegény állat földi porhüvelyé.

Éjszaka megint felriadt, de most nem a motorberregésre. Az ismerős, apró zaj a konyha felől érkezett. Sophie először maga sem értette, miért áll fel a szőr a hátán ettől a hangtól, miért érzi úgy, hogy nem kellene hallania. Kimászott az ágyból, és halk léptekkel a konyha felé indult.

Az ajtónak támasztotta a fejét, és fülelt. Hiába feszült a fának, így is csupán a saját reszkető lélegzetvételét hallotta. Percek teltek el, a csend kibírhatalanná vált, szinte csöngött tőle a füle. Lába elnehezült, és már épp elbóbiskolt volna állva, amikor újra megütötte a fülét a nesz. Fojtott nyögés szakadt fel a torkáról a hang hallatán.

Macskanyávogás.

Sophie szíve összeszorult. Csak nem hagyta nyitva a konyhaablakot? Próbálta visszapörgetni a napját, mikor is járt utoljára odabent, de nem tudta felidézni a mozdulatot, ahogy a helyére fordítja az ablaknyitót. Vett egy mély lélegzetet, kényszerítette magát, hogy lecsillapítsa zakatoló szívverését. A nyávogás azonban ott volt mindenütt, a fülében, minden gondolatában, mintha láthatatlan kísértetként hömpölyögne végig a lakáson.

Sophie képtelen volt kinyitni az ajtót. A hang kísértetiesen hasonlított Albertináéra. Ő azonban nem lehetett. Valami másik állat találhatta meg a párkányát.

A lány nyelt egy nagyot, kiszáradt ajka megremegett, miközben a körmeivel végigszántott a faajtó erezetén. Hiába mantrázta magában, hogy képtelenség, mégsem bírt elszakadni a gondolattól, hogy odabent egy megnyúzott macska lármázik.

A nyivákolás tovább erősödött, szinte zokogásnak hangzott, Sophie pedig tehetetlenül tapasztotta a szája elé a kezét.

Hosszúra nyúltak a percek, végtelen masszává torzult az idő. Sophie elméjét gúzsba kötötte a kétségbeesés. Hideg veríték folyt végig a gerince mentén, amikor tompa puffanást hallott odabentről. Mintha egy apró, törekeny testű lény földet ért volna a konyhakövön.

A lány olyan erősen markolta meg a kilincset, hogy belefehéredtek az ujjai. Nagy levegőt vett, majd felrántotta az ajtót. Egy gyors mozdulattal felnyomta a villanykapcsolót, és reszketve pillantott körbe-körbe. A konyha üresen állt, az ablakot zárva találta, a lakásba visszaköltözött az éjszakai némaság.

Sophie fáradtan leroskadt a padlóra. Felhúzta a térdét és átölelte. Percekig ült ott, csukott szemmel, míg fázni nem kezdett a hideg konyhakőtől. Képzlődött, ez most már egészen biztos. Talán Annie-nek igaza van, tényleg el kellene költöznie innen.

Majd a következő félév végén – határozta el magában, és leemelt a polcról egy öblös borospoharat.

Másnap kitisztult fejvel ébredt, tele energiával és pozitív gondolatokkal. Albertinát az elméje hátsó traktusába száműzte, legalábbis egy időre, hogy helyette más feladatoknak szentelhesse az idejét.

Vett egy forró fürdőt, majd felöltözött, és elindult az egyetemi könyvtár felé. Vissza kell zökkentenie magát a hétköznapiakba, különben megbolondul.

Miután végzett, a szupermarketbe ment, vett egy elviteles kávé magának, és mosolyogva tette meg a házáig vezető néhány utcát. Immár nem is értette, hogyan űzhetett gúnyt belőle a fantáziája az este. Nyilvánvalóan valamelyik lakó macskája nyivákolt, és az hallatszott fel a lakásába. Ő meg, mint egy kisgyerek, elbújt az ajtó mögé. Micsoda esztelenség!

Amikor kiszállt a liftből az ötödiken, látta, hogy valaki áll a lakása előtt.

– Mrs. Levine?

Az öregasszony lassan megfordult, bőre a szokottnál is sárgásabbnak tűnt az emeletet bevilágító neonlámpa fénye alatt.

– Jól van, Sophie?

– Hogy? Miért ne lennék...

– Motozást hallottam a folyosóról. Mintha valaki próbálna bejutni a lakásba, csak nem találta a zárat. – Mrs. Levine pillantása a Sophie kezében lógó bevásárlószatyrokra esett. A két üveg Pinot Noir éppen csilingelve koccant egymáshoz.

– Ugye, nem iszik már napközben is, kedveském?

Sophie füle égni kezdett, zavartan félrepillantott.

– Parancsol? Természetesen nem!

A nő motyogott valamit az orra alatt, de végül nem lendült újabb támadásba.

Sophie hangos csattanással vágta be maga mögött az ajtót. Úgy tűnt, minden visszatér a régi kerékvágásba, Mrs. Levine-re pedig jó lesz megint odafigyelnie. Ekkor belehasított a felismerés, mit is mondott neki az imént.

Valaki motoszkált a folyosón. Be akart jönni hozzá? Mégis kicsoda?

A néhány perccel ezelőtti nyugalma elpárolgott, helyét zavaros képek vették át. Kipakolta a szatyrokat, a könyvtári könyveket az asztalára ejtette, majd öntött magának egy pohárral.

Sophie kiszáradt torokkal, a bortól még mindig tompán ébredt meg az éjszaka közepén. Nagy nehezen kivánszorgott a konyhába, és vizet öntött magának. Két pohárral is ivott, mire azt érezte, visszatér belé az élet. A füle csengett, bár abban sem volt biztos, hogy csak az ital tehet róla, vagy valóban hall valamiféle dübörgő zenét a falakból. Nem, bizonyára már megint a képzelete űz gúnyt vele.

A nappaliba visszatérve észrevette a telefonkészülék villogását.

– *Sophie, itt a valaha volt barátnőd beszél* – hallotta Annie szemrehányó hangját az üzenetrögzítőn. – *Beszélnünk kell. Nem akartam megemlíteni... amikor ma kimentem a piacra, összetalálkoztam a kedvenc szomszédoddal. Bizony. Nem kell semmit mondanod, tisztában vagyok vele, hogy a nő kettyós! De Sophie... szívem, igaz, hogy iszol? Azt mondta, egyre többet. És tudod jól, sosem hinnék egy ilyen embernek, de ha az italról van szó... ugye emlékszel, mi történt legutóbb? Kérlek, Sophie, hívj vissza minél hamarabb!*

Sophie kihúzta a falból a zsinórt. Semmi kedve nem volt további lelkipurdalást keltő üzenetek meghallgatásához. Hogy saját elméjének önostorozó szólamait elnyomja, magához vett még egy üveg bort, majd leheveredett a kanapéra.

Próbált visszaemlékezni, mikor is kezdődött el ez a rémálom, ami átvette az uralmat az élete felett. És akkor beugrott. Az egér és a neki kitett méreg. Bizonyára ott hibázott. Nem kellett volna ilyen kegyetlenül elintéznie, mégis csak egy élet volt.

Háttérzaj gyanánt benyomta a tévét, és addig kapcsolgatott, amíg valami kellően nyálasnak tűnő rom-comra nem bukkant. Eleinte idegesítette a szereplők megjátszott magabiztossága, amivel elfedni próbálják gyengeségeiket. Aztán néhány pohárral később arra jött rá, mennyire szeretne legalább egy rövid ideig hasonlítani a filmbeli hősnőre. Elhinni néhány tünékeny óráig, hogy minden rendben. Hogy nem omlik össze az élete.

Alig bírta kinyitni a szemét, mintha mázsás súly lenne a szemhéján. A plafont nézte, ami vele forgott. Ismét lehunyta a szemét. Megnyalta csontszáraz ajkát, majd fojtott nyögések közepette feltápáskodott a kanapéról. Nehézkesen kitámolygott a fürdőszobába, ajkát a csap alá tartotta, és megengedte a hideg vizet. Csak amikor megmosta az arcát és a tarkóját, akkor érezte magát egy fokkal jobban.

A földszinti postaládák felé tartott, ám amint kinyílt a liftajtó, feltűnt neki a kisebb csődület a bejárat előtt.

– Mi folyik itt? – kérdezte Sophie, amikor látta, milyen feddően tekint rá az egyik sosem látott lakó.

A szomszédok összenéztek, majd szétrebbentek, mint ijedt galambok a háztetőn, ha egy nagyobb és félelmetesebb madarat pillantanak meg. Sophie viszont nem érezte magát ragadozónak.

Mrs. Levine elbúcsúzott a többiektől, azután fejcsóválva a lányhoz lépett.

– Azt találgatták, mi történt magával az este.

– Tessék?

– Még a két emelettel alattunk lakók is hallották, hogy valami nincs rendben... borzasztó hangosan hallgatta azt a rémes zenét, kedvesem.

Sophie homloka ráncba szaladt, arcára enyhe pír szökött. Valóban ennyit ivott volna? Semmire sem emlékszik.

– Én... – kezdte, de nem bírta folytatni.

A gondolatok összekavarodtak a fejében. Zenét hallgatott volna? Nem csak a tévét kapcsolta be? Szégyen és keserűség lett rajta úrrá, ami kiülhetett az arcára is, mert az asszony szokatlanul kedves hangon folytatta:

– Ne aggódjon, próbáltam menteni a menthetőt – paskolta meg a karját Mrs. Levine. – Mondtam nekik, hogy nem szokott ilyesmit csinálni, bizonyára rémes napok vannak maga mögött. Ugye, nem kell még egyszer a védelmére kelnem, Sophie? Nem kenyerem a részvét, ugye, érti? Szedje össze magát!

Sophie bólogatott, de belül ürességet érzett. Mintha teljesen elvesztette volna a lába alól a talajt.

A csütörtöki újságkihordás napján a rettegés ködös, jeges hulláma kígyóként tekeredett a lány bensőjére. Az ajtóban állt, a kukucskálón leste lélegzet-visszafojtva, hogy Billy ledobja a szokásos lapot az ajtaja elé. Sovány arc jelent meg a lakása előtt, az elrévedő zöld szempár körbekémlelt, mielőtt közelebb lépett az ajtóhoz.

– Sophie, van egy perce?

A lány elfojtott egy sikolyt. Most mégis mit tegyen?

Billy percekig állt ott, a mély árkok pedig mintha tovább mélyültek volna a szeme alatt, amint tudatosult benne, hogy nem nyer bebocsátást. Sophie hallotta a fiú hörgésszerű levegővételét, amely egyre kapkodóbbá vált. Orrlyuka kitágult, majd artikulálatlanul felüvöltött. Sophie tagjai megmerevedtek, levegőt venni sem mert.

Remegő kézzel előhalászta a telefonját, beütötte a rendőrség gyors hívóját, ám mielőtt rányomott volna a hívásindításra, újra kikémlelt a folyosóra. Senki nem állt a bejáratnál. Az egész emelet kihalt volt és néma, néhány másodperc után a mozgásérzékelő lámpa is lekapcsolt.

Könnyek szöktek Sophie szemébe. Nem akart félni. Sosem élt félelemben, ez túl sok volt neki.

Délután Annie kereste telefonon, de képtelen volt felvenni. Mit is mondhatna neki? Hogy fél egy macskagyilkos tizenhét évestől, aki lehet, hogy most őt nézte ki magának?

Átmegyek Annie-hez – döntötte el magában, és kabátot meg táskát ragadva kinyitotta az ajtót. Kicsit még szédelgett a korábban bevett nyugtatóktól. Talán most hanyagolnia kellett volna a hozzá elfogyasztott bort. Már mindegy. Épp azon gondolkodott, melyik taxitársaság is fuvaroz a legjutányosabb áron a városban, amikor észrevette, hogy nincs egyedül a folyosón.

A neonlámpa rideg fénybe vonta a falakat, komor árnyékokat vetett a túloldali lakás ajtaja előtt ácsorgó fiú arcára. Sophie-ban bennrekedt a levegő. Billy őt nézte, figyelmesen, tanácstalanul, szinte szomorúan.

– Már nagyon beszélni akartam magával – hallotta a szavakat Sophie, majd csak annyit érzékelt, hogy Billy Turner felé mozdul.

A fiú keze ökölbe szorult, az erek kidagadtak sápadt alkarján. Sophie mondani akart neki valamit, magyarázni, kérni, de nem bírta megmozdítani a nyelvét. Esdeklő, néma pillantásába zsúfolta a gondolatait, de Billy szemében a könnyörület szikrája sem csillant. Úgy nézett a lányra, mintha nem is őt látná. Zavart, rezzenéstelen arca láttán Sophie szemébe könnyek szöktek.

Hátrált egy lépést, de képtelen volt időben megragadni az ajtókilincset, tagjai lebénultak a félelemtől. A kapkodó levegővételtől újra szédülni kezdett. Billy beszélt hozzá, szavakat formált, Sophie viszont már egyáltalán nem törődött vele. A konyhába iramodott, miközben jól hallotta, hogy a másik sietős léptekkel veti utána magát.

Sophie-ból zokogás tört elő, ahogy remegő kezekkel a konyhapulton kotorászott. A nyakában érezte a fiú lélegzetvétélét. Egy pillanatra lehunyta a szemét, hátha arra ébred, hogy megint csak rémálmok gyötrik.

Kezdték összefolyni az álmokképek. Azok volnának? Vagy megfakult emlékek, amiket az elméje színezett újjá. A szobája kontúrja megváltozott, hirtelen a régi lakásának falai vették körül, alatta az ismerős padló, amin órákig feküdt mozdulatlanul. Kívülről látta a lányt, aki évekkal ezelőtt gyógyszerert vett be a sokadik üveg után. Hibázott, amikor utolsó pillanatban mégis Annie-t tárcsázta.

A szoba ismét átalakult, megint ott találta magát az ötödiken, abban a rémséges lakásban. Nincs egyedül. Vajon ki az a rémült tekintetű fiú, akinek remeg az ajka, miközben az ő nevét ismételve?

Sophie, kérem...! Míg vér buggyant ki a száján és elhomályosult a tekintete. Mit is tartott a kezében? Egy újságot. Vajon ő is csak a múlt egy árnya? Akkor Sophie miért érezte annyira elevennek a forró nedvességet a kezén? Miért látta még mindig a földre roskadt alakot?

Sophie pánikolva kapkodta a levegőt. Végignézett a szobán, aztán saját magán. Nem látott mást, csak egy remegő kezet, ami még mindig a kést szorította. De hiszen ez az ő keze! Ujjai elfehéredve zárták körül a vértől vöröslő fegyver markolatát. Fegyver? De hiszen ez csak egy vágókés. Ő pedig csak egy lány, aki meg akarta védeni magát. És ezt is tette. Megvédte magát egy gyilkossal szemben.

A rendőrök nem sokkal később ellepték az egész lakóházat. Mindenkit az utcára tereltek, kivéve az ötödik emelet lakóit.

Sophie a fotelban kuporgott, a keze még mindig remegett. A rászáradt vér eggyé vált vele. *Billy vére*. Elméje csak nagyon lassan kezdett tisztulni, hamarosan azonban felfogta, hogy a lakásában van, körülötte rendőrök beszélgetésfoszlányát hallotta meg.

– Minek jött ide a fiú ilyen későn?

– Állítólag másodállást kapott a supermarketben raktárosként és csak utána tudott benézni. Az apja jól elverte, amiért napok óta nem tudta beszélni a havi újságpénzt Sophie White-től. A lány talán megijedt tőle, azért esett neki...

– Hallottad, miket hadovált itt a macskáról? Hogy az a szerencsétlen gyerek megnyúzta a szomszédja macskáját?

– Szegény lány. Valami nem kerek a fejében. A szomszédok szerint az utóbbi időben nagyon furcsán viselkedett... láttad a sok üres üveget a konyhában? Ha azt mind egyedül termelte be...

– Ezt hajtogatom, látod? A mai fiatalok túl sokat ülnek a könyvek felett a szobájukba zárkózva. Tessék, ez a vége. Még jó, hogy önnek nem esett baja, hölgyem.

Ekkor egy harmadik hang csatlakozott be az egyenruhások eszmecseréjébe.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan kijöttek az urak – szólalt meg Mrs. Levine nyájasan. – Mindig is furcsa teremtésnek tűnt. Bevallom, nem fogok bánkódni azért, hogy ismét kiürül ez az emelet.

Kedélyes társalgásuk még néhány percig tartott, azután a nyomozók kimentek a nappaliból, hogy átkutassák a hálósobát is.

Mrs. Levine bizalmaskodva közelebb lépett Sophie-hoz, amikor senki sem figyelt. A rendőrök a főbélővel beszéltek épp, amikor az asszony megállt a lány előtt.

– Kis buta Sophie – sopánkodott halkan. – Nem megmondtam, hogy költözzön el? Miért nem tudott rám hallgatni. El kellett volna mennie, nem igaz?

Az utolsó szavakat olyan halkan ejtette ki, hogy a lány nem volt biztos abban, neki mondja őket. De mégis, ki máshoz beszélne?

Sophie szeme előtt megvillant valami. Először fel sem fogta, mi olyan zavaró Mrs. Levine jelenlétében. A rátelepedő tonnányi fáradtság és zavarodottság ellenére megpróbált koncentrálni. Kifutott a vér az arcából, amikor tudatosult benne, mit lát.

Idős szomszédja ráncos képén elégedett mosoly terült szét, ám nem Sophie-t nézte. Pillantása lefelé irányult. Karjában Albertinát tartotta. A vékonydongájú, alattomos tekintetű macska Sophie-t mustrálta meredten, miközben hangos dorombolással hálálta meg a neki szentelt figyelmet.

A lány ajka megremegett. Hogyan lehetséges...?

És akkor ott, a teljes megsemmisülés pillanatában hirtelen eszébe jutott valami. Az az aprócska, élettelen test a hideg konyhakövön. Az egér, aminek ő vette el az életét. Miért is? Mert betolakodott oda, ahol őszintén nem volt keresnivalója. Vele is csupán ennyi történt, miért is remélt más elbánást. Hiszen ő is oly' könnyen hozott ítéletet az egér felett. Törbe csalta és megmérgezte. Hogy tehette ezt?

1 Fekete és fehér *francia

Szemán Zoltán

A fogoly

1944. november 22.

Valahol Franciaországban

Charles Gambino tizedes elkeseredetten tolta feljebb a szemére csúszó sisakját. Akármerre is pislogott, nyomát sem látta a társainak. Óráknak tűnő percekben át kúszott előre, és amikor kurta pihenőt engedélyezett magának, már biztosan tudta: elszakadt a rajától.

Átkozta a szűnni nem akaró esőt, ami sártengerré változtatta a talajt. Ezzel még nem is lenne akkora problémája, ha nem éppen egy jókora, jeges pocsolyában kellett volna feküdnie. Az éjszakai vihar villámfényeit és az égzengést aláfestette a nehéztüzérség ágyúinak döreje. A sivítva becsapódó lövedékek robbanásai kórusban feleltek az égiháborúra.

A pokol! Ez maga a pokol – gondolta Charles.

Mozdulni sem mert, és azt kívánta, bárcsak láthatatlan lenne. Igaz, a szélnyargalta, sötét dombok között lapuló alakját talán csak akkor vették volna észre, ha átesnek rajta. Charles óvatos mozdulatokkal előbányászta a zubbonya alatt megbújó apró feszületet. Ajkához emelte a medált.

– *Mi atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved...* – fogott bele a fogvacogva mormolt imába.

A fohász felénél sem járt, amikor minden eddiginél hevesebb lövedékszapor zúdult a rejtekadó dombokra. Valahol nem messze, a kimondhatatlan nevű francia falucska határában felugatott egy nehézgéppuska.

A tizedes halálfélelmében igyekezett még jobban a földhöz lapulni: lehajtotta a fejét, nem törődve az arcába fröccsenő hideg pocsolya vizével.

Mary, ha egyszer hazajutok, elveszlek feleségül! Ígérem, hűséges férjed leszek, tisztelni foglak, megbecsüllek... – fogadkozott magában.

Közel egy éve látta utoljára a lányt. Táncoltak, ittak, és Mary vérvörösre rúzsozott ajka, csillogó, fekete szeme mágnesként vonzotta. A bár zenészei éppen befejeztek egy pörgős számot, rövid pihenőt tartottak, és Charles ekkor szánta rá magát a döntő lépésre. Magához húzta a pihegő lányt. Mary teste egy pillanatra megfeszült az olcsó ruha alatt, ám a következő pillanatban óvatosan, de viszonzotta a csókot.

Akármit is mondanak az emberek, a bronxi éjszakáknak igenis megvan a maguk varázsa...

Szokatlan csend rántotta ki az emlékből. Hirtelen azt hitte, talán megsüketült egy túl közel becsapódó gránát légnyomásától, ám amikor óvatosan körülkémlelt, döbbenten felmordult. Az esőt mintha elvágták volna, és a kora hajnali órához képest szokatlanul világosnak tűnt a környék. Már amennyit látott belőle a tájat ellepő, lustán gomolygó ködben.

Mi történt? Már reggel van? Elaludtam volna?

Lassan megmozdult, majd – mivel egyetlen lövés sem csattant – térdre emelkedett. A köd némán körüllebegte az alakját. A csuklójára pillantott.

– A rohadt életbe! – motyogta elkeseredetten. A karóra üvege elrepedt, a mutatók mozdulatlanul álltak kettő óra harmincnégy percen.

Charles a puskájára támaszkodva feltápászkodott. A hidegtől elgémberedett végtagjai nehezen engedelmeskedtek, combizmai fájdalmas sajgással fogadták a parancsot. Megtántorodott, a hátára pakolt menetfelszerelés súlya kis híján visszarántotta a földre. Imbolyogva, a fegyverét mankónak használva tett pár óvatos lépést, közben a szemét meresztgette és fülelt. Az elővigyázatosság feleslegesnek bizonyult. A síri csendet nem törte meg semmilyen hang, és az alig pár lépésnyi látótávolságon belül semmi sem moccan.

Merre lehet a falu?

Nem dörögtek a fegyverek, így arra következtetett, hogy a települést sikerült elfoglalni. Esetleg a németek visszaverték a támadást, bár ezt aligha tartotta valószínűnek. Az ég felé fordította az arcát. Próbálta megállapítani, merre lehet a nap, de a tejes derengés minden irányból egyformának tűnt.

– Oké, Charlie, gondolkozz! – mondta mintegy magának. – A falu úgy négy mérföldre volt tőled, előre és balra. A hadtest valahol mögötted lehetett... A francba is!

Találomra elindult, és csupán remélte, hogy a község irányába halad. A szíve a torkában dobogott, és hiába szorongatta lövésre készen a puskáját, a fegyver sem adott biztonságérzetet. Ösztönei bajt súgtak. Legszívesebben kurjantott volna párat, hátha valamelyik bajtársa a közelben van és meghallja, de még a gondolattól is kirázta a hideg, hogy ne adj' Isten, német nyelvű kiáltás felel az óbégatásra.

Nem árulhatom el a pozíciómat! Gyerünk, mozgás! Előbb-utóbb csak belefutok valakibe. Remélhetőleg barátba, nem ellenségbe...

Felbotorkált egy meredek kaptatón. Csalódottan szusszantott, mert a köd továbbra sem ritkult. Hegyezte a fülét, de csak a saját doboló vérét hallotta a mély csendben. Leereszkedett a domboldalon, és már azon volt, hogy mégis megpróbálkozik pár fojtott kiáltással, amikor elmosódott beszédet hallott. A nyelv franciának tűnt.

– Hé! Kik vagytok?

Akárkik is voltak, nem hallották meg. A hangok távolodtak, majd gyorsan elhaltak.

– Várjanak! Hé! – szólt hangosabban a tizedes, és bár korántsem volt biztos abban, hogy jó irányban halad, tempósabbra fogta a lépteit. – Hé, maguk!

A bakancsa csúszott a mező esőáztatta földjén, a talp recéibe ragadt jókora sárccsimbókok ólomként húzták a lábát. Charles elkeseredetten loholt az immár teljesen szétfoslott beszéd forrása felé, amikor egy jókora bombatölcsér bukkant elő a ködből. Ijedten hőkölt hátra, de a lendület tovább vitte, átbillent a gödör peremén, és arccal előre bezuhant a majd' másfél méter mély kráterbe. Káromkodva, sarat köpve igyekezett négykézlábra vergődni. Alig sikerült talpra kecmeregnie, furcsa, ritmusos, erősödő dobogás közeledett felé. Felkapta a puskáját, a vállához tartotta, és célpontot keresve forgolódott. Azonban a szürke gomolygásból csak egy rémült, gazdátlan ló vágatott elő. Charles alig egy pillantást vethetett a horkantva tovairamodó hátasra. Értetlenül pislogott az állat színes, oroszlánt ábrázoló takarója láttán.

Mi a fene? Valami cirkusz van a közelben?

A gondolat teljes képtelenségnek tűnt, de nem tudott jobb magyarázatot találni az állat szokatlan külsejére.

Nagyot nyögve kimászott a tűzérségi lövedék marta gödörből, majd ismét csak a szerencséjére bízva magát, elindult. Az ijedtség fémese íze csak lassan szivárgott el a szájából.

Már régen elvesztette az időérzékét, így jobb híján a lépéseit kezdte számolni. Abban bízott, hogy nem csupán az időt, de a megtett távolságot is képes lesz nyomon követni.

Két lépés, egy másodperc... Négy lépés, két másodperc...

Még két percig sem jutott, elvesztette a fonalat.

– Dögölj meg! – sziszegte, habár ő maga sem tudta, kinek címezi a felszólítást. – Ha négy mérföldnyire volt a falu, és egy lépés... – kezdett bele a számolásba, de nem tudta befejezni.

Közvetlen közlről öblös röhögés, majd női sikoly zendült fel. Enyhe szellő kavarta félre a szürkésfehér pamacsokat. Charles meghökkenve fogta szorosabbra M1 Garand puskáját.

Alig pár lépésnyire tőle két rongyos gúnyás, torzonborz alakot pillantott meg. A fickók lába előtt heverő, felsőjétől megfosztott, rettegő tekintetű fiatal nő négykézláb hátrálva igyekezett minél messzebbre jutni a támadóitól. A ringó keblek látványa máskor buja vágyakat ébresztett volna Charles-ban, de a lány rémült arca és a piszkos öltözetű férfiak gonosz nevetése egyértelművé tette: itt bizony nem szerelmi édeshármásról van szó.

A tizedest elfogta a düh. Hangosan felmordult, a vállához rántotta a fegyverét és célba vette a közelebb álló fickót.

– Engedjétek el azt a lányt, rohadékok!

A toprongyos férfiak bosszús tekintettel Charles felé perdültek. Az alacsonyabb alak kezében kurta kés villant. A fickó idegen nyelven a tizedesre kiáltott, aki válaszul megrázta a fejét.

– Gőzöm sincs, mit karattyolsz, haver, de tűnjetek el innen, ha nem akartok pár golyót a koponyátokba!

Az alacsony férfi értetlenül a társára pillantott. Az vállat vont, majd hatalmas ordítással támadásba lendült.

Charles elszánt vigyorral az ajkán tüzelt. A rohamra induló fickó lendülete megtört, szeme fennakadt. Tört szorongató cimborája tátott szájjal bámulta az összeroskadó halottat.

– Takarodj! – ordított rá Charles.

Az alacsony férfi hitetlenkedve megrázta a fejét, de nem adta fel. Macskafürgeséggel Charles-ra vetette magát. Mire a tizedes észbe kaphatott volna, a késes alak már félreütötte a Garand csövét. Charles ijedt kiáltással ugrott felre, és rémülten igyekezett felidézni, mit tanult a gyorsított alapkiképzésen a közelharcról. A penge csupán centiméterekkel hibázta el a testét. Ökölbe szorított kézzel hatalmas ütést vitt be a fickónak, amitől a rongyos alak felnyűszített, majd megtántorodott. Nem sok ideje maradt az egyensúlyát keresgélni, mert Charles újabb csapása a halántékát érte. A férfi letaglózott bikaként rogyott a földre.

A tizedes látva, hogy ellenfele harcképtelenné vált, a fiatal, hosszúhajú nő felé fordult, aki pánikkal teli tekintettel meredt rá, miközben a karjával takargatta magát.

– Nyugi, kisasszony, nem bántom! Én az amerikai... – A nő egyetlen ugrással bevetette magát a ködbe. – Hé, várjon! – váltott át a férfi hangja a megnyugtató bosszús kiáltásba.

A nő után eredt volna, ám a szerencsétlent elnyelte a kavargó, nyirkos szürkesség. Charles dühöngve fordult meg, hogy visszatérjen az erőszakoskodó alakokhoz.

Akármilyen nyelven beszél, magához térítem azt a rohadékot és kifaggatom! – határozta el.

Hamar rá kellett jönnie, hogy az ismét sűrűsödő ködben eltéveszthette az irányt, mert akármerre indult, sehol sem lelte nyomát a támadóknak.

– Nem hiszem el! Ez nem lehet igaz! Átkozott, mocsok köd! – szűrte a fogai között.

Nagyot sóhajtott, majd kedvetlen fintorral, vaktában elindult. Már nem törődött azzal, hogy számolja a lépéseit. Agyán és testén eluralkodott a kimerültség, már csak egyet akart: kikerülni végre a napfényre, vagy esőre, vagy akármire, csak tűnjön el körülötte a mindent belepő, átláthatatlan derengés.

Az utolsó pillanatban vette észre a fűben heverő testet. Csodálkozva lépett közelebb az egyenruhás alakhoz. Puskája csövével megbökte egyszer, kétszer. A német tiszt megmoccant, majd, mint akit délutáni szenderegésből ébresztettek, bágyadtan a tizedesre emelte fátyolos tekintetét.

Charles-t elfogta a kísértés, hogy golyót eressen a hadnagyba, ám a középkorú, szőke férfi semmivel sem mutatott több ellenségességet, mint a közeli alacsony bokor.

– Csak semmi ostobaság, fritz! – fogta rá a fegyverét a tizedes. – Dobd csak szépen a pisztolyodat a földre!

– Eszemben sincs hősködni. Felülhetek? – kérdezte a német. – Amúgy sincs fegyverem, elvesztettem valahol – mutatott az övéen üresen lefennő oldaltokra.

– Nahát! Egy *kraut*, amelyik beszél angolul!

– Sok nyelven beszélek, barátom – mosolyodott el a szőke tiszt. – Henrik Schiffer vagyok, a harmadik gyalogezred...

– Nem érdekel, ki vagy, fritz, és nem vagyok a barátod! – fortyant fel Charles. – Ne mozdulj!

Az amerikai fejében lázasan kergették egymást a gondolatok. Igazság szerint le kellene lőnie a piszok nácit, de...

Jól jöhet még a fickó. Ha megtalálom a mieinket, kitüntetnek, amiért foglyot hozok, ráadásul tisztet. Ha pedig a németekbe futunk bele, túszként használhatom.

Fél szemét a foglyon tartva lelökte magáról a felszerelést. Elbíbelődött egy darabig, amíg egyik kezével a nehéz fegyvert célra tartva előbányászta a hátizsákából a hadseregtől kapott vékony kötelet. New York kikötőjében megtanulta, hogyan rögzítsen ládákat, bálákat. Schiffer nyugalommal tűrte, hogy a csuklóját gúzsba kössék. A tizedes elkapta a kötel szabadon lengő végét.

– Na, madárka, irány a falu! – intett a puskájával Charles.

– Igen? És az pontosan merre van? – vont fel a szemöldökét a német.

– Gőzöm sincs – ismerte be az amerikai. – Azt reméltem, majd te tudod. Oké, indulás...abba az irányba! – bökött bele a ködbe a tizedes. – Aztán semmi trükk, különben halott vagy!

– Ezzel nem ijesztett meg, tizedes – húzódott fanyar mosolyra a hadnagy ajka.

Immár kettesben botorkáltak a ködben, elől a német, mögötte az amerikai. Charles-t zavarta a tiszt szótlan nyugodtsága. Egyfolytában az a furcsa gondolat keringett az agyában, hogy a német tud valamit, de nem mondja el.

Lehet, hogy csapdába vezet? Igaz, én mondtam neki, merre induljon, de ebben a tetves ködben akár körbe-körbe is mászkálhatnánk, azt sem venném észre.

Ahogy múltak a percek, úgy nőtt benne a feszültség, végül kifakadt.

– Miért hallgatsz?

– Nem kérdezett semmit, és úgy tűnt, még a nevemre sem kíváncsi. Egy úriember tudja, mikor kell csendben maradni!

– Ja, hát akkor ne játszd itt az angol lordot! Beszélj, mit tudsz!?

– Mivel kapcsolatban?

Charles megtorpant, dühösen megrántotta a kötelet. A hadnagy kis híján orra bukott.

– Ne szórakozz velem, fritz!

– Nem szórakozom, és a nevem Henrik, nem pedig Fritz! – javította ki higgadtan a német a tizedest. – Amúgy pedig, nem tudok ostoba kérdésre értelmes választ adni, sajnálom!

Az amerikai elfogta a düh, de haragja hamar lecsillapodott.

– Oké, miszter Nagyokos! Mit tudsz a faluról? Kié lett?

– Sejtelmem sincs – vont vállat Schiffer. – Mi egyenesen Berlinből jöttünk. Pár tank szétlőtte a konvojt vezető járművet, mi leugráltunk a teherautókról, de a maga bajtársai már vártak ránk. Épphogy megmenekültem, és még azt sem tudom pontosan, hogy most hol vagyok. Ha viszont...

– Kuss! – kapta fel a fejét Charles. Halk, inkább csak sejthető hangok keveredtek a szürke gomolygásba.

– Az előbb azt mondta, hogy beszéljek, most meg azt szeretné, hogy hallgassak? Eldönthetné végre!

– Fogd be a pofád, *kraut*, és figyelj!

A hadnagy megcsóválta a fejét, de csendben maradt.

A tizedes félrehajtott fejjel fülelt. A tompa puffanások egyre hangosabbá váló sorozata és a fémes csörgés nagyon is ismerősnek tűnt neki. Mintha egy század gyalogos katona közeledett volna. Charles némán intett a fogolynak: le a földre! Maga is féltérde ereszkedett, és minden érzékszervével igyekezett megállapítani, hogy merről jönnek a hangok.

A ködben szellemalakokként mozgó emberek csoportja bukkant elő. Az amerikai nagyot nyelt a póznákon trónoló, kiterjesztett szárnyú sasok és szvasztikák körvonalai láttán. Ám a katonák ódivatú sisakját, pajzsát és kardját látva leesett az álla. A rendezett sorokban vonuló alakulat harcosai tudomást sem vettek a sóbálvánnyá dermedt katonáról vagy a foglyáról. Idegen nyelvű parancsszó csattant, majd alig pár szívdobbanásnyi idő után a vonuló sereget ismét elnyelte a köd.

– Mi az ördög volt ez? – próbált Charles magához térni a megdöbbenésből. Megkönnyebbüléssel vegyes idegességgel felnevetett. – Hitler nagyon a végét járja, ha már az ilyen díszkatonákat is a frontra küldi. Találkozzanak csak a mieinkkel, meglátják, mire mennek a kardjukkal!

A német tiszt nem felelt. A tizedes felrángatta a foglyát, ám Schiffer nyugodt, rezzenéstelen tekintete egyre inkább zavarba hozta.

Miért nem fél? Miért nem látok az arcán semmiféle érzelmet? Én a helyében már százszor telecsináltam volna a gatyámat.

– Lódulj, fritz! – lökött nagyot a hadnagyon.

A gondolataiba merülve baktatott a német mögött. Néha azon kapta magát, hogy leeresztette a fegyvere csövét. Ilyenkor gyorsan ismét a fogoly hátára célzott, de képtelen volt kivenni a fejéből a bizarr találkozást. Mint ahogy a lovat és a majdnem megerőszakolt nőt sem tudta elfelejteni.

A köd! Biztos ez a köd ment az idegeimre – próbálta elhessegetni a dühös méhrajként keringő gondolatait.

– Nézze! – mutatott előre Schiffer összekötözött kézzel.

A tizedes odakapta a tekintetét, és megkönnyebbülten elvigyorodott. A köd mintha ritkult volna, és erős, sárgás fény igyekezett áttörni rajta. A forrása valahol előttük, a földön lehetett. Charles türelmetlen mozdulattal megbökte a foglyot. A német bosszús pillantással nyugtázta a bordái közé koppanó puskacsövet.

– Remek! Ideje lesz végre eljutnunk valahová... – morogta Charles.

Amint közelebb értek, az amerikai csalódottsága az egekig szökött.

A farmház valamikor takaros kis épületét szinte teljesen elemésztették a lángok. A beroskadt tetőn tomboló tűz már a falakat nyaldosta, az utolsó épen maradt ablak hangos durranással robbant szilánkokra a hőtől.

– Mi a... – nyögte az amerikai. Tanácstalanul körülnézett, és a szürkességben megpillantotta a házhoz tartozó csűr enyhén elmosódott körvonalait. – Oda! Nézzük meg, hátha akad valami jármű odabent.

Ő maga is tudta, hogy igencsak hiú reményeket táplál, de ha meg sem nézik, soha nem tudják meg. A majd' hárommember magas deszkaépület dupla ajtaja lassan, nyikorogva kitárult, és a benti látványtól a tizedes rémülten keresztet vetett.

A csűr mestergerendáján három meztelen test lógott. Charles úgy vélte, a gazdát, a feleségét és a tíz év körüli fiukat akasztották fel a gyilkosok. A halottak elkékült, borzalmas fintorba dermedt arccal, lágyan hintáztak a kötelük végén.

– Le kell vágni őket, megérdemelnek egy temetést – győzte le undorát a tizedes, miközben önkéntelenül tett előre pár lépést. – Lássuk, az ásóval is vagy-e olyan jó, mint az ártatlanok lemészárlásában – vetett gyilkos pillantást a válla felett az ajtóban lecövekelő tisztre.

– Ez nem az én művem! – rázta meg Schiffer a fejét.

– Kuss! – dühödött meg Charles.

– Ezt ne varrja az én nyakamba! Lehet, hogy a maga honfitársai akasztották fel őket! Vagy a francia ellenállók! Ez...

A tizedes fél pillanat alatt eljutott a türelme határig.

– Azt mondtam: pofa be, te szarzsák! – üvöltött rá a fogolyra, majd a puskatussal teljes erejéből a tiszt arcába vágott. A német feljajdult, kezét az arcára tapasztva hanyatt esett. Ujjai közül dőlt a vér.

A sebesült tiszt vergődése felkorbácsolta Charles haragját. Ölni akart, megbüntetni, aki ezt tette a családdal! De ha már az igazi tettes nincs kéznél, megteszi az is, aki éppen jelen van... A fegyvert magasra emelve ugrott a saras földön fetrengő Schifferhez, de lesújtani már nem maradt ideje.

A háta mögött deszka reccsent. A tizedes testén minden szőrszál felágaskodott a felhangzó iszonyatos hörgés hallatán. Hatalmasra tágult szemmel, bennszakadt lélegzettel perdült meg, ajkát akaratlan nyöszörgés hagyta el.

Az akasztott férfi opálos tekintete egyenesen az amerikai katonára irányult. A farmer keze megrándult, majd újabb fuldokló nyögést hallatva a nyakára szorult kötel felé nyúlt. A következő pillanatban az asszony és a fiatal fiú is életre kelt, vergődve próbálták lefejteni magukról a hurkot. A gerenda recsegett, de tartott. A tizedes képtelen volt elszakítani a tekintetét a halottak hörgő rúgkapálással kísért groteszk táncáról.

– Mária, Szűzanya... – makogta Charles.

Mozdult volna, a jóérzés arra biztatta, segítsen a szenvedőknek, vágja el a kötelüket, az esze azonban üvöltve tiltakozott:

Ez lehetetlen! Halottak voltak! Nem kelhettek életre! Miféle ördögi dolog ez?

Önkéntelenül keresztet vetett, mire a család abbahagyta rángatózó, himbálózó táncát, helyette reszelős, földöntúli nevetésben törtek ki. A tizedesben fellángolt a Sátántól való félelem, és végre elmúlt az izmait megbéklyózó gonosz erő hatalma. Megragadta a tisztet, és tekintetét az ismét szabadulni igyekvő hullákon tartva, reszkető lábakkal kivonszolta Schiffert a csúrból.

– Tűnjünk el innen!

– Nem tiltakozom az ötlet ellen – felelte a német.

Amennyire a felázott talaj engedte, futásnak eredtek. Charles csak ekkor vette észre, hogy nincs a kezében a fogoly kötele, Schiffer mégis ott liheg mellette, és látszólag esze ágában sincs eltűnni a ködben.

Gurgulázó, állatias röhögés, majd rögtön utána kínnal teli halálsikoly szállt feléjük. A tizedes felemelte a fegyverét, de az agya mélyéről egy hang azt súgta, a sokat próbált, megbízható puskája ez alkalommal semmit sem ér.

– Átkozott köd!

Végül a német állt az élre, maga után intve Charles-t.

– Nem ácsoroghatunk itt ítéletnapig! Menjünk!

Szótlanul baktattak, és mindketten igyekeztek figyelmen kívül hagyni az egyre szaporodó hangokat. Hol szekérsörgés, hol fegyvercsörgés, néha szokatlan énekszó vagy éppen sikolyok, ordítások kísérték egyre lassuló iramú menetelésüket.

A tizedes érezte, hogy eljutott arra a pontra, amikor már semmi sem érdekli. Ha belefutnak egy náci járőrbe, hát önként eldobja a fegyverét és megadja magát, csak legyen már vége!

Tántorgássá csituló sietségükben majdnem elvették a falut. Ismét Schiffer bizonyult szemfülesebbnek, ő vette észre a nyirkos szürkületben alig kivehető, francia nyelvű település-névtáblát.

Charles ébredező reménnyel ragadta meg a foglya kötelét.

– Arra az esetre, ha a mieinkkel találkozunk. Egy szabadon rohangáló fritzet ott rögtön lepuffantanának.

– Nahát! – csodálkozott a hadnagy. – Talán bizony megkedvelt, Herr Gambino?

– Egy francot! – köpött nagyot Charles, majd, amikor a bakancsa már az első utcácska kövén csattant, gyanakodva összehúzta a szemöldökét. – Hé, honnan tudod a nevemet?

– Mert megmondta.

A tizedes hümmögve rázta a fejét. Nem emlékezett rá, mikor mutatkozott be Schiffernek, de rövid töprengés után vállat vont.

Nem mindegy?

A jellegzetes francia falucska terméskövekből épült házai között terpeszkedő köd talán csak egy kicsivel tűnt ritkásabbnak, mint a település körüli mezőkön. Habár egyetlen lélekkel sem találkoztak, az egyik-másik apró, keskeny ablakból kiszűrődő fény nyugtatóan hatott Charles idegeire. A harmadik keresztutcánál futottak bele az első élő emberbe. A katonai terepjáró sofőrje nyugodt iramban vezetett. Az amerikai felségjelet viselő jármű elhúzott mellettük, majd a következő sarkon befordult.

Macskaköves terecskéhez értek. Közepén valamiféle híresség szobra mellett egy Sherman tank pihent. A harci jármű jelenléte kissé megnyugtatta Charlest: kiverték a faluból a németeket. A kopott, itt-ott horpadt első páncéllemeznek támaszkodva borostás harckocsizó őrmester cigarettázott kényelmesen. Amikor a tizedes és a foglya közelebb értek, az altiszt nagy szemeket meresztett rájuk. Köhögve kikapta a félig elszívott cigarettát a szájából, elpöckölte, majd elfordult, és sietve felmászott a páncélosra.

Charles lába a földbe gyökerezett, és elszörnyedve bámulta a katona hátát. A hatalmas vérfolt felett még napirendre tért volna, de a cafatokban lógó, kormos egyenruha alól kibukkanó elszenesedett hús láttán elborzadva felnyögött.

Mária, Szűzanya! Hogyan lehet még életben valaki, ilyen sebesüléssel? – vetett keresztet. Szinte megkönnyebbült, amikor az őrmester eltűnt a harckocsi bújónyílásában. Tekintete az őt méricskélő német tiszt arcára tévedt.

Charles térde megröggyant, amikor rádöbbsent, mi volt olyan furcsa Schifferen: a hadnagy arcán egy csepp nem sok, annyi vér sem látszott.

– Az orrod! Mi történt az orroddal?

– Nem értem. Mire céloz?

– Eltörtem, amikor a fészernél... – fulladt motyogásba Charles hangja. – Hallottam a reccsenést, láttam a vért!

– Alkalmasint, rosszul emlékszik, barátom – mosolyodott el hűvösen Schiffer.

– Megmondtam, nem vagyok a barátod! Gyerünk! Mozgás! – bökte meg puskájával reflexszerűen a hadnagy vállát. A végtagjait ólommá változtató fáradtság rohanta meg, már csupán arra vágyott, hogy megszabaduljon a fogolytól, aztán alhasson, és amikor felébred, nyoma se legyen ködnek, megmagyarázhatatlan, bizarr eseményeknek...

Amennyire emlékezett a támadás megindítása előtti utolsó eligazításra, a parancsnokság a templom előtti főteret jelölte ki gyülekezőpontnak, hát arra vették az irányt. Egyenletes futólépésben szakasznyi katona kocogott el mellettük a falu határa felé. A bajtársak nem foglalkoztak velük, lassítás és szó nélkül igyekeztek a kijelölt helyük felé.

Ahogy közeledtek a főtérhez, úgy szaporodott meg körülöttük a nyüzsgés. Az apró helyi postahivatal előtt kis híján elgázolta őket egy figyelmetlen motoros futár.

Nyomorult köd! Ez a marha meg csak száguld! – pillantott a tizedes bosszankodva a küldönc után.

A templom mellett húzódó utcában teherautók sora parkolt, az ellátószázad féltucatnyi katonája beszélgetve, káromkodva éppen ládákat pakolt le.

Charles megtorpant, sóhajtasnyi időre becsukta a szemét. Már majdnem olyan volt, mintha hazaérkezett volna. Majdnem...

Annál nagyobb volt az ijedtsége, amikor ismét körülnézett.

A tér közepén, fából épült emelvényen egy félmeztelen, az arcot is eltakaro csuklyát viselő férfi támaszkodott a jókora bárdjára. Előtte szinte semmit sem viselő, mosdatlan férfi térdelt, és ismeretlen nyelven könyörgött. A hóhér belerúgott a hátrakötözött kezű elítéltebe, majd erőteljes mozdulattal lenyomta a sírva rimázkodó embert a tőkére.

– Ne! – ordított fel Charles, de a hangja elveszett a ködből előtörő kiáltások özönében. Mintha láthatatlan csőcselék biztatta volna a hóhért: sújtson le végre!

A teherautók felől rémült kiáltás harsant:

– Vigyáááááz!

A tizedestől alig néhány méternyire egy láda zuhant az egyik jármű platójáról a macskakőre, és a becsapódás pillanatában felrobbant. A detonáció darabokra tépte a közelben szorgoskodó katonákat. A felrobbanó teherkocsi izzó fémdarabjai éles srapelként szálltak szerteszét. A forró levegővel érkező légnyomás felkapta Charles-t és a posta falának vágta. A tizedes testét rettenetes fájdalom járta át. Talán el is ájult, mert a következő kép, amit látott, a fölé hajoló Schiffer arca volt. A német tiszt szeme rémisztő, vörös fényben izzott.

– Nos, Herr Gambino, azt hiszem, a dolgok kicsit megváltoztak. Mostantól ön a fogoly. Remélem, nem probléma, hogy nálunk nincs szokásban az amnesztia... Legyen üdvözölve az időtlen és kortalan kínok fogságában, a Pokolban!

Ronnie W. A.

A bárd

Megfog, felemel és letesz. Nem a legnehezebb feladat. Néha a munka monotonitását megtöri, ha kicsúszik a húosládából egy-egy síkos cafat. A zsíros részek potyognak le a leggyakrabban, és olyankor odalentről felharsanó őrzöngéstől kiver a jeges veríték.

Most sem ér földet a húsdarab, szinte lassítva látom, ahogy a ráncpadlózaton átesik egy tenyérynyi bőr, és a kopasz, meztelen, hájas teremtmények máris tapossák egymást. Még egy falat kell! Mindig csak egy falat. Fog nélkül, ínnyel tépik az izmokat, marják a csontot. A körmeik vaskosak és görbék. Olyan könnyen szakítanak velük ketté bármit, mint más a kenyeret, az ünnepnapjaink ékét.

Néznek közben, mélyen a szemembe. A tekintetük suttog, éjfekete, mocskos kívánságokat. Engem akarnak. A körmüket a bőrömben, lemarni a húsomat, leszaggatni a csontról, tisztára nyalni, hófehérre. Oda kell néznem minden alkalommal, ha etetem őket. Félelemmel tölt el a tudat, hogy egyszer én is olyan leszek, mint ők. Egy közülük.

Éhes vagyok. Mindig éhes, Anya éhségét érezzük, ő susog a fülünkbe. Egyél, még egyél! Ellenszegülök neki, csak azt a falatot veszem magamhoz, amit már végképp muszáj. De tudom, hogy ma engedek a csábításának. Vágyakozva nézek le a mélybe. Néha azt kívánom, bárcsak átférnék a rács résein, hogy ott végezzem a vadak közt.

Túl sovány vagyok még oda.

Lecsap a bárd, összerezzenek. Újabb oldalas kerül a ládába. Ez frissen bontott test, olyan szaggal, hogy a nyálam kicsordul. Végigfolyik a mellkasomon. Nem tudok visszarázódni, ízlelgetem a levegőt, és nyálzok tovább. Követem a bárdot a tekintetemmel, ahogy a penge keresztülszeli a húst, elvág mindent, majd a fába furakszik. Elroppannak a porcok, a hangtól azt képzelem, hogy rágok valamit. Olyan íze van, mint a friss húsnak.

Közelebb lépek, mohón figyelem, számolom a bőrbe vagdalt sebeket. Kettő, három, négy és számtalan a mellkason. A törzs rendellenesen kicsavarodott, az oldal mentén érthetetlen minta, mélyen a bőr alatt. Lemoshatatlan tinta, és ahol ilyen van, ott keserű a hús. A bárd újra lendül, tovább csavarodik a test, csak a bordaszárak és a gerincoszlop marad. A vállcsonk fehéren világít. Gömbölyű és fényes. Hozzá akarok érni, de Hentes rám morran.

Nem nézek az arcra. A szemek mindig nyitva, a halál gyönyörűségéről mesélnek, és a száj ordításra nyílik. Mesélni akar nekem. De ha meghallgatnám, sírnék tőle.

Felemelem a tele ládát, kettőt lépek, figyelve arra, hogy ne csússzon a talpam a rácson, majd leteszem a szalagra a terhet. A hús illatát nem tudom kizárni a fejemből, a gyomrom hangosan kordul. Búcsúzom a látványtól, még nem én eszem, nincs rajtam a sor. Először a vadak esznek a hármason, aztán a kettes szint lakói, a dolgozók; a legelső szinten a gyermekek élnek. Ha felnéznék, láthatnám, hogy ugyanolyan éhesen néznek vissza rám, mint odalent a vadak.

Látjuk egymást, rácsok közt élünk a mélyben. Elkerüljük a másikat, és csak odafent a felszínen veszem észre, milyen aprók a földalatti Pokol gyermekei. Csontos, puffadt, férges vakarcsok.

– Út'so! – rikkant Hentes. Amire megfordulok, színültig a láda. Csontok, belek és a koponya. A hármasszint vacsorája. – Ne'ee!

A szemem sarkából látom, hogy Hentes megcéloz egy falattal, repül valami felém. Apró és síkos. Ügyetlenül ejtem a szalagra a ládát. Undok toccsanással zuttyan benne a bél. Rosszul mozdulva, szerencsétlenül elkapom a zsákmányt. Elcsúszom és combközépig süllyed az egyik lábam.

Odalent visítoznak, és ugyanazt a szörnyű torokhangot adom ki én is. El akarnak kapni, a hájas, lusta testek új életre kelnek, kapálóznak, kapaszkodnak fel. A lábam a célpont, de túl messze vannak. A szintek közt tizennégy méter a különbség.

Egy hüvelykujjat markolok, a húsos, puha kis párnáját. Melegíti a tenyerem.

A számba tömöm az egészet, szívom, szopom ki belőle a nedveket, mielőtt beleharapnék. Négy napja nem ettem, már elgyengült az akaratom. Kiélvezem az utolsó falatig.

– Gyórsba’ a zabával, Anyjá’ má’ türelmetle’! – Összefüggéstelen morgást ad ki Hentes, és az is elveszik a lentről jövő ricsajban. Nem beszélünk már. Ritkán. Nem értünk hozzá. Anya beszél hozzánk, érezzük, amit akar. Most éhes. Annyira éhes, hogy én is az leszek tőle, nem elég a hüvelykujj, amit Hentes adott.

A bárd újra lecsap, mélyen belevág a vörösbarnára rohadt deszkába. Hentes magamra hagy. Szopogatom a csontot, és nézem az ügyetlen kacsázását. Síkos a rács minden keresztje, és épp elég nagyok a lyukak ahhoz, hogy elsüllyedjünk benne, de túl kicsi, hogy leessünk. Hentes hurkás combja nem különbözik a lentiekétől. Beragadna, és csak a bárdja lenne képes kiszabadítani onnan.

Nem szánom. Elég kövér és beteg lesz ahhoz, hogy nemsokára a hármas szintre jusson. Harminc éves, én csak tizenhét. Ha leviszik a vadak közé, megkapom a bárdot. Én leszek Bárd, és ő csak egy lesz a többi közt a hármas szinten. Ez a körforgás. Az elsőről lejutsz a Pokol legalsó szintjére, hogy majd tápláld az első szint lakóit... és Anyát.

Odalent a vadaknál nyílik a ketrec ajtaja. Néma jel, hogy másszak ki a lyukból, ha nem akarok elkésni Anya vacsorájáról. Minden este fel kell mennünk a felszínre, hogy láthassuk őt.

– Fjeccske! – rikkant Lasszó. Mindkettőt ismerem régről. Fecske nem hallgat már a nevére, nem rezzen össze a sokkoló hangjára. A többiek félnek a szikrázó bottól. Lasszó fogja be a mindennapi vacsorát, amit öten húznak fel a felszínre. Ma este Fecske az Anya legkedvesebb alattvalója lesz. Mindannyiunknak ez a célja, hogy Anya egyszer magához hívjon minket. Mindannyiunknak... Néha azt gondolom, hogy Anya nem más, mint egy óriási pióca, aki könnyedén irányít minket, aztán üresre szív. Aztán megbüntetem magam.

Megbabonázva nézem Lasszót, ő még erővel teli. A teste olyan karcsú, mint az enyém, de ő mégis hatalmas és inas, akár a fenti világ népe. Erős, akár nyolc vad, és ez tetszik benne. Nincs esélyem, nem imponál neki, hogy én megtagadom a fölös falatokat. Nem akarok olyan életet, mint a többieknek van, és szerencsére Hentes nem olyan, mint a többi hóhér ezen a néven; nem nyomja le a húst a torkomon a vacsoranapon. Addig éhezhetek, míg szédelegve könyörgök egy apró csontdarabért.

Lasszó nem boldogul. Nem könnyű a munka, Fecske teste csupa fekély, egész nap fekszik a sarokban, és csak akkor mozdul meg, ha Hentes nekiáll a munkának. Mind ezt tesszük, fekszünk a rongyokból épített fekhelyen. Én a sarokban, távol mindenkitől Hentes oldalán, a többi egy hatalmas kupacban a közös hálósobában. Ezrek egymás hegyén-hátán, mint az állatkölykök. Melegítik egymást.

Majd megöljük egymást.

Az evés ígérete rázza fel csupán a vadakat a semmiből. Úgy hiszik éhesek, mindig éhesek, egyedül a síkos, friss hús képes mozgásra bírni őket.

Fecske alsó felét nedves bélsár borítja. Bűzlik és csúszik, Lasszó nem tudja megemelni, és odakint a többiek nem jöhetnek be a ketrecbe. Ez az egyik szabály. Csak Lasszó, a legerősebb mehet a vadak közé.

A szabályok értünk vannak. Ne érh a vadakhoz, mert idő előtt te is vaddá válsz! Egyél minél többet! Ne menj fel a felszínre napközben!

Egyedül az éjszaka a miénk, és csakis akkor, ha a rácsok közt besüt a holdvilág a föld alá. Fecske a mese szerint arról az állatról kapta a nevét, ami a szabad ég alatt él, és szüntelen vadássza a rovarokat a gyermekeinek. Fecske ugyanezt tette, járta az éjszakát, és minden alkalommal egy fentivel tért vissza. Annak ruhájával és minden fényesen villogó dologgal a zsebéből.

A fentieknek barnára cserzett bőrük volt, és olyan ízük, mint ahogyan a napfényt képzeljük el. Ványadt, mégis nehéz testük csattant Hentes deszkáján; élvezet volt nézni a nyúzást, ahogy előbukkan alóla a sovány, friss vörösség. A fentieken nincs háj, tömör hús van a bőrük alatt, sokkal vörösebb, mint a vadak sápadtrózsaszínje. Nem omlik és rágós, de az íze kárpótol a vérző ínyért. Hentes apró kis kockákra vágta a fentieket, hogy ne kelljen sokáig nyámmogni a húson. És ha teheti, egy egész maroknyit ad belőle. Ezzel mutatja ki, hogy az övé vagyok. Az asszonya.

– Fjeccske! – üvölt Lasszó. Nem vár válaszra, lecsap a botjával. Fecske arca felhasad, a sebéből spriccel a vér, a feje oldalra csuklik, annyira sem mozdul, mint eddig. Lasszó arcán először látok idegességet. – Nee’ néésszd, te’e! – kiált fel hozzám.

Akkor húzom ki a lábam és Lasszó észreveszi. Nem szeretjük, ha tanúi vannak a szerencsétlenségünknek. Tudom, mit jelent a lassú pillantás, amivel végigmér, fizetséget kér, amiért láttam, amit tett. Valamit, hogy ne áruljam el.

Veszünk, adunk, elveszünk. Ennyiből áll minden társas kapcsolatunk, hacsak a hímek nem vesztik el a fejüket. Az ölünket akarják, a lábunk közti friss húst véresre csiholni, hogy a gyönyör után abból lakmározzanak. Ez az egyik szent cél. Szaporodj, hogy Anya népe betöltse az egész Poklot. Lasszó engem bámul, amíg menekülök a csapdából. A rácsokon át látom, hogy csak azután néz vissza a magához térő Fecskére, ahogy elfutok a ketrecből kivezető pallón át egy másik ketrecbe. Hiába a saját vágyam, más asszonya vagyok.

A leggyorsabb úton megyek, kikerülöm a lassan vánszorgó hordát, a kettes szint lakóit, a kapart lyukon át megyek, amin csak én férek át. Bélsár és vizelet folyik le a falán, mint a barlangunk minden kis részén, minél magasabbra megyek, annál szörnyűbb a szag. A fenti levegő betölti a tüdőm, és ezzel egy időben összerándul a gyomrom a lenti világ bűzének emlékeitől. Érzem a csontot, érzem a hús ízét, ami már nem édes, nemes falat, hanem állott, fémes íz önti el a szám. Nem akarok a felszínre menni, mégis kapaszkodom. Még egy mozdulat, még egy lépés, az ujjbegyeim érzéketlenné válnak, nem is fájnak, és az orromat betölti a fenti világ; hideg, rettenetesen hűvös levegő, ez most rosszabb, mint előző nap. A lyukból kilépve a talpam azonnal odaragad a hóhoz. Így hívják.

A színe hófehér a hegyek felé. A mesék szerint tiszta, porló puhaság, de a lyuk felett a föld jeges és fekete. A holdfény sem festheti bíborra a megfagyott vért.

Későn érkezem, állunk a körben, néhányan a jeget nyalogatják, hogy elnyomják az éhséget, Anya szüntelen éhségét. Mindegy, mennyit eszünk, az érzés ott viszket a gyomrunk mélyén. Anya ott van köztünk, nem tudhatjuk, hogy ma kinek a testében jelenik meg. Anya ott van bennünk, ott van mindegyikünkben, hallja a gondolatainkat, érzi, amit érzünk, és felölti a bőrünk, ha kedvére van. Egy éjszaka két csodás falat neki. Egy a bőréért és egy az éhsége miatt.

– Fjeccske! – ordít a Pokol minden fattya.

A zsíros tömeg lassan döcög előre. A háta csurom vér. Lemosták a bőrét, hogy ne vegye kedvét Anyának. Ízletesnek néz ki. Zsíros, szaftos falatok, olyan csemege, amit nem egyben kell lenyelni, lassan rágni, minél tovább, hogy az ízek összemosódjanak. A csontja már vékony, a lába görbe a súly miatt, amit cipel. Elképzelem az ízt, oda akarok menni, hozzá, hogy hozzáérjek. Csak egy kicsit, egy apró falatra van szükségem belőle.

Az övé vagyok, ő a nemzöm, és ő vágta apró darabokra a másik szülőm, hogy pépesre törje és megetessen vele. Nem szeretem Fecskét, ezért dobáltam neki a falatokat, hogy hízzon, hogy egyszer Anyáé lehessen. És most része lesz a körforgásnak: visszaadjuk a teremtőnek a testét. Ő adta, és ő eszi meg.

Eltátom a szám, az alsó állkapcsom lekoppan a mellkasomra. A csont elhagyja a másikat, a bőröm reped, ömlik a vérem, majd százfelé hasad. Nem vagyok elég nagy még ahhoz, hogy magamhoz öleljem Fecskét.

Megyek, mennem kell, hogy megmutassam neki, mennyire fontos.

Lépek, csoszogok, és közben minden gondolatom Fecske teste, húsa körül forog.

Mégis mennyire szeretem. Mennyire akarom magamnak. A vére sós és édes egyszerre, a bőre bizonyosan ruganyos, és ahogy az ínyemmel belemarok, könnyen téphetem. Lépek előre, nehézkesen döccenek. Egyre nagyobb és nagyobb leszek. Lenézek magamra, a rongy hasad rajtam, a combom megannyi repedésből vérzik. Háj fodrozódik elő a mélyből. Meztelen kis zsírgömbök, csordul belőle a szaftos nedvesség. Nyomot húzok a hóban, és ezüstösen csillog körülöttem minden. Olyanná válok, mint egy zsírszövetből álló óriáspióca.

Anya vagyok.

A vadak különválnak, előre engednek.

Valahonnét mellém keveredik Hentes, hallom a hangját, hörög, nyekereg, mondani akar valamit, de nem találja a szavakat. Nem nézek rá. Nem számít, mit érez, csak az asszonya voltam. Újfajta gyűlöletet érzek iránta.

Otthagynom.

– Anyjá’! – kántálják, és én cserébe a hold felé fordítom az arcom és üvöltök. Üdvözlöm a gyermekeimet, üdvözlöm a húst, amit egyszer adni fognak. Én vagyok a teremtőjük, én vagyok a mindenük.

Nincs már bőröm, nincs már lábam, nincs kezem és karmom, amivel megragadhatnám Fecskét. Egy mozgó, lélegző tömeg vagyok, aki magába szívja a vadak gyönyörét. Ugyanannyira akarom ezt, mint Fecske ízét érezni.

Magamba olvasztom, ízlelni akarom, de már nem érzem.

Már nem én vagyok.

Már nem vagyok.

Alan Dave Darel

A sötétség ura

Az istenek előtt a semmi volt az úr. A semmi, ami magába ölelt huszonhat démont, a gyermekeit. Ők voltak a Huszonhatok, az anyagtalanok. Tizenhárom közülük, a Fehérek az ősi fényt, a semmi fényét hordták a lelkükben, míg a másik tizenhárom, a Feketék a semmi ősi sötétjét lehelték az ürességbe. A teremtés után ők lettek Jouwen démonai, a Fehér és a Fekete Tizenhármak. A Fehérek idővel elhagyták a világot, de a Feketék maradtak. Ők határozzák meg az itt élők félelmeit. Mindörökké.

Allara, a fényúrnő rászorított a nyakában ezüstláncon lógó, ovális, tükörkristály medálra, próbált erőt meríteni belőle az induláshoz. Felsóhajtott. Egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy kiélvezze a tengerparton átfutó szellő simogatását, ami igyekezett kusza táncba hívni a zafírkék drágakövekkel díszített, hosszú hajfonatait.

– Megmentelek, szerelmem! – suttogta Allara a horizontot kémlelve.

A napkorong nagyrészt már eltűnt a végtelen tenger határán, a még látható része aranyösvényt vont a fodrozódó hullámokra.

Tovább kell indulnia!

Allarát hetven szolgálója kísérte, mind az afránok fájának szülöttei, akár az úrnőjük. Fiatal hölgyek, hosszú, fehér ruhákban, kezükben lámpásokkal, amelyek körül apró tündérek cikáztak.

Fekete homokon álltak, egy kis szigeten. Előttük szurdok, amelynek mélyét elnyelte a sötétség.

– Aantarion – szakadt ki a sóhaj önkéntelenül Allara mellkasából, amint megpillantotta úticélját.

A férfi, aki a legkedvesebb a szívének, már több mint egy hónapja a sötétség rabja volt. A fényúrnő úgy érezte, ennyi idő alatt ő biztosan megőrült volna a sötét magányban, és véget vetett volna az életének, de ha valaki, hát Aantarion ki fog tartani. Kell legyen remény!

Az alkony és az egymás után felragyogó lámpások fényei árnyakat táncoltatva meg-megcsillantak az afránok sima, fekete bőrén, csak Allarán nem mutatkozott e derengő ragyogás. Ő kívül állt a fényesség és sötétség dimenzióján, tisztán és árnyak nélkül, saját fénnel tündökölt a világban.

Az Allarát kísérő hölgyek mögött a vitorlás – amelyről partra szálltak – békésen ringott a vízen, előttük a sziget sivatagának fenyegető, fekete homokja terült el, és benne a szurdok szája. Éhes hasadása a földnek, amely minden fényt magába nyel.

– Úrnóm? – hallotta Allara a szolgálója és egyben gyermekkori barátnője, Oalinn hangját.

Előbb Oalinnra nézett, majd a tekintete végigfutott a teljes kíséretén. Mindannyian reszkettek. Komoran néztek maguk elé, sőt, itt, az ismert világon túl, a sötétség peremén még a tündérek hadát kísérő örök vidámságba is befúrta magát valami baljós fenyegetés.

Allara biztató mosolyra húzta a száját, bár tudta, Oalinn látja rajta, hogy nem őszinte. Hogyan is volna őszinte, mikor ő maga is retteg?

Előtte tátongott a sötétség szurdokának szája, és neki muszáj volt lemennie. Nem volt választása.

– Nem tudom, mi lesz odalenn. Nem tudom, mekkora az erőm – vallotta be Allara. A szolgálói felé fordult. – Nem tudom, mekkora az ereje Éjszárnynak, de gyanítom, e helyen a semmi szülöttjeinek ura most sem gyengébb, mint amikor a világunkban pusztított. Önként tartottatok velem, még bármelyikőtök dönthet úgy, hogy idekinn marad.

– Azért jöttünk, hogy megvédjünk! – felelt Oalinn. – Bármit is tartogat nekünk a démon, szembenézünk vele. Eljöttél, hogy megmentsd Aantariont, és mi eljöttünk, hogy megmentsünk téged. Velünk az oldaladon nagyobb a hatalmad.

Allara ismét elmosolyodott. A rettegés szívszorító érzetébe hála, szeretet és remény keveredett. Vett még egy nagy levegőt, és egy pillanatra benn tartotta, mert attól félt, ez az utolsó olyan sóhaja, amikor tiszta levegő áramlik a tüdejébe. Tudta, odalent a feketeség savanyú szaga a remény emlékét is kiöli majd belőle.

A megrettent arcok elbizonytalanították, de érezte, hogy neki kell megtennie az első lépést. Kifújta a levegőt. A lába megmozdult. Elindult, és a menet követte.

– Óvatosan! – súgta Allara.

A szurdokba vezető ösvény keskeny volt, néhol csak oldalazva járható, és csupán sejteni lehetett, hogy aki lelép, mennyit zuhan lefelé. Az út maga alig látszott, nemhogy az, ami a peremén túl volt. A lámpások gyenge fényénél kapaszkodtak, kezük és lábuk tapintására hagyatkoztak, minden mozdulat után azt várták, mikor veszik a semmibe alattuk a talaj. Egyetlen rossz lépés elég, és a lezuhanóra a halál vár.

A lámpások és Allara bőrének fénye védte őket attól, hogy az arcuk ne vesszen el a semmiben. Afránhajuk, amely, ha sötét van, holdfényként világít, most elvesztette ragyogását, nem tudott áttündökölni a gonosz feketeségen. Az ősi fényen kívül, amelyből Allara táplálkozott, mindent elnyelt Éjszárny lelke. A fényűrnő ereje csak arra volt elég, hogy ne olvadjanak egybe a végtelen sötéttel. Alig látták, hová lépnek, és azt is, hogy merre tartanak, vagy mit hagytak maguk mögött. Elveszett fényecskék voltak a sötétben.

Allara hirtelen megcsúszott. Lába alól kifutott a talaj, kétségbeesetten markolt a sötétbe kapaszkodó után kutatva, de csak sikamlós köveket tapintottak ujjai. Oalinn rémülten kapott utána. Szikladarabok omlottak a végtelen mélységbe, ahogy Allara a szurdokösvény peremén lógott. Jól hallotta a lezúgó törmelék minden koppanását, ami a szakadék falának csapódva fenyegető visszhangot vert a fekete űrben. A visszhangra torokból feltörő morgással felelt a mély. Valami felbolydult a szurdok alján.

– Mi ez? – A rémület szavai végigfutottak a követői között.

– Ne féljetek! – lihegte Allara, miután Oalinn segítségével felhúzta magát.

Zihált. Hátát a falnak támasztva megpihent. Sajgott az oldala, fájtak az ujjai, érezte, hogy a térdén felhasadt a bőr, meleg vércsík indult meg a lába szárán. Fülében még mindig visszhangzott a lezúgó kő, ami aggasztóan sokáig zuhant lefelé, mintha nem csak a szem káprázata volna a végtelen sötét, hanem valóban egy feneketlen szurdok mélyét célozták volna meg a szikladarabok.

És ott volt még a kíséretének mormogó rémülete is, ami a mélyből feltörő hangra felelt.

– Jól vagy? – kérdezte Oalinn.

– Csak megijedtem.

Még egy pillanatig pihegett, aztán folytatták az utat. Hogy mennyi idő telt el, amíg végül leértek, nem tudták volna megmondani. Az örök sötétben nap, hold és csillagok nélkül, az idő mintha megszűnt volna létezni.

Aztán megérkeztek a mélybe. A szurdok fenekére, kétségbeejtően messze a felszíntől.

– Nem vagyunk egyedül! – súgta Oalinn Allarának. Az úrnő csak gyengén fénylő arcának egyetlen rezdülésével jelezte, ő is érzékeli az őket fogadó neszeket.

Valami motozott a sötétben. Valami, amit csak hallani lehetett, látni nem. Eleinte talpak halk, szapora dobogása, később, ahogy töretlenül haladtak tovább a feketeségben, torkokból feltörő fenyegető hörgés kísérte őket. A sötétség lényei ott osonkodtak a menet körül, de a fényt hozó idegenek közelébe nem mertek menni.

– Mik ezek? – súgta Oalinn az úrnőjének.

– Nem tudom – lehelte Allara. – De nem ezektől kell tartanod!

Őt más aggasztotta. Valami sokkal sötétebb, sokkal agresszívabb akarat közelségét érezte. Olyan hatalomét, ami mellett a körülöttük ólálkodó teremtmények fenyegetése jelentéktelenné törpült. Valami ősi erő figyelte őket a feketeségen át, és arra várt, hogy Allara fénye meggyengüljön, és lecsaphasson a betolakodókra.

– Érzed? – suttogta Allara.

Oalinn erőtlen nyögéssel felelt.

– Ez Éjszárny. Minket figyel.

– Hol van? – remegte Oalinn.

– Mindenhol. Éjszárny maga a sötét. A legősibb, legéhesebb, leggonoszabb sötét.

A körülöttük ólálkodó rémek egyre közelebb jöttek. Allarraék lassacskán meg tudtak pillantani egy-egy árnyat a lámpások derengésén át, időnként már érezni is lehetett a testek meleg közelségét. Azonban egyik lény sem érintette meg őket, ha túl közel jöttek, vinnyogva vonultak vissza.

– Bátorodnak – mondta az úrnő.

Hátrapillantott. Mögötte sápadtan sorakoztak az őt kísérő fehér fények. Gyengén pislogtak, árnyakat szülve. A sötétség teremtményei immár amorf rettenetekként öltöttek alakot a derengésben.

Oalinn felsikoltott. Egy sötét teremtmény a lámpásának fényébe merészkedett, oly közel, hogy tisztán ki lehetett venni fekete sziluettjét. Szeme nem volt, csak orra és szája, hosszú nyelve, azzal próbálta végignyalni a nő arcát. A szolgáló lecsapott a lámpással, mire a szörnyeteg menekülőre fogta.

– Bejött a fénybe! – sápítozott Oalinn. – Úrnöm! Ez bejött a fényre!

Válaszul mély férfihang szakította át a sötétséget:

– Ő egy éjfatty, Oalinn! Engem véd! – mondta a hang gazdája. – A gyermekeim az életüket is feláldoznák érttem. Legyetek üdvözölve a Sötétség Birodalmában!

– Aantarion! – lehelte Allara.

– Allara!

Allara belépett a csarnokba, és fejet hajtott. Ragyogó fényességben ültek körben a hatalmasok, szigorúan, szótlánul. A csarnok fénykőből készült, amely magába szívja a nap adta világosságot, és a sötétben kiengedi magából azt. Csillogó fénykőből faragták a kupolát, a tizenhárom trónt, de ebből készült a padló, az oszlopok és minden más is. Jouwen tizenhárom leghatalmasabb halandójának, a Tizenhármak Ligájának csarnoka volt ez, ide lépett be Allara.

Kacagó Olestina állt fel, a liga egyetlen afrán tagja.

– Húgom! – üdvözölte a keblére ölelve Allarát.

– Nővérem! – viszonzta az ölelést Allara.

A tekintete tovább siklott Olestina válla felett. Nem egyszer látta már Smaragd Illiriont, most is őt kereste. Illiriont, a toun herceget, minden halandók fénylő csillagát. Ezúttal mégsem rajta akadt meg a tekintete. Illirion balján egy másik toun ült, bőre és haja fehér, teste robosztus, erős izomzatú, ám vonásai lágyak, nem kínozták meg még őt a háború ügye, mint Illiriont. Míg a herceg szeme zöld volt, addig a mellette ülő Aantarioné kéken ragyogott, és olyan szenvedéllyel nézte Allarát, amit a lány nem tudott figyelmen kívül hagyni. Fekete arcán zavart mosoly futott át, lesütötte a tekintetét.

Amikor Illirion felállt, Allara még akkor is Aantariont fürkészte.

– Fényúrnő! – üdvözölte az érkezőt a herceg.

Allara csak ekkor vette le tekintetét a másik tounról, de olykor-olykor, lopva még ezek után is visszatekintett rá. A férfi leplezetlen szenvedéllyel nézte őt.

– Éjszárny ellen fogunk vonulni – mondta Illirion kertelés nélkül.

Allara a szája elé kapta a kezét. Mire számított volna? Mi másért hívták volna őt magához Smaragd Illirion, ha nem azért, hogy Éjszárny ellen segítsen? Ő őrzi a Fehér Tizenhármak örökségét, ő ismeri az ősi fény hatalmát, senki más. Már jó ideje várta, hogy egyszer hadba hívják, mégis, amíg Fényvárosba, a Tizenhármak Csarnokába utazott, hogy megnyugtassa felzaklatott lelkét, elhitette magával, hogy a hívásnak nincs köze az ősi démonokhoz.

– A tanácsodat szeretném kérni – folytatta Illirion.

Allara fejet hajtott.

– De holnapig pihenj meg! – folytatta Illirion. – Hosszú volt az utad!

Aantarion felpattant a herceg baljáról.

– Elkísérem a Fénytoronyba – ajánlkozott.

Allara szíve nagyot dobbant, ahogy elfogadta Aantarion felajánlott karját.

– Megüzentem, hogy ne gyere ide! – hallatszott a sötétben Aantarion hangja.

– Tudom – felelt Allara. – De látni akartalak.

Aantarion hallgatott.

Az éjfattyak megdermedtek egy pillanatra, majd amikor újra életre keltek, mind Allara elé sereglettek. A sötétben fény gyúlt, Allara fényéhez hasonló. Ám a forrása nem egy lámpás vagy az úrnő maga volt, hanem egy kard, Aantarion kezében. Az áttetszőn fénylő fegyver megvilágította a toun arcát és testét, élettel töltve meg a szurdok mélyét.

Aantarion bőre, amely hajdan fehér volt, mint a hó, most koszosszürkén, sápadtan feszült a férfi testén, kék szeme elveszítette a ragyogását, fekete haja is megkopott. Antarion vézna lett, mintha a bőre alatt a csontjain kívül nem is volna más.

A toun fekete trónján ült, körülötte az éjfattyak árnyai nyüzsögtek.

– Szerelmem! – szólt gyengéden Allara.

Aantarion felsóhajtott.

– Már nem az vagyok, akit egykor szeretted – felelt a toun. – Nem az, aki feketére festette a haját, hogy a te másik oldalad legyen. Már nem a fekete toun vagyok. Elszürkültem.

Allara megindult a férfi felé, de az éjfattyak az útját állták. A fény úrnője megtorpant.

– Örökre a szerelmem leszel! – súgta újra.

Aantarion arca meg sem rezzent. Rideg tekintete mögé Allara sem látott, hiába ismerte őt mindennél jobban.

Az éjfattyak nem engedték.

Az úrnő sírva fakadt. Most, hogy maga előtt látta a férfit, itt volt előtte, karnyújtásnyira, mégsem érinthette, előtört belőle a fájdalom, és megindultak a könnyei.

– Miért? – kérdezte. – Miért te?

– Csak egy toun lelke képes ragyogni az örök sötétben is – felelte Aantarion. – Éjszárny mindenki mást felemésztett volna.

– És Illirion? – kérdezte Allara. – Neki, a Tizenhármak vezetőjének kellett volna a démonok urát a mélyben tartani.

– Allara! – csitította Aantarion a nőt. – Smaragd Illirion az egyetlen, aki meg tudja menteni Jouwent. Sem te, sem én, sem senki más. Felesküdtem, hogy segítem őt, bármit kell is feláldoznom érte. Ez lett az én áldozatom.

Allara leszegte a fejét.

– A te áldozatod, az én áldozatom is. Ezt ígérted.

Fújt a szél, és ragyogott a nap. Allara és Aantarion Norfától nem messze, a tengerparton feküdtek, és hallgatták a sziklákat csapdosó hullámok morajlását. Allara a kedvese hasán pihentette a fejét, Aantarion kezét a tarkója alatt összekulcsolva a felhőket nézte. Végre szabadok voltak. Éjszárny nyugatra menekült, és a flotta még nem állt készen, hogy a tengerre is kövessék az ősi démont. Smaragd Illirion maga felügyelte a hajók felszerelését, amíg nem érezte azt, hogy teljes biztonságban vezetheti harcosait akár a világ végére is.

A Liga erre a néhány napra pihenőt kapott, hogy szeretteikkel lehessenek – remélhetőleg – az utolsó összecsapás előtt.

Allara karcsú, tündéri alakja úgy illett Aantarion karjába, mintha oda teremtték volna. Most, hogy a férfi a haját feketére festette, bőre fehér volt, füle pedig kerek, teljes ellentétként feküdtek egymás oldalán. Csak a szívük dobogott épp ugyanúgy.

– Tetszik a nyakláncod – mondta Aantarion.

Allara elmosolyodott.

– Komtól kaptam – felelte.

Aantarion felült.

Sosem találkozott még az istenekkel. Illirion igen, de a Ligából más még nem érdemelte ki e kegyet.

– Mi? – kérdezte elkerekedett szemekkel. – Mikor... mikor találkoztál te...

Allara felkacagott. Hangja csilingelő volt, bőre fel-felragyogott, amíg vidáman nevetett.

– Amikor átadták a fényt.

Leakasztotta a nyakáról az ovális tükörkristályt és átadta Aantarionnak. A toun ujjai között forgatva vizsgálni kezdte az ékszert.

– Amikor a Tanács kiválasztott, hogy legyek én a Fény Úrnője, el kellett mennem Quawen Haalba, az istenek országába, Jouwentől nyugatra és Jouwentől keletre. Én képviseltem a halandókat Illirion oldalán. Ott voltak a Fehér Tizenhármak és ott voltak az istenek mind. A Fehérek átadták a fényt, aztán elmentek. Kom sírt. Megkérdeztem, miért. Azt felelte: Végtelen jövő van, de múlt csak egy. Hihetetlen, milyen hangja volt. Örök tudása átzengett mindenben. Aztán folytatta: – Én mindent látok. És amikor egy végtelenből múlt lesz, végtelen változata hal meg a jövőnek. Most, hogy a Fehérek elmentek, olyan jövőképek szűntek meg, amik közel álltak a szívemhez. Ezután megérintettem. Az üveg vállára tettem a kezem. Próbáltam megvigasztalni, de mit ér egy halandó vigasztalása egy istennek? Rettegtem az érintésétől, mégis lenyűgözött, amiben részem volt. A kezem ért csak hozzá, de mintha minden érzékszervem egyszerre tapasztalta volna a hatalmat, ami belőle áradt.

Allara tekintete a múltba révedt, Aantarion látta rajta, hogy egészen más vidéken jár. A férfi mosolygott, beletúrt a nő selymes hajába, és tovább hallgatta a történetet.

– Kom kinyitotta a tenyerét. Egy könnycsepp gördült le az arcáról és az üvegtenyéren szilánkokra hullott. Az ujjak összezártak, majd amikor újra kinyíltak, a szilánkok ovális tükörkristállyá álltak össze. – A felidézett emlék megmosolyogtatta Allarát. – Azt mondta még nekem Kom: nagy terhet vállaltál magadra, Fényőr Allara. Fogd ezt, és legyen mindig nálad! Lásd egy isten szemén át azokat, akiket szeretsz! Csak az igazságot, annak is legbelsőbb lényegét. Mindenkinben ott rejlik az isteni fényesség, amit a legelső napon kaptatok. Ezt keresd mindenkinben, hogy mások is megtalálhassák önmagukban. Ez a fény őrének legfontosabb feladata.

– Téged is ezért szeretlek – merengett Allara Aantarion ölében. – A benned rejlő isteni szikra olyan erős, olyan tiszta, hogy annál fényesebbet ritkán látok.

Aantarion visszaadta a tükörkristályt.

– Toun vagyok – mondta. – Mi mind ilyenek vagyunk.

Allara mélyen a szemébe nézett. Szája mosolygott, de a szeme szigorú maradt.

– Nem, kedvesem! – mondta. – Nem mind!

Felült, és hagyta, hogy Aantarion megcsókolja.

– Te tounnak is különleges vagy! – lehelte Allara. Rátette a kezét a férfi mellkasára. – Olyan áldozatot hozol Jouwenért minden nap, amit más nem tenne meg.

Aantarion felnevetett.

– Teszem, amit tennem kell – mondta – Illirion választott ki, akárcsak téged. Te meghozod a te áldozatodat, és én is az enyémet.

– Együtt hozzuk! – mondta Allara.

– Igen – bólintott Aantarion. – A mi áldozatunk már közös.

– Ígéred?

– Ígérem.

Aantarion felállt fekete trónusáról, a kezében fénylő kard megvilágította az éjfattyak árnyalakjait. Allara némán figyelte a toun mellett zsongó fattyakat.

– Miért jöttetek? – kérdezte Aantarion.

A fényúrnő lesütötte a szemét.

– Éjszárny fel fog emészteni téged.

– Még bírom – felelt Aantarion.

– De meddig? – csóválta meg a fejét Allara. – Nem küzdhetsz ellene örökké! El fog nyelni téged is!

– Igen, el fog – bólintott a toun. – Egyszer. Addig száz évek várnak rám.

Allara megborzongott. Évszázadok ebben a magányos sötétségben, ezt nem kívánta még az ellenségeinek sem, nemhogy a férfinak, akit szeret.

Aantarion folytatta:

– Addig Illirion békét hoz Jouwenben, és ha ott helyreáll a rend, Éjszárnyak már nem lesz hatalma. Akkor megszabadulok innen.

– És ha Illirion nem nyer? – kérdezte Allara.

Aantarion megvonta a vállát.

– Akkor úgyis mindegy – mondta. Megcsóválta a fejét. – Nem jó, hogy itt vagy!

– Hozzád jöttem – felelt a fényűrnő.

– Tudom. És örülök neki – szólt Aantarion. – Nagyon örülök, hogy láttalak. De itt nem vagy biztonságban, és ha még téged is féltенem kell, nem tudok Éjszárny ellen küzdeni. Szeretlek, Allara. De ha itt vagy, meg akarlak érinteni, és félek, ha megérintelek, veszélybe sodorlak.

Allara közelebb lépett Aantarionhoz. A toun hátrálni kezdett, és az éjfattyak vele együtt mozdultak. Allara azonban nem adta fel, még közelebb és közelebb hatolt, belépett a sötétség szülöttjei közé, attól sem félve, hogy hozzájuk kell érjen. Félretolta az útjából az egyik szörnyeteget, aki próbált ellenállni, de Allara fényét nem bírta elviselni, sikítva menekült az útból.

Aantarion beszorult. Nem tudott hova hátrálni, Allara ott állt előtte és csak a karját kellett kinyújtania, hogy hozzáérjen. Az éjfattyak zavartan morgolódtak körülöttük. Meg akarták védeni Antariont, de a parancs egyértelmű volt: nem bántathatják a fény úrnőjét és annak kíséretét.

– Nem félek tőled – suttogta Allara.

– Rosszul teszed! – vágta rá Aantarion. – Nem ismered az ő hatalmát! Itt lakik bennem. Én vagyok az út, amin keresztül a világba lép.

– Az ősi fényt uralom – emelte fel a hangját Allara. Kétségbeesés és szenvedély sugárzott belőle. – Jól ismerem a teremtés előtti erőket.

– De ő más! Ő végtelen!

– Kedvesem...

– Menj haza! – könyörgött Aantarion. – Kérlek!

– Azért jöttem, hogy itt maradjak veled. – Allara hangja határozott volt; nem tűrt ellentmondást. – A fény úrnőjével az oldaladon, örökké itt tarthatod Éjszárnyt. Csak bízz meg bennem!

Allara még egy lépést tett. Aantarion ezúttal nem húzódott el, csak a tekintetét vette le Allaráról, a sötétet nézte a nő feje felett. Úgy tűnt, a toun megtört a fényúrnő akarata előtt, a vágy, hogy újra együtt legyenek, túlnőtt a félelmen. Allara tett még egy lépést, már érezte a férfi leheletét a homlokán. Az éjfattyak nyüsztettek körülöttük, és Allara tudta, hogy rosszat sejtene. Hiszen, ha ő itt marad, rájuk, akik Aantarion támaszai voltak a sötétben, talán már nem lesz szükség.

– Oalinn! – szólt Allara. – Kísérd haza a többieket!

– Úrnőm... – kezdte Oalinn, de Allara nem tűrt meg ellenvetést.

– Tedd, amit mondtam!

Aantarion feje megmozdult. Merevsége elernyed, Allara felé fordult. A két kék szempár találkozott, megcsillant bennük a szerelem boldogsága.

– Bízz bennem! – mondta még egyszer Allara.

Ahogy az ajkaik összeértek, Aantarion szürke arcán fekete csíkok indultak meg, mint a hajszálerék, az állától végig a tarkója és a homloka felé.

Allara összecsuklott.

Az éjfattyak üvöltöttek, a fény szolgálói kétségbeesetten rohantak az úrnőjük segítségére.

Aantarion fakó szemére ráborult a sötétség, szája teljesen elfeketedett, majd nagyra nyílt. Sötétebbnél is sötétebb, sárszerű massa mászott ki belőle, mintha élne, majd torz szörnyeteggé állt össze.

– Vigyétek innét! – kiabált a toun, amikor a rémlény felállt előtte. A szörny dagadni kezdett, mígnem ki nem teljesedett, olyanná növe ki magát, mint éjfatty társai.

– Oalinn! – kiáltott újra Aantarion. – Vigyétek inn... – A hangja elcsuklott, újabb rettenet mászott elő a szájából. – Vigyétek! – kiáltott, amikor ez a szörnyeteg is a talajra ért. – Nem tudom, meddig tudom kordában tartani Éjszá...!

Elszabadult a káosz. A fény szolgálói Allara testét vonszolták kifelé, Aantarion Éjszárny sötét lelke ellen küzdött, a fattyak pedig körbeállták, hogy ha kell, életüket áldozzák azért, hogy Aantarion parancsát teljesítve, megvédelmezzék az ősi fény kíséretét.

Aantarion tovább torzult, fekete szeme egyre nagyobb lett, mígnem már arcának felét a két óriási golyóbis töltötte ki. Kezei elsötétedtek, karmok nőttek az ujjai helyén, és egész testét beborította egy fekete szárny.

– Nem! – hörögte Aantarion. Még egyszer, utoljára, megpróbálta kitaszítani magából a démont, de Éjszárny haragja most sokkal nagyobb volt, mint valaha. A fény úrnője reményt hozott az áldozata szívébe, és ezt a reményt kellett a démonnak elpusztítania.

Aantarion tudatát elnyomta Éjszárny akarata. Már csak a toun agya mélyén pislákkolt valahol egy emlék, ami jelezte, még él, és visszatértét követeli. Hagyatéka immár a fattyakban élt tovább, akik az ő lelkének szolgálói voltak, így sosem cselekedhettek az akarata ellen.

– Fussatok! – tört elő az egyik éjfatty szájából Antarion hangja.

A fény szolgálói futottak, és Aantarion, Éjszárny által uralt teste megindult utánuk. Nekiment az éjfattyak alkotta sorfalnak, szanaszét szaggatva minden olyan teremtményt, aki megpróbált szembeszállni vele. Karmai, fogai tépték a torz retteneteket, bőszen fröcskölve a sötétbe a kiszakított húst.

– Fussatooo...! – kiáltotta újra Aantarion egy fatty száján át, de a hang elcsuklott végül, ahogy Éjszárny alatt megrogyott a szörnyeteg nyaka, kioltva a sötétség szülöttjének életét.

Amikor a fény szolgálói elérték a vékony ösvényt, amely fölfelé kanyarodva kivezetett a sötétségből, már futni sem tudtak. Ott túl veszedelemes lett volna nem átgondolni minden egyes lépést. Vigyázniuk kellett Allara testére. Óvatosan lépegettek feljebb és feljebb, de reménytelen volt, hogy az éjfattyak serege kitart Éjszárny ellen, amíg felérnek a végtelen szurdokból a felszínre.

– Oalinn! – kiáltotta az egyik szolgáló.

Éjszárny áttörte magát az éjfattyakon. Veszett indulattal rohant az afránok után, hogy véget vessen minden életnek idelent.

Oalinn néhány társával az oldalán, szembefordult vele.

– Gyertek! – kiáltotta. – Feltartóztatjuk!

Ám mit sem ért a bátorsága, nem álltak mellé; menni kellett tovább, kivinni Allarát a sötétség birodalmából, mielőtt Éjszárny megkaparintja az ősi fényt, és hatalma felülmúlja az istenekét is.

– Futás! – ordította Oalinn.

Már a biztonság sem számított. Óvatlan afrán hölgyek zuhantak a mélybe, el-elcsúszva a keskeny peremen, a megmaradtak szó nélkül iparkodtak tovább. Ki kellett menekíteni az úrnőt.

Mögöttük sikoly tört fel, aztán még egy. Éjszárnyt a fény hátramaradt őrői sem tudták megállítani. Tört előre és elpusztított volna mindent, hogy Allarát elragadja.

– Oalinn!

Allara szólt. Erőtlen volt, de élt.

– Oalinn! Engedd ide hozzám! – búgta halkán. – Nekem kell szembeszállnom vele!

– Meg fog ölni! – ellenkezett Oalinn. – Túl gyenge vagy hozzá!

– Engedjétek ide!

Allara lábra állt. Szolgái félrehúzódtak, hogy ne legyenek Éjszárny útjában. A démon mit sem törődve az afránokkal, egyenesen a fény úrnőjéhez szárnyalt.

Amikor talajt ért, megállt. Fekete szemét Allarára szegezte.

– Add át a fényt, halandó! – hörögte.

Allara kihúzta magát.

– Soha! – mondta határozottan.

Éjszárny ráüvöltött, de Allara meg sem rezzent.

– Neked nincs tested! – mondta. – Ki itt állsz, nem a démon vagy! – Felmutatta a tükörkristályt. Abban nem a démoni szörnyeteg, de nem is az a szürke, sápatag férfi tükröződött, akivel Allara nem is oly rég beszélt. A tükörből maga a fekete toun, a büszke dalia nézett vissza. – Te Aantarion vagy! Te ejtetted foglyul a sötétséget, nem a sötétség téged! Emlékezz! Ott van benned a fény!

Aantarion szeme kitisztult. Megrázta magát. Egy pillanatra felébredt a hős, aki legyőzte Éjszárnyt.

Vészjósló visítás tört fel a torkából. Éjszárny nem adta magát könnyen.

A karmok lecsaptak, Allara mellkasán vér serkent, és az úrnő összerogyott.

– Nem! – kiáltott Aantarion. – Nem! Aantarion vagyok! Aantarion vagyok és legyőztelek, démon! Nyughass!

Éjszárny visított. A másik keze is lecsapni készült Allarára, de Aantarion ezúttal megfékezte a démont.

– Induljatok kifelé! – adta ki a parancsot. Azzal elrúgta magát a keskeny peremről és a mélybe zuhant. Elnyelte a sötét.

Allara ismét összeesett. Minden erejét elszívta a küzdelem. Kísérői megragadták és újra elindultak vele a fény felé. De már nem kellett rohanni, nem kellett újabb áldozatokat hozni.

Allarának negyvenhét kísérője maradt, akik megküzdve a szurdok sötétjével és keskeny ösvényével, kijuttatták a fényúrnőt a fekete homokú tengerpartra.

Aantarion tudata még viaskodott. A mély felé zuhanva üvöltött Éjszárnnal, aztán egy utolsó kiáltással ők is az eszméletlenség ölébe hulltak.

Mire a fekete toun magára talált a sötétség mélyén, Allara és társai már a hajón ringtak vissza a végtelen tengeren Jouwen felé. Ő pedig újra Aantarion volt, a férfi, aki Éjszárny gonoszságát tartja féken, önnön lelkében.

Körülötte az éjfattyak sűrögtek-forogtak, a toun testén esett sérüléseket nyalogatták fekete nyelvükkel.

– Köszönöm, barátaim! – adott hálát Aantarion. Halk, szerető morgás volt a válasz.

Aantarion felsóhajtott, könnycsepp futott le szürke arcán.

– Allara! – nyögte.

Ujjai kinyíltak. Közte ott ragyogott a tükörkristály, Kom ajándéka. Amikor a keze lecsapott, hogy sebet ejtsen a fényúrnőn, az isteni ajándék a karmai közt maradt, és magába itta Allara vérét. A tükörkristály a dicső daliát mutatta, a fekete tount, aki valójában volt.

– Aantarion vagyok! – mondta a sötétség ura. – Aantarion vagyok. Aa... Aa... Aantarion... ne... ne...

Felüvöltött. Az éjfattyak rémülten rebbentek szét. Aantarion pedig csak üvöltött és üvöltött. Végre megértette Mindentudó Kom szándékát, megértette a legördülő könnycseppben rejlő bánatot. Kom nem Allarának szánta ezt az ékszeret, hanem neki. A tükörkristálynak hozzá kellett kerülnie, hogy soha ne sötétíthesse el Éjszárny gonoszsága. Látnia kell magát, önnön fényét, mert ő a sötétség ura. Ezzel az isteni cseppel: örökkön örökké.

– Ő hogy van? – kérdezte Aantarion, amikor megnyugodott.

A tükörkristály válaszolt. Aantarion kardja fényében megtekinthette a hajót, benne Allarát, aki egy hordágyon pihenve immár biztonságban volt. Nem volt sok ereje, de élt. És ez volt a legfontosabb. Élt most, és él majd egy év múlva is, amikor újra eljön, immár nem a maradás szándékával, csak hogy vigaszt hozzon a végtelen sötétbe.

Eljön a rákövetkező évben is, és újra, minden évben, és bár egymáshoz nem érhetnek, fényessége és mosolya elég erőt ad majd Aantarion szívének ahhoz, hogy boldogságra leljen a reménytelenségben.

Allara megmentette őt.

Remy Dalmore

Dühös lélek

Jacob zihálva rohant, a bakancsára tapadt hó csúszott a kőfelületen. Huszonnégyig számolta a fokokat, aztán a fordulóban kifulladásra dőlt a rozoga fémkorlátnak. Mindegy, mennyi, nem meséli el otthon. Olivernek úgyszincs számfogalma, ahogy lépcsőzni sem fog soha.

Megborzongott, amint maga elé idézte a tizenhét éves fia értelem nélküli, üres tekintetét, és az emlék megsokszorozta azt a nyomasztó érzést, ami a roskatag, négyemeletes ház főbejáratán belépve elöntötte. A vibráló neontól kísértetiesnek tűnt a lépcsőház, csupán távoli neszek és halk beszédfoszlányok keringtek a cipőnyomokkal borított lépcsőfordulóban.

A hangokat követve felsietett a második emeleti lakásba, ahol egy nagydarab, egyenruhás férfi kéjes nyögdecseléssel az ajtófélfához dörgölte a hátát.

– Helyzet? – vakkantotta Jacob.

– Szar – nyögte Stork a harcsabajusza alól, és ellökte magát a rögtönzött vakarótól.

Jacob beljebb nyomult az apró lakásba. Egyből a nappaliba lépett, ahol Harvey és Tissia ácsorogtak a foszladozott, barna szőnyeg szélén. A doktornő ormóttan orvosi táskát szorongatott a kezében, és bár alig százhatvan centi volt, tűsarkú csizmája magasabbnak mutatta. Rövid, sötétbarna haja kissé kuszának tűnt, mintha az ágyból pattant volna ki a riasztásra.

Jacob érezte, hogy a nő látványától felgyorsul a szívverése, és az ágyéka feszülni kezd. Még mindig zavarba ejtette ez az élmény, pedig már egy éve nap mint nap átélte, mióta Tissia visszaköltözött Los Angelesből a szülővárosába, Belfairbe, hogy átvegye Dr. Harrisontól az orvosi praxist. A helyiek örömmel fogadták, mert az elmúlt tíz évben öt fiatal orvos járta meg a kisvárost, és mind ugródeszkának használta a belfairi munkát. De Tissia Amberman közülük való volt, a családja itt élt, így mindenki biztosra vette, hogy végre állandó orvosuk lesz.

– Nem gondoltam, hogy együtt töltjük az éjszakát – jegyezte meg a doktornő mellett álló Harvey. Két fejjel volt magasabb Tissianál. Délceg termetével, széles vállával és enyhén borostás, markáns arccával remekül mutatott a légiesen karcsú, apró alak mellett.

– Ilyen formában még elviselem – húzta el a száját Tissia.

– Legalább csinálj úgy, mintha élveznéd...

– Én is ugorjak ki a bőrömből örömben? – pillantott a nő az előttük heverő hullára.

– Hagyd abba, mert hányni fogok!

– Puding vagy, Harvey – sóhajtott Tissia.

Jacob úgy érezte, a doktornő flörtöl a fiatal zsaruval. Mellkasába ismét beleszúrt az a zavaró érzés, ami azóta kísértette, mióta idehelyezték az őrsre a nála tizenöt évvel fiatalabb Harvey Simpson, aki korban pont összeillett Tissiaival.

– Legalább pityereghetnél, ahogy minden normális nő... – méltatlankodott Harvey.

– Orvos vagyok. Nem ijedek meg egy hullától.

– És a természetfölötti?

– Mióta jobban megismert, már nem retteg tőlem.

– Lebuktál, Dr. Amberman, bár eddig is sejtettem, hogy istennő vagy! – Harvey megkerülte a hullát, és fotózni kezdett a kezében tartott fényképezővel. – Szegény pasas! A magam részéről gyűlölöm, ha ártatlant bántanak, pedig van rutinom. Kölyökként dolgoztam vágóhídon, aztán hullaházat takarítottam...

– Bravó! – fintorodott el Tissia. – Én meg bébiszitterkedtem tizenévesen, az is szörnyű volt. Mondjuk, hentesmunkát biztos nem vállaltam volna.

A nő észrevette Jacobot. Tekintetük összeakadt, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha Tissia zavarba jött volna, de aztán rendezte vonásait.

– Üdv, Sanders nyomozó! Az biztos – mutatott a tetemre –, hogy az áldozat férfi. Első ránézésre nincs rajta más külsérelmi nyom, szóval vagy bedrogozták, vagy még élt, amikor megnyúzták. Ha engem kérdezel, nem végeztek túl szakszerű munkát.

Jacob tekintete a szőnyegre siklott, ahol egy véres emberi torzó hevert a bejárattal szemben. A testről néhány helyen szabadon lógó inak azt az illúziót keltették, mintha éppen apró csápokat próbálna növeszteni. A fejtetőn maradt hajas fejbőr első pillantásra molyrágta sapkának tűnt, ősz hajszálak meredeztek róla. Az orr torz, hegyét vesztett kúpként emelkedett ki az arcból, és a szemüregekből bizarr üveggolyóként dülledtek elő a vérekes, barna szemek. A bal kar a fej alá simult, a jobb egy vérfoltokkal tarkított, fehér plüssmacskát szorított a mellkashoz, a két láb kissé behajlítva hevert egymáson. Az ágyékrészt egy fehér rongydarab fedte, mintha a gyilkos szemérmesen eltakarta volna az áldozata nemiszervét.

– Mi az ott rajta? – kérdezte a hulla ágyékára mutatva Jacob.

– Valami lepedő lehet, ilyen... pelenkafélének használta a gyilkos – magyarázta Tissia.

– Mikor történt? – A vacsorára evett lazacsaláta fordult egyet Jacob gyomrában. Elkapta a tekintetét a hulláról.

– Egyelőre fogalmam sincs – tárta szét a karját a doktornő. – Mínusz öt fok van, a ház elhagyatott, nincs fűtés, a hideg konzerválta a testet. Valószínűleg nem itt csinálták, és a konyhában vagy a fürdőben sincs nyoma vérnek.

– Ki jelentette?

– Egy kis ribi – felelte Stork. – Biztos itt lövi be magát... A Cronos lány. Jacob gyomra összeugrott a név hallatán.

– Meghan Cronos? – kapta fel a fejét Tissia is.

– Ismered? – kérdezte a bajszos zsaru.

– Igen, de még kicsi volt, amikor utoljára találkoztam vele.

– Szerencsére mostanában mi se nagyon láttuk errefelé. Balhész a csaj...

– Ott voltam, amikor megszületett – vágott a szavába Tissia ridegen. – Akkor döntöttem el, hogy orvos leszek.

– Legalább tett valami jót is az emberiségért – mosolyodott el Harvey.

– Utal bármi az áldozat kilétére? – emelte meg kissé a hangját Jacob, hogy ismét magára vonja a figyelmet.

– Van egy tippem – pillantott Jacobra Harvey, majd az áldozat térdére mutatott. – A hullánk neve feltételezhetően Jeffrey Layton. Két hete nem ment haza a munkából. A felesége szerint máskor is le szokott lépni, de ilyen sokáig még volt távol. Layton térde évekkal ezelőtt megsérült, protézist építettek be neki.

– A megnyúzott áldozat térdében is protézis van – mormolta maga elé Tissia bólogatva.

– Ellenőrizzétek... – kezdte volna Jacob, de Stork a szavába vágott.

– Az összes lakás üres, elvittek mindent, teljesen lerabolták, tavasszal bontják a házat. Talán a szőnyeg sem idevaló. Kevés nyomunk lesz, ha nem jutunk előre az áldozattal.

– Ha elvitték a hullát, csináljatok még pár képet, és reggel keresd meg az előző tulajt! Kérdezz rá a szőnyegre és nyomozzatok le, hol lehet ilyen plüsst kapni!

Az orvosi váró kihalt volt, a fényes csempe bántóan verte vissza a lámpák fényét. Jacob egy sarokban állva bámult ki az ablakon. Odakint szélrohamok tépázták a fákat, a hó hol gyengébb, hol erősebb ostromot indított a kihalt utak ellen. Már csaknem dél volt, de a városban olyan félhomály honolt, mintha még hajnal lenne, a sápadt napkorong erőlködve próbált fényt csempészni a járdákra.

A nyomozó ráhajolt a telefonjára. Halkan beszélt, de úgy érezte, a csupasz, fehér falak felerősítik a hangját.

– Sajnálom, Linda!

– Megígérted! Oliver számított arra, hogy vele töltöd a napot.

– De hát azt sem tudja, ki vagyok! – csúszott ki Jacob száján.

Linda pár másodpercig hallgatott.

– Mikorra érsz haza? – kérdezte aztán rideg hangon.

– Nem tudom, elég bonyolult ügybe csöppentem.

– Annyira bonyolult, hogy hajnali kettőkor, titokban kellett kilopódnod a házból?

– Riasztást kaptam....

– Felöltözöm és jövök – kukkantott ki a rendelő ajtaján Tissia, majd rögtön vissza is húzódott a vizsgálóba.

– Francba! – csúszott ki Jacob száján önkéntelenül.

A vonal túlsó végén hirtelen túl nagy csend lett. A férfi elrántotta a fülétől a telefont, a kijelzőre pillantott, majd kapkodva újratárcsázta a felesége számát. Linda nem fogadta a hívását.

– Az istenit! – csattant fel dühösen.

– Miért kerestél? – Tissia hangja hidegen csengett, amint fél kézzel a kabátját gombolgatva megállt mellette, a másikban az orvosi táskáját szorongatta.

– Beszelnünk kell – sóhajtotta Jacob, és a zsebébe süllyesztette a telefont.

– A jelentés délután négyre az asztalodon lesz.

– Mi bajod van velem?

A doktornő eddig is hűvösen reagált a bókjaira, de általában barátságos volt. Viszont már több mint három hete elutasítóan viselkedett vele, ellenben Harvey-val mintha egyre közelebb kerültek volna egymáshoz. Jacob nem akarta harc nélkül átengedni a terepet a fiatalabb zsarunak, magában terveket kovácsolt, hogyan tudná eltávolítani az őrsről. Ha Harvey eltűnik a képből, Tissia talán feladja a tartózkodását vele szemben, és akkor...

– Semmi – szakította ki a gondolataiból a doktornő. – De ne hívj tízpercenként, és... ne gyere ide többet!

– Harvey miatt? – Érezte, hogy a hangja vádlón cseng.

– Nem, magam miatt – dünnyögte Tissia a kabátujját igazgatva.

– Ha adnál egy esélyt...

– Hagyj békén, Jacob! Nincs szükségem szőke hercegre.

– Csak egy okot mondj, ami ellenem szól!

– Oké! Nő vagyok.

Jacob nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna.

– Ha csak ez a baj...

– Nem csak ez a baj! – csattant fel Tissia.

– Ha jobban megismernél...

– Nálam akkor sem lenne esélyed.

– Miért, mi a baj velem? – kérdezte kétségbeesetten Jacob.

– Veled semmi – rázta meg a fejét Tissia. – Beszéltél a feleségeddel?

– Miről?

– Beszélj vele, amíg késő nem lesz! – lépett az ajtóhoz Tissia. – Ennél többet nem mondhatok.

Jacob a karjánál fogva visszarántotta.

– Mit jelentsen ez?

– Engedj el! – förmedt rá Tissia.

– Stork próbált utolérni – csattant Harvey hangja a nyitott ajtóból –, de foglalt voltál.

Jacob elengedte Tissia karját, és a nő kopogó cipősarokkal rohant ki a váróból. Ezúttal Harvey nyúlt utána, hosszú ujjai a doktornő vajszerű kabátjába akaszkodtak.

– Találtunk egy újabb hullát a Rókavárnál. Ott lakik a tegnapi lakás tulajaja.

– Az John Riffo vadászkunyhója – motyogta Jacob, a hátán jeges gleccserként gördült végig a balsejtelem.

Megremegett. Aznap ez volt a második név, ami mintha a múlt vádló ujjaként bökte volna mellkason. A parkolóban álló rendőrautó felé lódult, a többiek követték.

Az erdő a szigorú arcát mutatta, a fák kopaszon meredtek a szürke ég felé. Némaságba burkolózott a táj, csupán a vékony réteg hó ropogott a cipők talpa alatt, amint a háromfős csapat a kis erdei ösvényen a vadászkunyhó felé igyekezett. Nem kellett sokat gyalogolniuk, a műúttól alig háromszáz méterre, a fák ölelésében álldogált a hóval borított tetejű gerendaházikó.

Jacob vadregényesnek találta volna a környéket, ha az épület bejárata mellett nem hevernek dugig tömött, kék színű szemeteszsákok. Némelyiket már megrágta az idő vasfoga, vagy talán az erdei állatok vették birtokba; a levél nélküli bokrok között virított a kiborogatott, széthúzkodott szeméthalom.

Stork a bejárathoz vezető lépcsőtől tisztos távolságban támaszkodott egy tölgyfa törzsének. Szőrös arcán szinte virított a megkönnyebbülés, amint a közeledő csapatot meglátta. Nem sok időt hagyott nekik a bámészkodásra, ellökte magát a fától és eléjük sietett.

– A frász kerülgetett itt – dünnyögte sápadtan.

Jacob félretolta, és felsietett a kunyhó bejáratához vezető három korhadó lépcsőfokon. Belökte az üveg nélküli ajtót, belépett a helyiségbe, majd a döbbenettől hátratántorodott.

Odabent mintha még hidegebb lett volna, mint a szabadban, de Jacob nem a mínuszoktól borzongott. Közvetlenül az ajtóval szemben egy karácsonyfa állt, ám nem angyalkák és színes gömbök, hanem emberi testrészek voltak felaggatva rá. Jacob a csillogó szalaggal felkötött szemgolyókat egyértelműen be tudta azonosítani, ahogy a fa tetejére tűzött emberi szív felismerése sem okozott gondot. A kézfejből kiszaggatott véres ujjak lágy részét gemkapoccsal szúrták át, mielőtt felakasztották őket, a girland gyanánt a fa köré tekert, enyhén fodrozódó bélfüzér zöldes-szürkés árnyalata beleolvadt a tűlevelek armadájába.

Tissia türelmetlenül félretolta Jacobot, beljebb nyomult, és körülnézett.

– Te jó ég! – nyögte a fára pillantva.

– Mi a... franc ez? – kérdezte Jacob. – Hol van Riffo?

– Ha jól látom, ott – mutatott a helyiség belseje felé Tissia, és gyors léptekkel megkerülte a fát. Jacob követte, majd megtorpant a kormos kandalló előtt heverő test láttán.

Riffo a hasán feküdt, valamennyi ujja tőből hiányzott. A jobb karjával egy vérmaszatos, barna plüssmacskát szorított magához, mintha attól várna védelmet. Jacob tekintete a kissé távolabb heverő, véres harapófogóra siklott, majd a férfi fejére. Szemgolyó helyett vörös szélű, sötét üregek meredtek rá, a koponyán látható, alvadt vérrel borított seb jelezte a fül egykori helyét. A test csaknem meztelen volt, csupán a fenekét fedte egy mocsoktól elszürkült, valaha fehér lepel maradványa, melyen a hosszú szakadásnyomok követték a férfi hátán futó véres csíkokat.

– Ez Riffo – bólintott Tissia, majd ismét a fára pillantott. – És fogadni mernék, hogy a fán is az ő testrészei lógnak.

– Megkorbácsolták – állapította meg Harvey. – Szöges korbáccsal...

– Miből gondolod, hogy szöges volt?

– Láttam már ilyet – vont a vállát Harvey.

– A hullaházban?

– Los Angelesben, de ne akard tudni minden titkomat! – dünnyögte Harvey, majd a fán lógó szemgolyóra pillantott. – Szemet szemért...

– Kezdek félni tőled.

– Nincs rá okod – vigyorodott el a férfi –, hacsak nem belezel ki embereket.

– Ami azt illeti, szoktam.

– Jó, neked megengedem.

– Imádom a nagylelkűségedet – fintorgott Tissia a hulla mellé guggolva, és a csuklón jól kivehető kötélnyomokra mutatott. – Megkötözték és megkínózták.

– Mi az a ruha rajta? – kérdezte Jacob közelebb hajolva.

– Első ránézésre mintha... őt is bepelenkázták volna.

– Vicces fickó a gyilkosunk – csóválta meg a fejét Harvey.

– Inkább elmebeteg – állapította meg Tissia. – A másik áldozat is be volt pelenkázva. Ilyet normális ember nem csinál.

– Hacsak nem nagyon dühös.

– Nem hinném – rázta meg a fejét a doktornő. – Aki nagyon dühös, az hirtelen felindulásból cselekszik, és nem áll neki pelust hajtogatni, meg karácsonyfát díszíteni.

– Talán üzeni akar vele – vont a vállát Harvey.

– Igen, mondjuk azt, hogy... – Tissia felpillantott. – Állíts meg, mert örült vagyok!

Jacob összerándult a szavak hallatán, a tekintete összeakadt a doktornőével. Nem tudta megfejteti, mi lapul a búzakék szempár mélyén, mely egyszerre tűnt irgalmat nem ismerőnek és szánakozónak. Ez a kettősség összezavarta, kapkodva nyúlt a telefonjáért.

– Már szoltam a helyszínelőknek – lépett mellé Stork, elérve a mozdulatot.

Jacob bólintott, és kisietett a helyiségből. Míg körbejárta a házat, legalább tízszer hívta Lindát, de a felesége most sem vette fel a telefont.

Tissia a lépcsőfeljáró alján a korlátnak támaszkodott, mindkét kezével a táskáját szorongatta, miközben a néma erdő mélyére bámult.

– Tudom, mire gondolsz... – lépett mellé Jacob, de a doktornő leintette.

– Beszélj a feleségeddel!

– Nem érem utol. De ugye, nem hiszed, hogy...

– Nem hiszek semmit, de volt pár hasonló ügyem Los Angelesben. Majdnem biztos, hogy a gyilkosságokat egy terhelt elméjű ember követte el, Linda pedig hetek óta nem szedi a gyógyszereit.

Jacob döbbenten bámult rá.

– Honnan veszed? – nyögte néhány másodperc hallgatás után.

Tissia lesütötte a szemét, és megcsóválta a fejét.

– Már így is többet mondtam, mint amennyit szabad lett volna.

Megfordult, és besietett a házba.

Jacob enyhén gutaütötten támaszkodott a korlátnak, miközben próbálta felfogni a történeteket. Aztán elöntötte a harag, az a mérhetetlen gyűlölet és keserűség, ami azóta nem tört rá, mióta Tissia visszatért a városba. Amikor először megpillantotta a fiatal nőt, úgy érezte, mintha kitárták volna a pokol kapuját, hogy ő ki tudjon sétálni rajta. És indult volna, még hozzá hatalmas lépéssel, de... visszarántotta egy láthatatlan lánc, soktonnás titok, amellyel egykor a kárhozathoz bilincselte magát.

Gondolatait Stork szakította félbe, amint komor képpel kinézett a bejárati ajtón.

– Őrnagy, gond van!

– Nem mondd? – morogta rosszkedvűen.

Az ösvény felé pillantott, ahonnan hangos méltatlankodás foszlányai szűrődtek át a fák ágai között; a helyszínelők közeledtek. Kedvetlenül ellökte magát a korláttól, majd becammogott a házba. Tissia és Harvey olyan izgalommal járták körbe a karácsonyfát, mintha ajándékot sejteneének a tűlevelek mélyén.

– Tizenhét – mondta Harvey.

– Tizennyolc – helyesbített a doktornő sápadt arccal.

– Mi történt? – kérdezte Jacob rekedten; igyekezett nem tudomást venni a groteszk díszekről.

– Tizennyolc ujj van a fán – világosította fel Tissia. – Mind kézről származnak, és a megnyúzott áldozat valamennyi ujja a helyén volt.

– Ez azt jelenti, hogy...

– Vélhetően van egy harmadik hullánk is – bólintott komor tekintettel a doktornő.

A helyszínélés sokáig elhúzódott, késő éjszaka lett, mire Jacob hazaért. Ez megkönnyebbüléssel töltötte el, most semmi kedve nem volt boldog családapát játszani. Akárhányszor leült a fia mellé, hogy elmesélje a napját, Oliver mindig ugyanabban a pózban, félrebillent fejjel, lógó nyelvvel bámulta a falat.

Halkan nyitott be a házba, ledobta a kabátját a kanapéra, majd a konyha felé vette az irányt.

– Most már ez lesz? – csattant a háta mögött az éles hang, miközben fényárba borult a helyiség.

Jacob rajtakapottan megpördült.

– Tessék?

– Nem elég, hogy éjjel kiszöksz, de este sem jössz haza?

– A francba is! – horgadt fel Jacob, miközben végignézett a feleségén.

Agártermetű – a nagymama így nevezte, amikor bemutatta neki Lindát. A felesége nemcsak magas és vékony alkatú volt, de hosszúkás, csontos arcából feltűnően állt ki a jókora, egyenes orr.

– Inkább arra válaszolj – dörrent rá Lindára –, hogy miért nem szeded a gyógyszereidet!

– Ezt honnan... – lépett hátra elsápadva a nő, azután megrázta a fejét. – Ehhez nem volt joga!

– Válaszolj!

– Nem volt joga! – sziszegte kivörösödő arccal Linda. – Tudtam! Nála voltál az éjszaka, meg akar szerezni magának...

– Fejezd be! – csattant fel Jacob. – Semmi közöm a doktornőhöz, Tissia jót akar...

Linda keserűen felkacagott.

– Úgy, hogy baszatja magát a férjemmel? Leszopott, ugye? Nyalta a faszodat...

– Te teljesen megbolondultál!

– Neeem – kuncogott a nő. – Te örültél meg, amikor megkúrtad azt a ribancot. Azt hiszed, nem vettem észre? Mindent tudok, Jacob. De ennek vége! Helyrehozom a dolgokat, és újra boldogok leszünk.

– Legalább magadnak ne hazudj! – rázta meg a fejét komoran Jacob. – Mi sosem voltunk boldogok...

– De most azok leszünk. – Linda üdvözült mosollyal a hasára simította a kezét. – Gyereket várok!

– Mi? – Jacobnak olyan idegenül hangzott a saját üvöltése, mintha kettejükön kívül másvalaki is lenne a nappaliban, és az ordítana.

Linda hadarva magyarázkodott.

– Most nem lesz baj a babával, nem szedek semmit.

– Az tök mindegy! Negyvenhat éves múltál és elmebeteg vagy! Egy újabb hülye gyereket szülsz majd!

– Ne nevezd így Olivert! – csattant fel a nő.

– De hát, ez az igazság! Az ott fent – mutatott Jacob a gyerekszoba irányába –, csak egy zsák krumpli, amit pakolászunk egyik sarokból a másikba! Miattad lett ilyen, mert eltitkoltad, hogy skizofrén vagy! És most megint ezt akarod csinálni? – Hirtelen nyugalom szállta meg. – Én ebben nem veszek részt, nem csinálom még egyszer.

– Nincs választásod...

– De van – felelte Jacob immár hideg, érzelemmentes hangon, miközben a kabátjáért nyúlt. – Elmegyek.

– Nem mész sehova! – Linda hangja ezúttal úgy vágott, mint a borotva, erő és elszántság csikorgott a szavaiban. – Ha azt hiszed, hogy azok után, amit érted tettem, leléphetsz azzal a ringyóval, nagyon tévedsz!

– Te soha nem tettél értem semmit!

– Csupán falaztam neked egy gyilkossági ügyben. Tizennyolc éve bedrogoztad és megerőszkoltad Alecta Cronost...

– Hozzá se értem!

– De én azt fogom mondani, hogy megtetted! – vicsorgott Linda. – A többiek pedig mind az öten rád vallanak majd, hogy mentsék a bőrüket, és igazolni fogja őket, hogy eltussoltad az ügyet.

– Senki nem hisz majd neked – felelte Jacob lassan tagolva a szavakat –, mert örült vagy. Ráadásul Riffo és Layton halottak. – Mintha korbáccsal vágta volna végig a testén, úgy jött a felismerés. – És talán... a többiek is – motyogta maga elé meredve, aztán újra a feleségére kapta a tekintetét. – Mi a faszt csináltál?

– Én nem... semmit! – rázta meg a fejét Linda értetlenül.

– Úristen! – kapott a homlokához Jacob. – Egy örültet keresünk, és Tissia biztosan felvezette az orvosi kartonokra, hogy nem szeded a gyógyszereket!

– Miért hiszel annak a ringyónak?

– Mert tényleg nem szeded a gyógyszereket! – üvöltötte Jacob.

– A baba miatt, de jól vagyok!

– Nem vagy jól! Mindkét hullát bepelenkázták, te meg terhes vagy, baszod! A kurva életbe, Tissia megmondta, hogy baj lesz...

– Csakhogy a te Tissiad pocsek orvos! Egy éve hallgatom a rinyálását, hogy ő nem tud rajtam segíteni, és valamiért mindig oda lyukadunk ki, hogy szart sem ér az életem.

– Ilyet ő sosem mondana!

– Tényleg? Nemrég megfenyegetett, hogy bevitet a diliházba, mert tart tőle, hogy öngyilkos leszek.

– Mivel rajta van a kórlapodon, hányszor próbálkoztál...

– Az évekkel ezelőtt történt, Jacob! Az a ringyó el akar távolítani az útból, hogy le tudjon rád csapni, mert irigykedik rám...

– Szart sem irigyel tőled, Linda! Viszont legalább három ember meghalt, és ha valóban a Cronos ügy tanúi voltak... Te is vallomást tettél tizenhét évvel ezelőtt, az adataid benne vannak a központi rendszerben, ahogy a többieké is! Szerinted meddig tart a szövetségiéknél eljutniuk hozzánk?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz!

Jacob beleöklözött a falba, a gipszkarton beszakadt az ütés nyomán.

– Mindig ezt mondd, bassza meg! – ordította. – Te soha nem tudsz semmiről, letagadod a faszágaidat! A betegség mögé bújsz, és azt hiszed, ezzel mindent elintéztél! Belegondoltál, hogy mi lesz a gyerekekkel? Te diliházba kerülsz, én meg megyek a dutyiba! Olivert elviszik egy intézetbe, idegenek közé kerül. Azt csinálnak majd vele, amit akarnak, mert még szarni sem tud egyedül!

– Nem – suttogta Linda a fejét rázva. – Nem, nem, nem... – ismételve eszelős félelemmel újra meg újra, egyre hangosabban, míg végül már sikoltott. – Nem!

Jacob nem várta meg a folytatást. Kirohant a házból, és már jócskán maga mögött hagyta az otthonát, amikor ráébredt, hogy százhetvennel száguld a város utcáin. Levette a lábát a gázzól, és próbált rendet tenni zakatoló gondolatai között.

Fogalma sem volt, mi kattanhatott be a felesége agyában, ami a gyilkosságokra sarkallta. Talán zsarolni akarja, mert sejti, hogy Tissia sokat jelent neki? Ha valóban a Cronos ügy tanúi a hullák, a szövetségek rá fognak jönni, mi a kapcsolat az áldozatok között, és szinte biztos, hogy szemet szúr majd nekik Linda betegsége. Ráadásul a felesége terhes, és a hullák mellett talált tárgyak egyértelműen ráterelik majd a gyanút. Ki fogják kérni az orvosi kartonokat, és csak a jó ég tudja, hogy a felesége beszélt-e Alecta Cronos haláláról Tissianak. Abban biztos volt, hogy a doktornő erről csak akkor adna információt, ha a hivatalos végzést lobogtatva kérné.

Feltételezvé, hogy a titokzatos ujjak tulajdonosa is halott, eddig három hulla van, tehát ha valóban az a tizennyolc évvel ezelőtti eset áll a háttérben, akkor a Cronos ügy két szemtanúja talán még él. Ha találna egy gyanúsítottat és egy indítékot, ami képes tévútra vezetni a mostani nyomozást, le tudná zárni ezt az ügyet anélkül, hogy a felesége neve egyáltalán felmerülne.

Elgondolkodva meredt ki a szélvédőn, majd Stork számát tárcsázta.

– Mi van? – mordult álomittas hangon a férfi a telefonba.

– Kellenének az eltűnt személyek adatai három hónapra visszamenőleg...

– Jeffrey Layton, Alica Bell és Rupert Holgerson – felelte habozás nélkül Stork. A Holgerson név hallatán Jacob hátán végigfutott a hideg. – A Bell lány pár napja tűnt el, de állítólag látták Denverben, a pasijával lépett le.

– A másik kettő?

– Holgerson és Layton eltűnését két hete jelentették. Mivel mindkettő ellen eljárás folyik, feltételeztük, hogy együtt léptek le, és kiadtuk az országos körözést.

– Nézz utána Dr. Robert Fertigne-nek és Sebastian Foyle-nak! – kérte Jacob rekedten, majd lebetűzte a neveket.

– Rendben – felelte Stork. – Közben megjöttek a helyszínelés adatai. Nincs ujjlenyomat vagy értékelhető nyom, viszont Riffó laptopja tele van pornóképekkel.

– Na és?

– Találtunk egy képet Meghan Cronosról. A kunyhóban készítették.

Jacob döbbenetesen hallgatott egy sort, majd belevakkantott a telefonba:

– Hozzátok be a ribancot! Most, mielőtt megint eltűnik!

Válaszként csupán mordulás hallatszott. Jacob bontotta a vonalat, és elgondolkodva meredt maga elé. Az események talán mégiscsak jó irányba haladnak, hiszen Meghan Cronos több szálon is érintett az ügyben. Egyrészt ő találta meg az első hullát, másrészt az anyja miatt rá lehetne húzni a vizes lepedőt, bár igaz, alig volt kétéves, amikor Alecta meghalt. Viszont indítékként meg lehetne nevezni a bosszút. A fényképet bizonyítékként használhatják, és ki tudja...

Nem voltak kétségei afelől, hogy Linda követte el a gyilkosságokat, de a Cronos lány kihallgatása akár még meglepetéssel is szolgálhat. Riffóról köztudott volt, hogy nagydumás, és egy friss puncsi talán elég indoknak tűnt, hogy kinyissa azt a lepcsés pofáját.

Gyorsított, és a kapitányság felé fordította a kocsit, közben elmélázott a múlton.

Átkozta a napot, amikor egy hosszú kapcsolat és egy durva szakítás után elfogadta a felkínált állást Belfairben. Az új társával hamar megtalálták a közös hangot, Sebastian Foyle is a harmincas évei elején járt, és Jacobhoz hasonlóan szórakozásra vágyott.

Linda ekkoriban a városka egyik bárjában, a Lila Lapokban dolgozott pincérnőként, ahogy a nála tíz évvel fiatalabb Alecta Cronos is, aki a bár fölötti bérlakásban lakott a zabigyerekével. Jacobnak első pillantásra megtetszett az ébenhajú, tejfehér bőrű fiatal lány, de az többször is durván visszautasította közeledését. Ellenben Lindával, aki viszont mindent megtett, hogy felhívja magára a jóképű zsaru figyelmét. Jacobnak nem tetszett különösebben a csontos szőkeség, ám egy búfelejtő estén mégiscsak összegabalyodott vele.

Aznap karácsony másnapja volt, és már azelőtt is jócskán whiskyztek Sebastiannal és a fiatal helyi orvossal, Dr. Fertiggel, hogy beestek volna a Lila Lapok csilingelő üvegajtaján. Hozzájuk csapódott három helyi srác, aztán iszogatás közben Layton zsebéből előkerült pár pirula. Jacob később nem emlékezett rá, hogy bevett-e a drogból, ahogy arra sem, hogy kerültek a bár fölötti lakásba. De Alecta Cronos sikolyai még napokkal később is a fülében csengtek. Azt nem látta, hogy mi történt, mert a farkán vadul lovagló Lindával volt elfoglalva, ám emlékezett a kárörömrre és a kéjre, ami a másik szobából érkező hangok hallatán borzongatta a testét. Boldog volt, hogy törleszthet annak a ringyónak, aki visszautasította, és élvezettel hallgatta a lány fájdalmas kiáltásait.

Aztán hajnalban jött a kijózanodás pillanata, amikor elborzadva szemlélte a kicsavart végtagokkal, törött medencecsonttal heverő, véres testet a szőnyegen, és a következményeken járt az agya. Végül drogtúladagolásnak álcázták az esetet. A három helyi férfi tanúsította, hogy Alecta droghasználó volt, a doki pedig kiállította az erről szóló jegyzőkönyvet. Mivel Alecta Cronos alig tizenhat évesen, ismeretlen apától szült, a helyi anyukák féltve óvták tőle a lányait és fiaikat, így a fiatal nőnek nemigen volt társasága, és senki nem kérdőjelezte meg a halál okát.

Jacob megborzongott az emlékek hatására, az ágyéka fájdalmasan lüktetett. Fél kézzel megtapogatta a nadrág alatt meredező farkát, majd a kapitánysággal szemben álló, fehér épületre pillantott, ami az orvosi rendelőt rejtette.

Jó lenne látni Tissiát...

Leparkolt, kiszállt a kocsiból, és éppen indult volna a túloldalra, amikor egy rendőrautó kanyarodott az övé mellé. Elég volt egy pillantást vetnie a hátsó ülésen kuporgó alakra, és villámgyorsan az alteste elé rántotta a kabátját.

Meghan Cronos szállt ki a rendőrautóból, a fejére húzott kapucni alól kilógtak hosszú, sötét tincsei. Görnyedt tartással hagyta, hogy a mellette lépdelő Harvey bevezesse az örsre. Jacob intett a kollégájának, majd követte őket Stork íróasztalához.

– Vidd a kihallgatóba! – vakkantotta.

– De előbb fel kellene venni a személyes... – hápogott Harvey, ám Jacob türelmetlenül ráförmedt.

– Ráér. – Storkhoz fordult: – Van hír az áldozatokról?

– Egyeztettük az adatokat – bólintott a nagydarab zsaru. – A fán lévő ujjak egy része Rupert Holgersoné, az ujjlenyomata egyezik. A megnyúzott test egyértelműen Jeffrey Laytoné, a térdében lévő protézis ezt igazolja. De a biztonság kedvéért DNS vizsgálat is készül. – Egy A/4-es lapot nyújtott oda Jacobnak. – Ez a kép volt John Riffo gépén.

Jacob szíve hatalmasat dobbant a nevek hallatán. Tehát nem tévedett! A hullák valóban a Cronos ügy szemtanúi.

A képet vizsgálva megállapította, hogy évekkel ezelőtt készült. Meghan Cronos arca még a kölyöklányok báját hordozta, talán tizenkét éves lehetett. A haja éppen csak a válláig ért, és zavart, szorongó tekintettel bámult a kamerába. Csupán egy zoknit és egy szandált viselt, miközben a könyökére támaszkodva, széttárt lábbal hevert az ágyon a kamerával szemben. Az ágy végében egy öregember ült félmeztelenül, és éppen sörösüveget emelt a szájához.

Jacob érezte, hogy ismét feszülni kezd a farka. Idegesen felsóhajtott. Meghan nagyon hasonlított az anyjához, már olyan fiatalon is ugyanaz a komor dac ült a tekintetében, mint egykor Alectáében.

– Nem mostani kép – ingatta meg a fejét Stork. – Az ott a háttérben a lány nagyapja, Castor Cronos. Riffo ivócimborája volt, tavaly halt meg, állítólag ő az apja a Cronos lánynak.

– Mármint... a saját unokájának? – kérdezte Harvey ökölbe szorított kézzel, az arca hullasápadttá vált.

– Igen – bólintott Stork. – De ez csak pletyka, a franc tudja, hogy igaz-e.

– Féreg! – köpte a szót a fiatal zsaru a képre meredve. – Remélem, kínok közt döglött meg...

– Hol az orvosi jelentés? – vakkantotta oda neki Jacob.

– Tissia még nem...

– Hívd fel Dr. Ambermant – vágott közbe alaposan megnyomva a doktor szót –, és kérd el tőle a jelentést! Még ma le akarom zárni ezt az ügyet.

– Mi? – kérdezte hökkent képpel Harvey. – De milyen bizonyítékok alapján...

– Fél órán belül kérem a jelentést! – förmedt rá Jacob ingerülten, majd nagy léptekkel a kihallgatóba sietett, és miután jó erősen bevágta maga mögött az ajtót, levetette magát az egyik székre.

A vele szemben ülő lányra pillantott, és érezte, hogy a gyomra remeg az idegességtől. Máskor talán másképpen csinálta volna, türelmesen csalja csapdába Meghant, akár a pók a legyet, de most... Csak arra tudott gondolni, hogy fogy az idő, és ha nem csinál valamit, a szövetségek kopogtatnak majd az ajtaján.

Meghan lehajtotta a fejét, maga elé meredve ült, hosszú, sötét haja eltakarta az arcát. Jacob odatolta elé a képet, és pattogó hangon faggatni kezdte:

– Ugye, tudja, hogy miért van itt?

Nem érkezett válasz.

– A hallgatással csak ront a helyzetén – folytatta Jacob a puhítást. – Maga találta meg Layton hulláját, és köze volt Riffóhoz is. Miért ölte meg őket?

A lány meg sem rezzent, és Jacobnak hirtelen átfutott az agyán, hogy Meghan talán nem is hallja, amit mondanak neki. Vagy az is lehet, hogy be van löve, és akkor teljesen mindegy, hogy mit mond, mert később támadható lesz a vallomása.

Egyre kétségbeesettebben kérdezősködött.

– Tisztában van azzal, hogy megnehezíti a saját helyzetét? Ugye tudja, hogy a bíró értékelni fogja, ha együttműködik a hatósággal? Miért ölte meg Riffót és Laytont?

Meghan továbbra is némán, mozdulatlanul ült, és Jacob hirtelen ráébredt, hogy nem fogja tudni megtörni. Az idegei immár pattanásig feszültek, a szeme előtt vörös karikák ugráltak, és ugyanaz az engesztelhetetlen düh fortyogott a bensőjében, amit akkor érzett, amikor Alecta Cronos visszautasította.

– Téged is megbaszott a nagyapád? – kérdezte Jacob hirtelen tegezésre váltva, és áthajolt az asztalon. – Tetszett a fasz, ugye?

A lány lassan felemelte a fejét, a tekintetében ugyanaz a mély gyűlölet és megvetés honolt, mint annak idején az anyjában. Jacobnak nem volt ideje visszahökölni, olyan hirtelen érte a köpés; az arcát beterítette a langyos nyál.

– Te kis... – ordított fel az orrához kapva, ám ekkor kicsapódott a helyiség ajtaja, és Tissia viharzott be rajta.

– Mi folyik itt? – kérdezte metsző éllel a hangjában a doktornő.

– Ide nem jöhetsz be! – pördült felé Jacob.

– Tudom, mit akarsz elérni, és most szólok, hogy nem fog sikerülni!

– Mi a szarról beszélsz?

– Keress más bűnbakot Meghan helyett! – Tissia tekintete villámokat szórt, ahogy közelebb lépett az asztalhoz. – Mondjuk, ott van mindjárt a feleséged...

– Lindának semmi köze ehhez az ügyhöz!

– Akkor, gondolom, nem fog zavarni, ha kiadom a szövetségieknek az orvosi kartonjait!

– Ehhez nincs jogod!

– Ahogy neked sincs, hogy belekeverj egy ártatlant ebbe az ügybe!

– Meghan Cronos találta meg az első hullát, és volt indítéka megölni Riffót! – tolta Tissia elé a képet Jacob. – Kiskora óta dugta a pasas, és talán Layton is. A ribanc így vett revansot rajtuk.

A doktornő a fényképre pillantott, aztán elfehéredő arccal Meghanre nézett.

– Uramisten! – suttogta.

– Egyértelmű, hogy köze van a gyilkosságokhoz! – vágta ki diadalmas hangon Jacob.

– Vagy nem – lépett be Stork is a kihallgatóba. – Két napja engedték ki a börtönből. Másfél évet ült drogbirtoklásért.

– Mi? – kerekedett el Jacob szeme.

Hirtelen mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel.

Stork a papírokba pillantott, majd szenvtelen hangon folytatta:

– Rizzo tizennyolcadikán még pizzát rendelt, az orvosi jelentés szerint ez volt az utolsó, amit evett – dűnnyögte, majd felnézett. – A vizsgálatok alapján rá nem sokra meg is halt, ahogy Layton is valószínűleg több, mint két hete halott.

Tissia a nyomozóra szegezte undorral teli tekintetét.

– Tehát a gyilkosságokat nagyjából két hete követték el, úgyhogy... – Odalépett Meghanhez, és gyengéden megfogta a karját. – Gyere! Harvey hazavisz.

A lány elhúzódott az érintése elől. Tissia leguggolt mellé.

– Meghan, kérlek, nézz rám! Ismertem az anyukádat.

– Na és? – suttogta a lány pár másodpercnyi hallgatás után, de nem mozdult.

– Egyszer régen, amikor megszülettél... megígértem neki, hogy vigyázni fogok rád.

Meghan odakapta a fejét a doktornőre; a szeme mélyén mintha sötét láng lobbant volna.

– Akkor hol a faszban volt idáig? – sziszegte.

Tissia szemét elfutották a könnyek.

– Sajnálom! – suttogta. – Tizenhét éves voltam, amikor Alecta meghalt, egyetemre készültem és... akkor nem tehettem érted semmit. Amikor visszajöttem, azonnal keresni kezdtelek, de megtudtam, hogy börtönben vagy. Viszont most megtaláltuk egymást. Kérlek, engedd, hogy segítsek!

Meghan gyanakodva nézte pár másodpercig, majd elkapta a pillantását a doktornőről, és bólintott. Felállt, és anélkül, hogy bárkire is ránézett volna, kísértelt a kihallgatósobából. Tissia megvárta, amíg kimegy, majd az arca elé kapta a kezét és fojtottan felzokogott.

Jacob szédelegve nézett Meghan után, alig hallotta Stork szavait.

– Megtaláltam a volt társadat, Sebastian Foyle-t. Nashville-ben él. Kilépett a rendőrségtől, egy személyvédelemmel foglalkozó céget vezet, a neve NARACA.

– Kösz! – motyogta Jacob. Tekintete Tissióra siklott, aki még mindig a szék mellett guggolt.

Odalépett hozzá, és tétován a vállára simította a kezét, de a nő felpattant és kifordult az érintése alól.

– Hozzám ne érh! – förmedt Jacobra könnyek között, majd kirohant az ajtón.

Jacob szédelegve a mosdóba ment, és hosszú percekig folyatta a csuklójára a vizet, miközben farkasszemet nézett a saját tükörképével. Borostás arcú öregember bámult vissza rá...

Alecta Cronos halála után Dr. Fertig elköltözött a városból, és Sebastian is villámgyorsan áthelyeztette magát. Úgy tűnik, Nashville-ben megtalálta a számítását, éli világát, karriert csinált, boldog... míg ő itt rohad Belfairben. Bár Foyle nyomozó hiába futott el, mert ha kiderül, mit műveltek tizennyolc évvel ezelőtt, a szövetségiak elő fogják rángatni Nashville-ből.

A vereség íze keserű lepedéket vont Jacob szájpadrására. Linda már nem számított, és Oliver sorsa sem izgatta. A fia úgysem fog fel semmit a körülötte zajló dolgokból, a felesége pedig megérdemli a büntetést. Ha Tissia átadja a kartonokat a szövetségiaknak...

A felismerés korbácsként vágott végig a testén. Csupán pár pillanatig habozott, mielőtt kifordult a mosdóból. Sejtette, hogy a doktornő visszament a rendelőbe, és nem kellett csalódnia.

Tissia vörös szemmel, zilált hajjal fogadta.

– Már kértelek, hogy ne gyere ide – mordult rá barátságtalan hangon.

– Egyedül vagy?

– Tudom, mit akarsz, és a válaszem: nem!

– Várj, hallgass meg! – kérlelte Jacob. – Csak Linda kartonjait szeretném, hogy ne keveredjen bajba a családom.

– Nem fogok hazudni a kedvedért senkinek! Többször kértelek, hogy keress szakembert a feleséged problémájára! Lindának is megmondtam, hogy nem tudok rajta segíteni, nem vagyok pszichiáter, mégis mindig megtalált a hülyeségeivel.

– És ezért börtönbe küldenéd?

– Félek tőle, Jacob, érted? – csattant fel Tissia. – Látszik rajta, hogy élvezi, amikor a vérgőzös fantazmagóriáival traktál, én pedig folyton attól rettegek, hogy megteszi, amiket mesél nekem. És talán most... meg is tette.

– Miket mondott? – Jacob igyekezett semleges hangon beszélni, de a szíve olyan gyorsan vert, mintha lefutott volna egy maratont.

Sejtette, hogy Linda elmesélte Tissianak, mit műveltek tizennyolc évvel ezelőtt Alecta Cronossal, és a doktornő emiatt viselkedik ilyen ridegen vele. A feleségének ez az ügy volt az aduásza, amivel le akarta szerelni a vetélytársát, és jó irányban gondolkodott. Ezzel viszont megásta a saját sírját, és Jacob nagy bánatára az övét is.

Tissia mit sem sejtett Jacob gondolatairól, ingerült hangon folytatta:

– Erről nem beszélhetek, de jelentenem kell az esetet, mert Lindának sürgősen szakképzett pszichiáterre van szük...

– Nem érted, hogy tönkretesz el engem is? – üvöltötte Jacob a türelmét vesztve.

Tissia hátrált egy lépést.

– Ez nem tartozik rám – hebegte remegő hangon. – Linda paranoid skizofrén, nem szedi a gyógyszereit, és a gyilkosságokat vélhetően egy zavart elméjű egyén követte el! Jelentem a központnak, hogy...

– Nincs semmi bizonyíték arra, hogy Lindának köze lenne az ügghöz!

– Mert nem is keresel! De meg fogja tenni helyetted valaki más.

Az utolsó szavak hallatán Jacob megtántorodott, mintha szíven szúrták volna. Sejtette, hogy kire gondol Tissia a valaki más alatt, és hirtelen úgy érezte, ez már több, mint amit képes elviselni. Vörös köd telepedett az agyára. Előrevetette magát, ujjai vaskapocsként kulcsolódtak a vékony nyakra. A nő felsikoltott, és mindkét kezével a férfiéhoz kapott.

– Valaki más?! – sziszegte Jacob. – Az a kibaszott Harvey a valaki más? Te bűdös kurva...!

– Engedj el! – vinnyogta Tissia, miközben sikertelenül próbálta lefejtetni a férfi kezét a nyakáról.

Jacob érezte az ujjai alatt a verőér pulzálását, és ahogy rászorított, különös kéj cikázott át a testén. Ugyanaz az érzés volt, mint amit Alecta Cronos sikolyai hallatán érzett, a farka kőkeményen ágaskodott a nadrágjában. Révülten bámult Tissia rémülettől kidülledő, majd már-már felakadó szemébe, és lassan fokozta a nyomást a nő nyakán. Érezte, hogy már nincs messze az a pont, ahol vége, és beszakad az ujjá alatt a porc...

Aztán hirtelen egy kar fonódott a nyakára, és elrángatta az áldozatától. Bár nem látta a háta mögött álló alakot, sejtette, hogy Harvey igyekszik megfékezni.

A doktornő a földre zuhant, hörögve, köhögve kapkodta a levegőt. Jacob az őt kényszerítő karba kapaszkodott, és üvöltve próbált szabadulni, de a fojtófogas bilincsként tartotta fogva. Aztán a kar hirtelen lekerült a nyakáról, és támadója hátulról keményen meglökte. Előrezuhant, hasmánt terült el a földön, majd azon nyomban megpördült és védekezően megemelte a jobb lábát, hogy elhárítson egy esetleges újabb támadást, miközben a pisztolyához kapott.

De Harvey már Tissia mellett térdelt, és úgy tűnt, számított a veszélyre, mert Jacobra szegezte a szolgálati fegyverét.

– Meg ne próbálja, Sanders nyomozó! – üvöltötte vörös arccal.

Jacob jól látta, hogy Harvey ujja a ravaszra feszül. Tissiára pillantott, a doktornő hangos zokogással fúrta a fejét a másik férfi ingébe, láthatóan egész testében remegett.

Jacob úgy érezte, megöli a látvány, amint a szeretett nő egy másik férfi karjába bújik védelemért... előle! Hányinger rántotta össze a torkát, és a rászegeződő pisztolycsővel nem törődve felpattant a padlóról, majd kirohant a váróteremből. A Fordhoz vágatott, csikorgó gumikkal indított, és tövig taposta a gázt. Nem akart semmi mást, csak elfutni, rohanni, elbújni a bűnök elől, amiket elkövetett...

...és amiket elkövetni tervezett.

Pár kilométer után a telefon csengése szakította ki kábult állapotából. Automatikusan a készülék után nyúlt, miközben levette a lábát a gázzal.

– Mi van?

– Megtaláltam Dr. Fertiget – szuszogta a vonal másik végén Stork –, de sokra nem megyünk vele. Két éve meghalt.

– Hogyan? – lehelte Jacob.

– Öngyilkos lett, leugrott egy toronyház tetejéről. A jegyzőkönyv szerint paranoiás tünetei voltak, azt állította, hogy egy dühös lélek meg akarja ölni. Feljelentést is tett a Los Angeles-i zsaruknál, de elhajtották...

– Los Angeles? – lehelte Jacob, és a fékre taposott.

A Ford kifarolt, keresztbe állt meg a csúszós úton, de nem törődött vele. Bontotta a vonalat, majd a fejét hátrahajtva kibámult a szélvédőn. Los Angeles! Hiszen az még repülővel is majdnem ötórás út! Fertig doki halála vagy kapitális véletlen, és nincs köze az ügghöz, vagy... nem Linda a tettes!

Megrázta a fejét, majd lassan megfordította a kocsit, és hazafelé vette az irányt. Az agya mintha kissé kitisztult volna, bár még mindig az orvosi váróban történtek hatása alatt állt. Azt sejtette, hogy a fojtogatást nem tudja a szőnyeg alá söpörni, Tissia egészen biztosan feljelenti majd, és Harvey is tanúskodni fog ellene. Ezt nem ússza meg, a karrierjének vége, és talán nem ez lesz az egyetlen bűn, ami miatt elítélik.

Pedig Lindának nem lehetett alkalma elkövetni a gyilkosságokat, mert... mikor? Hiszen nincs jogosítványa, ráadásul a gyerek születése óta ki sem teszi a lábát otthonról, mivel pánikbeteg. Ha mégis ki kell mozdulnia valamiért, mindig ő taxiztatja.

Jacob a szemét az egyre vadabbul kavargó hóesésbe meresztve gondolkodott. Az elsődleges orvosi jelentés alapján a gyilkosságokat vélhetően karácsony előtt követték el, márpedig abban az időben ő szabadságon volt, Harvey és Stork tartották helyette a frontot. Szinte minden idejét Lindával és Oliverrel töltötte, alig egy-két órára maradt távol a családjától, de teljesen kizárt, hogy a felesége annyi idő alatt képes lett volna egy ilyen bűntényt elkövetni!

Lelki szemei előtt felrémlt a megnyúzott hulla látványa, majd a bélfüzérrel körbetekert, testrészekkel feldíszített karácsonyfa, és immár teljes bizonyossággal érezte, hogy nem Linda a tettes.

Elmúlt reggel fél hat, mire hazaért; de még koromsötét volt, és süvítve hordta a havat a szél. A várakozásával ellentétben nem várták villogó lámpájú rendőrautók a kocsifeljárón. Besietett a házba, ám hiába nyúlt a villanykapcsolóhoz, nem lett világosság. Előhalászta a telefonját és ellenőrizte a biztosítékot, de mindent rendben talált.

– Picsába! – dünnyögte, miközben ledobta a kabátját, majd lerúgta a cipőjét.

A lépcsőfeljáró felé vette az irányt, ám zoknis lába valami nedvesben toccsant. Meglepetten lépett egy lépcsővel feljebb, de ott is cuppant a talpa. Szörnyű balsejtelem fogta el. Felrohant az emeletre, és ahogy a vizes szőnyegen a fürdőszoba felé sietett, egyre tisztábban hallotta a halk csobogást. Feltépte az ajtót, telefonjával bevilágított, azután döbbsen hátratántorodott.

Pára ült a helyiségben. A meleg víz vastag sugárban zubogott a kádba, átbukott a peremén, lefolyt a kádból kilógó vékony karon, és akadálytalanul áradt szét a lakásban.

Jacob érezte, amint a gyomra mogorónyira zsugorodik, és szinte kirobbant belőle a kétségbeesett üvöltés.

– Linda! – Odaugrott a kádhoz, és fél kézzel kiemelte a vízből a testet.

A tekintete a felesége csuklójára esett, melyen mély, keresztirányú vágás sötétlett. Már nem vérzett, és ahogy Jacob a vízre pillantott, a telefon fényében inkább csak zavarosnak tűnt, mint vörösnek. Lassan visszaengedte a testet, és hagyta, hogy a víz alá süllyedjen. Bénultan huppant le a csempére, hátát a falnak vetve bámult maga elé.

Linda meghalt, de ő közben elvesztett mindent. A karrierjének vége, Tissia soha többé nem áll vele szóba, és itt maradt egyedül egy beteg gyerekkel...

Hirtelen mintha több tonnányi súly zuhant volna a vállára; az ajtó felé pillantott. Nem, Linda ezt soha nem engedte volna, nem hagyta volna magára a fiát. Bármilyen örült volt is, de Olivert nem...

Felállt, és sietős léptekkel a gyerekszobához ment. Az ajtó résnyire nyitva állt, Jacob belökte és bevilágított a szobába. Ahogy közelebb lépett az ágyban fekvő testhez, látta, hogy Oliver plafonra meredő szemében nyugalom és béke honol.

Jacob egész testében remegve nyúlt a takaróért, és lassan felhajtotta...

... azután szédelegve nézte a csupasz mellkasból kiálló kés nyelét. Tekintete a fia arcára siklott, ami ezúttal olyan derűvel és értelemmel telinek tűnt, amilyennek mindig is szerette volna látni. Tétován végigsimított Oliver haján.

Teljesült hát az álma. Egyedül maradt. Immár nincs senki, akiről gondoskodnia kellene, és ő sem számíthat senkire, mert mindent elvesztett. Keserű vigasz, hogy mind megbűnhődtek azért, amit tizennyolc évvel ezelőtt tettek. Fertig dokinak igaza volt, egy dühös lélek üldözte őket a múltból, egy kísértet, aki elől nincs hová bújni.

A szél süvítésén keresztül halk, ám egyre erősödő szirénaszó hallatszott.

Jacob lassan az öve felé nyúlt, kicsatolta pisztolytáskáját, majd előhúzta a Glockot és kibiztosította. A tekintetét Oliver arcára szegezte, miközben a szájába vette a pisztolycsövet, aztán Tissiára gondolt, és meghúzta a ravaszt.

Tissia az ajkába harapott, nehogy elbőgje magát, és végigpillantott a sötét, kihalt utcán.

– Hiányozni fogsz – sóhajtott Harvey. – Ha maradnál, talán... meghívnálak egy kávéra.

– És én talán elfogadnám a meghívást – felelte Tissia.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten Harvey. – Áh, ezt csak azért mondd, mert úgyis elmész – legyintett lemondóan.

– Jó zsaru vagy, lebuktattál – mosolyodott el Tissia, majd elkomorodva a férfi szemébe nézett. – A történetek után nem tudnék itt dolgozni. Ha időben komolyan veszem, amiket Linda mondott nekem...

– Ne hibáztasd magad! Senki nem tudta, hogy Sanders nyomozó felesége be fog kattanni, téged pedig kötött az orvosi esküd.

– De emberek haltak meg...

– Azért a három féregért nem kár – sötétedett el Harvey tekintete –, és ha igaz, amiket Mrs. Sanders mesélt neked Alecta Cronos haláláról... akkor Jacob és a felesége is megérdemelte a sorsát. Ezzel kapcsolatban van egy jó hírem, az ügyész új vizsgálatot tervez indítani a Cronos ügyben. Értesítették a nashville-i hatóságokat, hamarosan kihallgatják Sebastian Foyle-t a tizennyolc évvel ezelőtti történet haláleset ügyében.

– Remek! – konstataulta Tissia szomorkásan. – Sosem tudtam túltenni magam a történeteken, de így Alecta halála talán mégsem marad büntetlenül. Én ismertem őt. Amikor dolgozott, sokszor vigyáztam Meghanre. Ha exhumálják a holttestét, ki fog derülni a maradványokból, hogy nem volt drogos.

– Az nem jelent semmit – rázta meg a fejét komoran Harvey. – A Cronos ügy többi szemtanúja halott, és csak egy elmebeteg zavaros története a bizonyíték Foyle bűnösségére. Hacsak nem annyira hülye, hogy bevalljon egy gyilkosságot, az ügyvédei simán kimosdatják.

Tissia érezte, hogy a gyomra mogyorónyira zsugorodik, mélyet lélegezve megrázkódott.

– Ah, hallani sem akarok gyilkosságokról.

– Orvos vagy, nem ijedsz meg egy hullától – vigyorodott el Harvey.

– Egytől nem, de itt fárasztóan sokan voltak – húzta el a száját a doktornő, majd bánatos pillantást vetett a férfira. – Indulnom kell, Ciscóig hosszú az út.

– Szép tőled, hogy magaddal viszed – mosolyodott el Harvey a kocsira intve. – Azért vigyázz vele, Meghan Cronosnak elég hosszú a bűnlajstroma. Az a lány egy fúria.

– Akinek az engedélye nélkül „*még a Nap sem lépi túl mértékét*”² – kuncogott fel Tissia.

– Tessék? – kérdezte megrökönyödve a férfi.

– Többet kéne olvasnod, Harvey – húzta el a száját a doktornő.

Gyors pusztit nyomott a férfi arcára, azután sietős léptekkel a Buickhoz ment, és bevetette magát a kormány mögé. Meghan görnyedt tartással ült az anyósülésen, a fényszórók előtt kavargó hópelyheket figyelte. Hallgatott, mint általában, amióta Tissia a szárnyai alá vette.

Az első pár száz métert némán tették meg, azután Meghan tétován megszólalt:

– Egyszer majd... mesélsz anyáról?

– Persze – mosolyodott el Tissia. – Emlékszel rá?

– Nem.

– Imádott téged. Vicces kölyök voltál, mindig rosszalkodtál. Nem győztünk futni utánad. Mikor utolértünk, úgy törleszkedtl, mint egy kiscica – kuncogott Tissia. – Alecta el is nevezett Cirminek, mert volt egy plüssmacskád, mindig azt szorongattad. Nem tudtuk kimosni, mert még alvás közben sem lehetett elvenni tőled.

– Semmire sem emlékszem – hajtotta le szomorúan a fejét Meghan.

– Akkor kérdezz! Mire vagy kíváncsi?

– Hát, hogy... anya milyen volt.

Tissia az ajkába harapva kimeredt az ablakon, hirtelen ezernyi emlék tolult az agyába. Egy fekete hajú, fiatal nőt látott maga előtt, amint az titokzatos mosollyal hajol fölé. Érezte az orrában a másik hófehér bőrből áradó nárciszillatot, az ajkára simuló puha száj mézízű csókját...

– Tökéletes – suttogetta, aztán Meghanre pillantott. – Nagyon hasonlítasz rá.

A lány halványan elmosolyodott, majd összevont szemöldökkel az útírányt jelző táblára pillantott.

– Nem San Franciscóba megyünk?

– De – felelte Tissia. Aztán körmeit a kormány puha szövetébe mélyesztette, arcán megfeszültek az izmok, ahogy halkán maga elé suttogetta:

– Csak előtte van egy kis dolgom Nashville-ben.

2 Erinnüszök a bosszúállás véres istennői a görög mitológiában, római megfelelőik a fúriák voltak. A görög természetfilozófiában az a felfogás, hogy az Erinnüszök „*az igazság érvényesítői*”, mivel engedélyük nélkül „*még a*

Nap sem lépi túl mértékét' .